Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

1986
Årgang 135
Nummer 2

NÅR I KOMMER SAMMEN, SKAL I BELÆRE OG OPBYGGE HINANDEN, FOR AT I KAN VIDE, HVORLEDES I SKAL ORDNE OG LEDE MIN KIRKE (L&P 43:8)

RAPPORT FRA APRILKONFERENCEN 1986
I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign, New Era* og *Friend*.

1986
136. årgang
Nummer 6

Rapport fra den 156. halvårlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Desuden deltog:

Bøn ved mødet lørdag formiddag
af ældste Rex D. Pinegar og ældste Russell C. Taylor;
ved mødet lørdag eftermiddag
af ældste Franklin D. Richards og ældste Devere Harris;
ved præstedømmets møde
af ældste Carlos E. Asay og ældste Loren C. Dunn;
ved mødet søndag formiddag
af ældste Joseph B. Wirthlin og ældste Robert B. Harbertson;
og ved mødet søndag eftermiddag
af ældste J. Richard Clarke og ældste Spencer H. Osborn.

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.
Tlf. (01) 31 50 83

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK- 3540 Lynge

Abonnement:
8 numre Dkr. 72,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00
(surface mail).

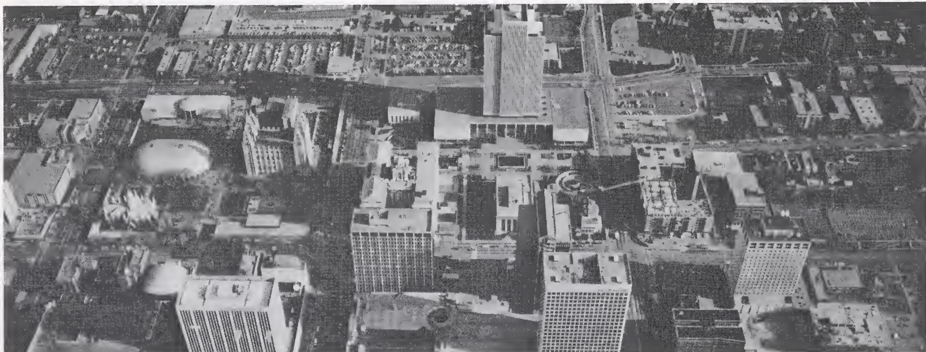
Udkommer 8 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 0471 DA

Indhold

Fotografierne i dette nummer viser scener fra den højtidelige forsamling og andre scener fra konferencen. Alle fotografier er fra Church Audiovisual Planning and Developments fotografiafdeling og taget af cheffotograf Michael M. McConkie, Eldon K. Linschoten, Mary Mayo, Jed A. Clark.

Rapport fra aprilkonferencen 1986 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah, 5.-6. april 1986

Vægtere, hvad med natten?" spurgte præsident Ezra Taft Benson kirkens medlemmer, idet han henviste til de tilstande, som sidste dages hellige lever under, nu her lige før tusindårsriget. Han talte til kirkens medlemmer lørdag formiddag, den 5. april – det møde som indledte kirkens aprilkonference i 1986.

„Vi må svare," sagde han, „at alt ikke går så godt i Zion. Vi må, som Moroni sagde, rense karret på den indvendige side, idet vi begynder med os selv, derpå rense vores familie og til sidst kirken . . .

Den mest ondartede synd i denne generation er sexuel umoral. Den vil blive årsag til større fristelser, flere knubs og vanskeligheder for Israels ældster end noget andet.

Præsident Joseph F. Smith sagde at sexuel urenhed er den af de tre farer som vil komme til at true kirken indefra – og således er det. Den er trængt ind i vort samfund . . .

Hvis vi ikke læser Mormons Bog og retter os efter dens lærdomme, så vil hele kirken være under fordømmelse, som Herren siger i Lære og Pagter afsnit 84 . . .

Vi behøver ikke blot *tale* mere om hvad der står i Mormons Bog, men vi er også nødt til at *gøre* noget mere ved det . . . Mormons Bog har ikke været og er endnu ikke det centrale i vort personlige studium, i familiens undervisning, i vor forkyndelse og i missioneringen. Det må vi omvende os fra."

Præsident Benson fortsatte med at tale om stolthed.

„Stolthed er hovedsageligt et spørgsmål om ,min vilje' fremfor ,Guds vilje' i vores tilværelse," sagde han. „Vi har kæmpet bravt forhen. Fremover vil vi gøre en endnu større indsats. Men før vi kan gøre dette, må vi rense karret indvendigt ved at vågne op og gøre noget mere for at være moralsk rene, benytte Mormons Bog således at Gud vil hæve fordømmelsen, og endelig overvinde vor stolthed og ydmyge os," sagde præsident Benson i nogle bevægende ord til konferencens indledningsmøde.

Præsident Benson præsiderede over møderne i de to dage konferencen varede. Højdepunktet var da præsident Benson i den højtidelige forsamling blev opretholdt af kirkens medlemmer som „profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige". Den højtidelige forsamling blev afholdt til konferencesøndagens eftermiddagsmøde.

Efter opretholdelsen sagde præsident Benson bevæget: „Kristus er vort ideal. Han er vort eksempel. Hvad slags mænd og kvinder bør vi da være? Som han er (se 3 Ne. 27:27). Den bedste målestok for storhed er hvor kristuslignende vi er.

I Mormons Bog erklæres det tydeligt at alt det som frister til at gøre godt og til at elske og tjene Gud er inspireret af Gud. Og alt det som overtaler folk til at gøre ondt og ikke tro på Kristus og fornægte ham og ikke tjene ham, kan vi med sikkerhed vide kommer fra den onde, djævelen (Moroni 7:13, 17).

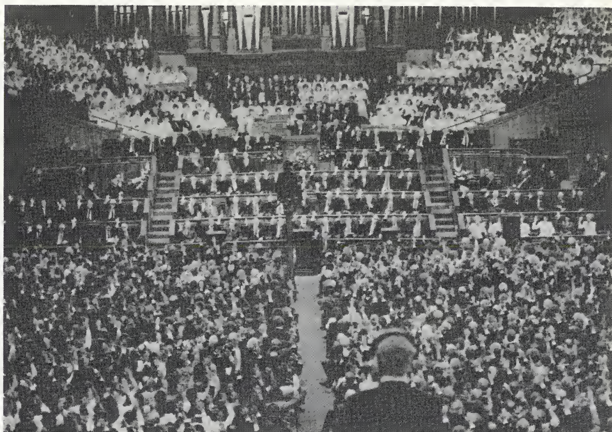
Lad os benytte denne standard til at bestemme hvad vi vil læse, musikken og underholdningen vi vil nyde samt vore tanker. Lad os blive mere kristne," bønfaldt præsident Benson.

Der blev også opretholdt fire nye medlemmer til De halvfjerds' første Kvorum – „til en periode af omkring 3 år", sagde præsident Gordon B. Hinckley, som ledede opretholdelsen. De nye generalautoriteter er ældste H. Verlan Anderson, ældste George I. Cannon og ældste Francis Gibbons, alle fra Utah, samt ældste Gardner H. Russell fra Florida.

Der blev også opretholdt en ny rådgiver til Unge Pigers hovedbestyrelse. Søster Jayne B. Malan kommer nu til at sidde i præsidentskabet sammen med søster Ardeth G. Kapp og søster Maurine J. Turley, efter at søster Patricia T. Holland er blevet afløst fra præsidentskabet.

Fredag den 4. april blev der afholdt et seminar for regionalrepræsentanter om dagen og et lederskabsmøde om aftenen.

Redaktørerne

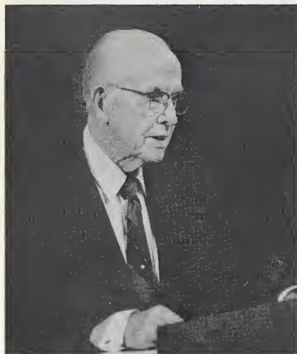

Mødet lørdag formiddag
den 5. april 1986

Rensning af karrets inderside

Præsident Ezra Taft Benson

„Vi har kæmpet bravt forhen. Fremover vil vi gøre en endnu større indsats. Men før vi kan gøre dette, må vi rense karret indvendigt ved at vågne op og gøre noget mere for at være moralsk rene, benytte Mormons Bog således at Gud vil hæve fordømmelsen og endelig overvinde vor stolthed og ydmyge os selv."

Kære søskende, nu hvor vi indleder endnu en generalkonference i kirken, anmoder jeg så inderligt om I vil have en troens bøn i jeres hjerter, så det jeg siger kan velsigne og opløfte jer. Jeg er klar over min afhængighed af Herren, og jeg ved ligeledes at det er Jesus Kristus som er overhovedet for denne kirke, og at vi med hans hjælp kan gøre alt det som er nødvendigt.

Jeg takker jer, som er til stede her i formiddag, såvel som jer der lytter eller ser disse møder, og dem som senere benytter muligheden for at høre eller læse denne konferences budskaber.

Vi er overordentlig taknemmelige for jer alle sammen, for alle jeres bidrag til opbygningen af Guds rige på jorden. Herren fryder sig virkelig over at så mange af hans hellige i hele verden vier deres tid, kærlighed og gavmilde støtte til hans sag.

Jeres offervilje, hellighed og tjenesteydelser viser at troen virkelig er vokset på jorden. Sjældent har så få menneskers indsats resulteret i at så mange er blevet velsignet!

Når jeg søger Herrens vejledning, bekræfter han pány i mit sind og mit hjerte at vi ikke skal forkynde „andet end omvendelse til denne slægt" (L&P 6:9; 11:9). Det er det emne som enhver sidste dages profet har fået at forkynde, sammen med deres vidnesbyrd om at Jesus er Kristus og at Joseph Smith er Guds profet.

Vor afdøde, store profet, Spencer W. Kimball, råbte også omvendelse til folk. Dette emne trængte igennem hans taler og det han skrev, som for eksempel i sin forunderlige bog – *Tilgivelsens Mirakel*. Og vi forkynder det samme i dag, til medlemmer såvel som ikke-medlemmer – omvend jer.

Vægtere, hvad med natten? Vi må svare at alt ikke går så godt i Zion. Vi må, som Moroni sagde, rense karret på den indvendige side (se Alma 60:23), idet vi begynder med os selv, derpå renser vores familie og til sidst kirken.

En af Guds profeter sagde: „I skal fjerne de dårlige grene ... indtil de gode ... overvinde(r) de dårlige" (Jakobs Bog 5:66). Der skal et Zions folk til at skabe et Zions samfund, og det skal vi forberede os på.

I løbet af de sidste par år har vi fået ordnet nogle ting, som vil være en hjælp for os. Der er kommet nye udgaver af standardværkerne – drager vi nytte af dem? Der er kommet templer nærmere vore medlemmer – går vi oftere i Herrens hus? Vi fik et samlet mødeskema – benytter vi os af det til at få mere tid sammen med vores familier? Der er udgivet en særlig familieaftensbog – bruger vi den? Vi har lige udgivet en ny salmebog – synger vi oftere hjertets sange? (L&P 25:12). Og sådan kunne vi blive ved og ved. Vi har fået så megen hjælp. Vi har ikke så meget brug for ændring i programmerne, vi har mere brug for en ændring hos menneskene!

Vi husker vor elskede præsident Kimball for de mange forunderlige råd han gav, blandt andet hans opfordring til at „øge vores indsats". Vi havde brug for dette påbud, for i Mormons Bog advares vi mod den ondes taktik i de sidste dage: „Og andre vil han berolige og neddysse i vellystig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede" (2. Ne. 28:21).

Der er mange „vækkelses"-skriftsteder i Mormons Bog, som for eksempel: „O, om I blot ville vågne op! Vågn op af en dyb søvn, ja, af helvedes søvn ... Vågn op ... (og) ifør jer retfærdighedens rustning. Ryst lænkerne af jer, som I er bundet med; kom ud af mørket og stå op af støvet" (2 Ne. 1:13, 23). Det ser ud som om at vort folk bedre kan overleve forfølgelser end opnå fred og velstand.

Den mest ondartede synd i denne generation er sexuel umoral. Profeten Joseph sagde at den ville blive årsag til større fristelser, flere knubs og vanskeligheder for Israels ældster end noget andet (se *Journal of Discourses*, 8:55).

Præsident Joseph F. Smith sagde at sexuel urenhed var en af de tre farer som ville true kirken indefra – og det gør den (se *Evangeliske Lærdomme*, s. 10–11). Den vil gennemtrænge vort samfund.

Ifølge Mormons Bog betragtes ukyskhed som den næst-alvorligste synd efter mord (se Alma 39:5). Alma sagde: „Jeg ville ønske, at du ville omvende dig og afstå fra dine synder og ikke mere gå efter øjnenes lyst ... thi uden du gør det, kan du ingenlunde arve Guds rige" (Alma 39:9). Hvis vi skal rense vort kar indvendigt, er vi nødt til at afstå fra ukyskhed og holde os rene.

Herren siger at hvis vi ikke læser Mormons Bog og retter os efter dens lærdomme, så vil hele kirken være under fordømmelse, som Herren siger i Lære og Pagter afsnit 84: „Og denne fordømmelse hviler over alle Zions børn" (vers 56). Herren fortsætter: „Og de skal forblive under den, til de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog og de tidligere befalinger, som jeg har givet dem. De skal ikke alene sige, men også gøre efter det, der er skrevet" (vers 57).

Vi behøver ikke blot *tale* mere om hvad der står i Mormons Bog, men vi er også nødt til at *gøre* noget mere ved det. Hvorfor? Herren svarer: „For at de må bære sådanne frugter, der er deres Faders rige værdige. Ellers venter der dem hjemsøgelse og dom, som skal udgydes over Zions børn" (vers 58). Vi har oplevet denne hjemsøgelse og dom!

Profeten Joseph sagde at „Mormons Bog er den mest korrekte bog på jorden, og vor religions hjørnesten, og at et menneske vil komme Gud nærmere ved at efterleve dens

forskrifter end nogen anden bog" Mormons Bog har ikke været og er endnu ikke det centrale i vort personlige studium, i familiens undervisning, i vor forkyndelse og i missioneringen. Det må vi omvende os fra.

Jeg kender ikke noget levende menneske i dag, som har været mere trofast overfor Mormons Bog end præsident Marion G. Romney. Til en generalkonference sagde han at Mormons Bog er „den mest effektive missionærlitteratur vi har". Han citerede Lære og Pagter, hvor der står: „Mormons Bog er den hellige skrift der er givet jer af mig til jeres belæring" (L&P 33:16) og at „kirkens ældster, præster og lærere skal forkynde mit evangeliums grundsætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog" (L&P 42:12). Præsident Romney tilføjede: „Det er naturligvis klart, at dersom vi ældster, præster og lærere i denne kirke ikke læser, studerer og lærer om de principper der står i Mormons Bog, så kan vi heller ikke efterkomme dens anvisninger om at undervise i dem.

Men der er en anden grund til at vi bør læse den," fortsatte præsident Romney. „Når vi læser den vil vore tanker blive opfrisket af det ‚vand' som stadig tilflyder os, og som Jesus sagde skulle blive ‚et kildespring til evigt liv' (Joh. 4:14). Vi må hele tiden forsyne os med dette vand, hvis vi skal kunne modstå det onde og opnå velsignelserne ved at være født påny.

Hvis vi vil undgå at tilegne os det onde i verden, er vore tanker nødt til dagligt at få tilført åndelig næring og hele tiden være henvendt på det åndelige. Jeg kender ingen bedre metode end at læse Mormons Bog."

Og så konkluderede han: „Og jeg vil råde jer til, mine kære søskende og venner overalt, at gøre læsning i Mormons Bog til en livslang vane.

Jeg er helt sikker på at dersom I forældre ville læse i Mormons Bog og bede regelmæssigt i jeres hjem, både for jer selv og sammen med jeres børn, så vil ånden i denne storslåede bog trænge ind i jeres hjem og alle som bor der. Ærbødighedens ånd vil tage til, jeres gensidige respekt og hensyn overfor hi-

Det øverste Præsidentskab hilser på generalautorieter.

nanden vil øges. Stridbarhedens ånd vil forsvinde. Forældre vil råde deres børn i større kærlighed og visdom. Børnene vil blive mere modtagelige for råd og lettere adlyde dem. Retfærdigheden vil tage til. Vi vil få en rigdom af tro, håb og barmhjertighed – Kristi rene kærlighed – i vore hjem og vor tilværelse, og det vil give os fred, glæde og lykke" (Marion G. Romney, Conference Report, apr. 1960, s. 110–13).

Lad mig nu omtale et alvorligt emne, som fortjener mere tid end vi har. Det er stolthed.

I skrifterne er der ikke noget der hedder retfærdig stolthed. Det har altid været betragtet som syndigt. Vi taler ikke om den meget værdifulde selvagtelse, som bedst opnås ved et nært forhold til Gud. Men vi taler om den verdslige, syndige stolthed, som nogen har beskrevet den.

Mormon skrev at „denne nations eller det nephitiske folks stolthed vil blive deres undergang" (Moroni 8:27). Herren siger i Lære og Pagter: „Vogt jer for stolthed, at I ikke skal blive som nephiterne fordum" (L&P 38:39).

Stolthed er hovedsagligt et spørgsmål om „min vilje" fremfor „Guds vilje" i vores tilværelse. Det modsatte af stolthed er ydmyghed, sagtmodighed, underdanighed (se Alma 13:28), eller lærvillighed.

I den genoprettede kirkes første tid, advarede Herren to af dens fremstående medlemmer mod at være stolte. Han sagde til Oliver Cowdery: „Vogt dig for hovmod, at du ikke skal falde i fristelse" (L&P 23:1). Til Emma Smith sagde han: „Vedbliv i sagtmodighedens ånd og vogt dig for hovmod" (L&P 25:14).

„Du skal ikke være stolt i hjertet," meddelte Herren os (L&P 42:40). „Ydmyg jer for Gud" siger Herren i Mormons Bog (Mosiah 4:10).

Når jorden er renset ved ild i de sidste dage, skal stoltheden blive som strå (se 3 Ne. 25:1; L&P 29:9; 64:24).

Den store, rummelige bygning, som Lehi så, var verdens stolthed, hvor jordens folkeskarer var forsamlet (se 1 Ne. 11:35–36). De, som vandrede ad den lige og snævre vej, som holdt sig til Gud og nød hans kærlighed, blev hånet og spottet af dem der var i bygningen (se 1 Ne. 8:20, 27, 33; 11:25).

Der findes kun få af „Kristi ydmyge disciple" (2 Ne. 28:14).

Den stolte ser ikke op til Gud og er ligeglad med, hvad der er rigtigt. Han skeler til menneskene og argumenterer om hvem der har ret. Stolthed viser sig ved en stridbar ånd.

Var det ikke stolthed der gjorde at djævelen blev djævel? Kristus ønskede at tjene. Djævelen ønskede at herske. Kristus ønskede at bringe menneskene hen hvor han selv var. Djævelen ønskede at stå over menneskene.

Kristus glemte sig selv, og det blev styrken

i hans fuldkomne tilværelse. Det var ikke et spørgsmål om at *min*, men at *Guds* vilje skulle ske.

Det karakteristiske spørgsmål for den stolte er: „Hvad ønsker jeg at få ud af mit liv?" fremfor „hvad ønsker Gud at jeg skal gøre i mit liv?" Den, som vil selv, går imod Guds vilje. Han frygter mennesker mere end Gud.

Den ydmyge efterkommer Guds vilje – han frygter Guds dom og reagerer på sine medmenneskers behov. For den stolte er verdens ros klokkeklang, mens den ydmyge bliver varm om hjertet af Himlens ros.

Der var én som engang sagde: „Den stolte har ingen glæde af noget, kun når han har mere end de andre." Herren sagde om en bror: „Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med ham; thi han søger at udmærke sig og er ikke ydmyg nok for mig" (L&P 58:41).

De to grupper mennesker som, ifølge Mormons Bog, syntes at have sværest ved ikke at være stolte er de „lærde og de rige" (2 Ne. 28:15). Men Guds ord kan nedbryde stolthed (se Alma 4:19).

Stolthed medfører mange forbandelser, mens ydmyghed medfører mange velsignelser. For eksempel: „Vær ydmyg, så skal Herren din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner" (L&P 112:10). Den ydmyge vil „blive styrket og velsignet fra det høje og få vejledning fra tid til anden" (L&P 1:28). Herren er „nådig mod dem, der bekender (deres synder) med ydmygt hjerte" (L&P 61:2). Ydmyghed kan bortvende Herrens vrede (se Hel. 11:11).

Kære søskende, når vi renser karret indvendigt, må vi ændre levevis – personligt, i familien og i kirken. Stolthed skaber ingen forbedringer, men opstiller et forsvar af fornuftsslutninger eller undskyldninger. Omvendelse betyder forandring, og det kræver ydmyghed at forandre sig. Men det kan lade sig gøre.

Vi har kæmpet bravt forhen. Fremover vil vi gøre en endnu større indsats. Men før vi kan gøre dette, må vi rense karret indvendigt ved at vågne op og gøre noget mere for at være moralsk rene, benytte Mormons Bog således at Gud vil hæve fordømmelsen og endelig overvinde vor stolthed og ydmyge os.

Vi kan gøre det. Jeg ved at vi kan. Jeg beder til at vi alle vil gøre det. Gud velsigne jer for alt det gode I har gjort og stadig gør. Jeg nedbeder velsignelser over jer alle og gør det i Herrens, Jesu Kristi navn. Amen. ☐

En profet – udvalgt af Herren

Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum

„Indtil denne dag har kirken fulgt den guddommeligt åbenbarede fremgangsmåde for oprettelsen af et nyt øverste præsidentskab – åbenbaring fra Herren og opretholdelse af folket."

Kære søskende. Det er en glæde for mig at være til stede denne formiddag, for sammen med jer at høre vor profet, præsident Ezra Taft Benson, tale til os og fornemme hans ånd og kærlige omsorg for hele menneskeheden, mens han rådgiver medlemmerne og folk ude i verden.

Denne konference er historisk, fordi vi vil få mulighed for personligt at række vores hånd op og opretholde en af Guds profeter, som netop er kaldet, sammen med hans rådgivere og andre kirkeledere. En højtidelig forsamling giver medlemmerne ret til at deltage i princippet om fælles samtykke, hvilket blev indstiftet ved åbenbaring, og hvorved medlemmerne er bemyndiget til at opretholde dem, der er kaldet til at beklæde lederstillinger. Denne historiske konference vil blive et højdepunkt i vore personlige historier og de mindebøger, som vi fører over vort liv.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hævder overfor verden at denne kirke er en genoprettelse af Kristi kirke. Det var nødvendigt med en genoprettelse fordi de profeter og apostle, som dannede grundvolden i Herrens oprindelige kirke, blev dræbt eller på anden måde sat ud af spillet. I vore dage bygger kirken på en grundvold af profeter og apostle, med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten. Kirken er således ikke nogen reformation, en revidering, eller omorganisering af den oprindelige, og heller ikke en sekt. Det er Jesu Kristi kirke der er gengivet i disse sidste dage.

Et særkende for kirken er at den hævder at få fortsat åbenbaring fra Herren – „tilkendegivelse af guddommelig sandhed gennem himmelsk formidling" (James E. Talmage: *Trosartiklerne*, s. 283). I vore dage ledes kirken ved hjælp af den samme forbindelse med guddommen, som det var tilfældet i tidligere uddelinger.

Denne påstand tages der ikke let på. Jeg ved at der gives åbenbaringer, lige som jeg vidner om at også andre, der arbejder med Herrens værk, får hellige oplevelser.

Princippet om åbenbaring gennem Helligånden er et grundlæggende princip i Herrens kirke. Guds profeter modtager åbenbaring på den måde. Kirkens individuelle medlemmer kan også modtage åbenbaringer og få bekræftet sandheden. Profeten Joseph Smith sagde at „intet menneske kan modtage den Helligånd uden at modtage åbenbaringer" (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 395).

Den 6. april 1830, den dag kirken blev organiseret i denne uddeling, åbenbarede Herren for sin kirkes medlemmer hvordan de skulle modtage de ord, der kom fra hans uvalgte profet, idet han gav denne befaling:

„Derfor skal du, min kirke, give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i Hellighed for mig.

Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, *som om det var fra min egen mund*" (L&P 21:4–5. Fremhævelse tilføjet).

Fra den dag hvor denne åbenbaring blev givet har trofaste kirkemedlemmer taget imod de instruktioner som er kommet fra Det øverste Præsidentskab, og Zion har haft fremgang.

Hvordan vælges en ny præsident, når kirkens præsident dør?

I 1835 gav Herren en åbenbaring om den sag, så efterfølgeren kunne vælges på rette vis. I åbenbaringen siges det at De tolv apostles Kvorum i sin helhed står lige med Det øverste Præsidentskab (se L&P 107:24). Det betyder at Det øverste Præsidentskab opløses når kirkens præsident dør, og at De tolvs Kvorum automatisk danner kirkens præsidentskab. Dette mønster blev indført ved Joseph Smiths død – efter kirkens første præsident.

Efter profeten Josephs og hans brors, Hyrums død i 1844, præsiderede De tolvs Kvorum, med Brigham Young som kvorumspræsident, over kirken i næsten 3 1/2 år.

Så mødtes De Tolvs Kvorum til et rådsmøde i Orson Hydes hjem ved Missouri flodens bred i Winter Quarter, den 5. december 1847. Hver af de tolv apostle fortalte om deres syn på at genoprette Det øverste Præsidentskab. Til dette møde var Ezra T. Benson, præsident Ezra Taft Bensons oldefar, til stede. Ved denne lejlighed blev Brigham Young, der var præsident for De tolv apostels Kvorum, af dette kvorum enstemmig opretholdt som kirkens præsident. Han valgte Heber C. Kimball og Willard Richards som sine rådgivere. Derved blev der dannet et nyt øverste præsidentskab, som senere blev enstemmigt opretholdt af de hellige til en generalkonference i kirken den 24. december 1847. Det skete under et halvtag, som de hellige havde opstillet specielt til afholdelsen af denne konference. Denne handling blev senere bekræftet af kirkens medlemmer i Iowa, Salt Lake City og på de britiske øer.

Indtil denne dag har kirken fulgt denne guddommeligt åbenbarede fremgangsmåde for oprettelsen af et nyt øverste præsidentskab – åbenbaring fra Herren og opretholdelse af folket. Det øverste Præsidentskab skal „opretholdes af kirken ved tillid, tro og bøn" (se L&P 107:22).

For nogle år siden sagde præsident Spencer W. Kimball, som dengang var medlem af De tolv Apostle:

„Det er betryggende at vide at (en ny præsident) . . . ikke vælges ved afstemning i komiteer og forsamlinger, med alle deres stridigheder og kritik, men (at han) kaldes af Gud og opretholdes af folket . . .

Denne guddommelige fremgangsmåde hindrer fejltagelser, konflikter, ambitioner og bagtanker. Herren har sørget for selv at kalde dem der skal lede hans kirke" (Spencer W. Kimball, Ensign, jan. 1973, s. 33).

Kaldelsen af Ezra Taft Benson, til at være den trettende præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vil længe blive husket, især af de syv sidste nye medlemmer af De tolvs Kvorum, som for første gang oplevede den hellige vejledning vi modtog ved kaldel-

sen af kirkens præsident. Efter at vi havde fastet og bedt meget, og søgt at få personlig åbenbaring for at lære Guds sind og vilje at kende, fik vi i vore sjæle bekræftet hvem der skulle kaldes – nemlig Ezra Taft Benson. Det ved jeg! Da hver enkelt af de tilstedeværende havde fået denne himmelske bekræftelse, blev Ezra Taft Benson ordineret og indsat som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, søndag den 10. november 1985.

Hvordan havde Herren nu forberedt denne tjener, som vi skal opretholde som Guds profet, seer og åbenbarer?

Han voksede op på et lille landsted i Whitney, Idaho. Han var den ældste af 11 børn. Hans stabile forældre havde stor tro på Gud. De lærte deres børn at de altid skulle gå til Herren, som ville give dem styrke og hjælp, trods vanskeligheder og prøvelser.

Præsident Bensons far elskede at rådgive sin unge søn: „Husk, at hvad som helst du gør eller hvor som helst du er, så er du aldrig alene. Vor himmelske Fader er altid nær. Du kan henvende dig til ham og få hjælp, hvis du beder." Vor kære profet har ved mange lejligheder sagt: „(Dette råd) sætter jeg større pris på end noget andet råd jeg har modtaget. Det blev en del af min person, et anker og en stadig kilde til styrke" (Frederick W. Babbel: *On Wings of Faith*, s. 85. Bookcraft, Salt Lake City, 1972).

Ældste David B. Haight fra De tolvs Kvorum hilser på konferencebesøgende.

Præsident Benson har fundet styrke i bønnen gennem hele sit liv, blandt andet under sin første mission i England, hvor hans liv oven i købet engang var i fare.

Både præsident og søster Benson kommer fra stærke familier. De har opdraget en børneflok, der har fået samme undervisning som de selv fik i deres hjem – med en brændende tillid til den almægtige Gud.

Ældste Benson blev i 1943 kaldet til at være apostel, hvor Det øverste Præsidentskab meget hurtigt gav ham en meget udfordrende og betydningsfuld opgave. Han skulle sørge for hjælpen til kirkens medlemmer i Europa, hvor der var mange ødelæggelser efter den anden verdenskrig. Han så med sine egne øjne hvilke ødelæggelser krig kan afstedkomme. Han så sult, kulde og forarmede mennesker.

Frederick W. Babbel, som blev kaldet til at være ældste Bensons sekretær mens han var i Europa, skrev til sin familie:

„Herren vidste hvad han gjorde da han sendte (ældste) Benson herover. Han er en af Guds levende apostle, på enhver måde . . . Jeg kan ikke andet end beundre hans urokkelige tro, hans ukuelige mod, hans ufortøvede beslutninger og uforfærdede ånd . . . Han nøjes ikke med at tale til Gud, men han lytter også, og jeg er sikker på at Gud taler til ham, nøjagtigt som han gjorde til apostlene i gamle dage . . . (Han er) en af de mest ydmyge og offervillige mennesker jeg nogen sinde har kendt – så god af væsen og opførsel . . . han overgår alle som jeg har kendt" (*On Wings of Faith*, s. 125).

Denne særlige opgave gav præsident Benson ansvaret for nok den største uddeling af velfærdshjælp som noget medlem har haft. Der blev uddelt tusinder af tons fødevarer, tøj, sengetøj og medicinalvarer til de hellige i tretten nationer. Det er bemærkelsesværdigt at han bliver opretholdt som kirkens præsident, netop som velfærdsprogrammet kan fejre sin 50–års fødselsdag.

Under denne historiske mission, hvor ældste Benson måtte forlade sin familie, holdt han møder med de hellige, omorganiserede grene og missioner, og gav medlemmerne åndelig opbygning. Han var en barmhjertighedens engel for dem.

Det var kun ved bøn og guddommelig indgriben at det lykkedes ham at gennemføre denne mission, for at få adgang til visse lande. Han sagde: „Jeg forsikrer jer for at jeg kender årsagen til at det lykkedes os at gennemføre vort forehavende . . . det ville (have været umuligt) . . . at gennemføre missionen . . . uden den Almægtiges vejledning og kraft" (Conference Report, apr. 1947, s. 152).

Han virkede i otte år som landbrugsminister i De forenede Stater. Før det første kabinetsmøde foreslog minister Benson den folkevalgte præsident Eisenhower at man indledte mødet med bøn. Præsident Eisenhower talte om det tunge ansvar som ny administrator og behovet for guddommelig vejledning, hvorpå han bad landbrugsministeren åbne mødet med bøn. Denne skik fortsatte i hele Eisenhowers embedsperiode.

Præsident Benson mødtes som landbrugsminister med mange af verdens ledere, og kom rundt i det meste af verden. Dette betød også en fare for at blive grebet af de politiske ambitioners kastevinde. Men han søgte styrke hos den Almægtige, som så ofte før, og forblev principfast, så han overlevede anstrengelserne for at få ham mere politisk engageret. I dag er navnet, Ezra Taft Benson, ensbetydende med retskaffenhed.

Det der betyder mest, er at der ikke findes mange som præsident Benson. Jeg ved at han elsker Herren og føler at han er afhængig af ham for at få styrke, inspiration og vejledning. Han elsker alle vor Faders børn overalt, og vil gå overordentlig langt for at dække deres åndelig og timelige behov. Han elsker mennesker fra alle trossamfund, alle religioner, alle hudfarver og forskellige filosofier. Jeg ved at jeg kan tale for alle mine brødre blandt generalautoriteterne, når jeg siger at vi har mærket hans kærlige omsorg for os hver især, for vore familier og vore kære. Vi gengælder af hele vort hjerte præsident, søster og familien Bensons kærlighed.

Præsident Benson elsker sin familie og har hele tiden kontakt med dem – sine seks børn (alle trofaste i kirken), sine 34 børnebørn og 20 oldebørn. Han og søster Benson har et motto i deres familie. Der skal hverken i dette eller det næste liv være „nogle tomme stole". Kan I forestille jer noget mere himmelsk mål?

Han er som Herrens profet, det mest dominerende vidne om Jesus Kristus. Han har båret vidnesbyrd i Kristi navn i næsten alle verdens nationer.

Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd for jer, mine kære søskende, om at præsident Ezra Taft Benson er udvalgt af vor himmelske Fader til at „føre Zions sag i kraft og godhed". Og Herren kan sige om præsident Benson, som han sagde om Joseph Smith: „Jeg kender hans flid, hans bønner har jeg hørt" (L&P 21:7).

Må Gud velsigne os allesammen at vi må lytte til og følge de råd der kommer fra vort nye øverste præsidentskab, som vi elsker og støtter af hele vort hjerte, til velsignelse for vort liv og således at Zions sag må have fremgang og nå ud over hele verden. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Vi elsker dig – vil du ikke nok komme tilbage?

Ældste Richard G. Scott
De halvfjerds' Præsidium

„Der findes mennesker som ikke kan tilgive sig selv for tidligere overtrædelser, selv om de ved at Herren har tilgivet dem. De føler sig på en eller anden måde tvunget til fortsat at fordømme sig selv."

Jeg henvender mig til jer i ydmyghed, uden at glemme at jeg selv har fejl, men jeg beder til at indledningen til dette budskab må kvalificere mig til at være et redskab i Herrens hånd til at hjælpe nogle som er i alvorlig nød.

Jeg henvender mig til jer, der for næsten enhver pris, længes efter selskab og som fristes til at tro at du kan købe det eller tiltuske dig det. Du føler dig måske udelukket af visse vennekredse, og vil ikke synke så dybt at du søger selskab, der hvor adgangsbilletten er skrinlæggelse af principper og ofring af idealer.

Vi elsker dig og vort ønske om at du må blive lykkelig er større end du kan forestille dig.

Du har opdaget at du altid kan finde venner i godt vejr, på den vej der fører til verdslighed og uretfærdighed, men at deres selskab altid vil lægge mange bånd på dig. Du har set hvordan de hver især kun søger at tilfredsstille selviske interesser. I dine stille stunder erkender du at et sådant selskab er hult og værdiløst, at det fører til svækket karakterstyrke, kompromis med idealer og ender med alvorlig synd.

Du, der valgte denne vej, bønfalder jeg, kom tilbage. Kom tilbage og nyd personligt at blive renset i det kølige, friske vand. Kom tilbage og varm dig ved vor himmelske Faders kærlighed og føl dig tryg. Kom tilbage til den ophøjede ro som indfinder sig, efterhånden som du beslutter dig til at efterleve din ældre brors, Jesu Kristi bud og befalinger.

Du kender udmærket omvendelsesprocessen og den vigtige rolle en Israels dommer spiller, selv om du måske har vanskeligt ved at tage det første skridt tilbage. Lad mig, opfyldt af kærlighed til dig, tilbyde dig en måde at komme tilbage på. Du kan begynde alene og gå frem i dit eget tempo.

Jeg beder dig omhyggeligt studere Mormons Bog, meditere over hver side og bede for at forstå. Bestræb dig på at anvende bogens lærdomme i dit liv og finde det selskab som uundgåeligt følger, når man med en ærlig hensigt ransager dens budskab og flittigt søger at anvende dens lærdomme i sit liv. Forsøg i alle de mange skriftsteder, der handler om Frelseren, Forløseren, Fredens Prins, at lære ham at kende gennem stadig bøn. Bed vor Fader om at styrke din tro på hans Søn og give dig kærlighed til hans lærdomme.

Lad mig fortælle dig noget, som du vil få, dersom du omhyggeligt studerer Mormons Bog.

Alma fortæller om sin egen omvendelse:

„Jeg var i den bitreste kval og sjæleangst; og først da jeg råbte til den Herre Jesus Kristus om nåde, fik jeg forladelse for mine synder. Men jeg råbte til ham og fik fred i sjælen.

... jeg har sagt dig dette, for at du kunne lære visdom ... at der ikke er nogen anden vej og heller ikke noget andet middel, hvorved man kan blive salig, uden i og ved Kristus ..." (Alma 38:8–9).

Udfra disse skriftsteder kan du se at lidelserne alene ikke bringer tilgivelse. Det får man ved at tro på Kristus og adlyde hans lærdomme, så hans forløsnings gave kan træde i kraft.

Du vil opdage at oprigtig og stadig bøn, studium og meditation fører til fuld forståelse for Jesu Kristi forsoning. Tænk over følgende fra Mormons Bog:

„Se, jeg er kommet til verden for at genløse verden, for at frelse verden fra synd.

Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg modtage; thi af sådanne består Guds rige ... omvend jer derfor og kom til mig, ... og bliv frelst" (3 Ne. 9:21–22).

Hvis du mediterer over disse lærdomme, vil det være lettere for dig at tilgive dig selv. Hvis du beder i dyb ydmyghed, fuldstændig oprigtigt, så vil vor Fader høre dig og din byrde vil blive lettere.

Når du læser begivenhederne i Mormons Bog, vil du se at selviskhed er roden til al synd. Det fører til uretfærdige handlinger, ængstelse og elendighed.

Du vil se at det modsatte af selviskhed er kærlighed, især kærlighed til Herren. Kærlighed kan overvinde selviskhedens nedbrydende virkning. Kærlighed avler tro på Kristi plan for lykke, giver mod til at gå i gang med omvendelsen, styrker beslutsomhed om at adlyde hans lærdomme og mulighed for at tjene samt en dejlig følelse af at have værdi, være afholdt og at der er brug for én.

Du vil med tiden kunne gennemføre din omvendelse, med en kærlig biskops hjælp og omsorg. Så vil du føle fred og tryghed – ja, Åndens vidnesbyrd om at Herren har tilgivet dig. Nogle føler sig fuldkommen lettet ved dette. Alligevel findes der mennesker som ikke kan tilgive sig selv for tidligere overtrædelser, selv om de ved at Herren har tilgivet dem. De føler sig på en eller anden måde tvunget til fortsat at fordømme sig selv og lider ofte ved at mindes detaljerne ved tidligere fejltagelser.

Hvis der skulle være en sådan indenfor hørevidde, så beder jeg af hele min sjæl til at Herren vil røre dit hjerte og få dig til at tænke over hans ord:

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, *kommer dem ikke mere i hu.*

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem" (L&P 58:42–43. Fremhævelse tilføjet).

Når det nu er muligt på rette vis at omvende sig og få tilgivelse af Herren, kan du så se at det ikke er Frelseren, men mesteren i bedrag som får dig til bestandigt at lide under dine synder? For det har altid været hans mål at gøre vor himmelske Faders børn til slaver.

Satan ansporer dig til hele tiden at huske detaljerne i dine tidligere fejltagelser, for han ved at sådanne tanker gør det svært for dig at opnå fremgang og udvikling og at tjene Herren. Det er som om Satan binder tanke og legeme, så han kan manipulere med

folk som i et dukketeater, og få dem til at miste modet til at opnå noget.

Jeg vidner om at Jesus Kristus betalte prisen og efterkom retfærdighedens krav for alle som er lydige mod hans lærdomme. Således kan vi opnå fuld tilgivelse, så syndens nedbrydende virkninger ikke længere eksisterer i vort liv. De *kan* faktisk ikke eksistere, hvis man virkelig forstår betydningen af Kristi forsoning.

Ammon, i Mormons Bog, har påvist hvordan vi skal reagere når fortidens synder, som vi har fået tilgivelse for, vender tilbage i vore tanker. Han mindedes sin mission blandt lamaniterne og sagde:

„Se, tusinder af dem glæder sig og er blevet ført ind i Guds fold."

Hans bror Aaron advarede:

„Ammon, jeg frygter for, at din glæde forleder dig til selvros."

Ammon svarede:

„Jeg roser mig ikke af min egen styrke eller af min egen visdom, men . . . mit hjerte er fuldt med glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud . . .

Hvem kunne have troet, at vor Gud ville have været så barmhjertig mod os, at han ville udfri os af vor forfærdelige, syndige og vanhellige tilstand?

Hvorfor overlod han os da ikke til en grusom skæbne; ja, hvorfor lod han ikke sværd falde på os og overlod os til evig fortvivlelse? . . .

Han udøvede ikke sin retfærdighed på os, men i sin store nåde har han bragt os over dødens evige svælg og elendighed, ja, til vor sjæls frelse" (Alma 26:4, 10–11, 17, 19–20).

Det er hemmeligheden, som en Guds tjener så enkelt har givet udtryk for. Når minderne om tidligere fejltagelser trænger sig ind i dit sind, så vend dine tanker mod Jesus Kristus, tænk på tilgivelsens mirakel og du vil blive fornyet gennem ham. Så vil dine lidelser blive vendt til glæde og du vil være taknemmelig for hans kærlighed.

Hvis du har trådt ved siden af og har fået mudder på dine sko, vil du så lade mudderet sidde? Selvfølgelig ikke. Du vil rense skoene og gøre dem pæne igen. Vil du samle mudderet sammen i en konvolut, og vise andre dit fejltrin? Nej. Du skal heller ikke genopfriske synder, du har fået tilgivelse for. Når som helst du kommer til at tænke på dem, så vend dig i taknemmelighed mod Frelseren, som gav sit liv for at vi, gennem tro på ham og ved at adlyde hans lærdomme, kan besejre vore overtrædelser og den nedbrydende virkning, de kan have i vort liv. Jeg lover dig, at dersom du vil læse Mormons Bog i en oprigtigt hensigt og bestræbe dig på at adlyde dens forskrifter, så vil du få to kære venner. De vil ændre dit liv og give det mening og formål, således som mit har.

Den første ven er selve Mormons Bog. Den vil give dig gode følelser og motivere dig til at opnå noget værdifuldt. Du vil føle dig opløftet og modtage større visdom og indsigt. Det kræver at du skal meditere og bede meget, og at du oprigtigt anvender de råd du får. Derved bliver denne bog en endnu bedre ven.

Du vil også vinde den største af alle venner – Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, som er opfyldt af fuldkommen kærlighed og ubegrænset barmhjertighed. Han har magt til at tilgive og glemme. Det er svært for mig at tale om ham, for jeg elsker ham så inderligt. Må Ånden vidne for dig om denne kærlighed og på en eller anden måde berøre dit hjerte, så du får mod til at tage de skridt som fører til fred og ro i sindet. Må du derved atter føle at du er noget værd og blive ført ind på lykkens vej.

Vi elsker dig – vi har brug for dig. Vil du ikke nok komme tilbage? Vent ikke til du har bragt alt fuldstændig i orden. Vi vil følge dig på vej. Vi elsker dig. Vil du ikke nok komme tilbage?

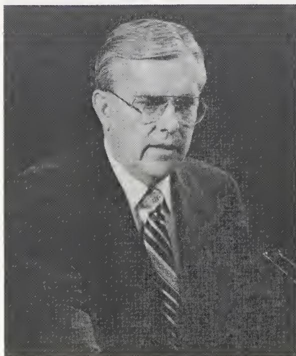
I Jesu Kristi navn. Amen. □

Riget har fremgang i Sydamerika

Ældste M. Russell Ballard
De tolv apostles Kvorum

I dag har kirken i Sydamerika 30 missioner, 186 stave, 2 148 ward og grene, og 776 000 medlemmer. Der er 5 140 fuldtidsmissionærer, hvoraf omkring 60 % er indfødte sydamerikanere.

Kære søskende. Min hustru, Barbara, vore børn og jeg vil gerne takke jer så inderligt for den kærlige støtte I har givet mig siden jeg blev kaldet til De tolv apostles Råd sidste år i oktober.

Hele mit liv har jeg agtet apostlene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige meget højt. Fra jeg var barn har min far og mor altid udtalt ordet *apostel* med dyb ærbødighed. Siden jeg blev ordineret til denne stilling, har jeg brugt mange timer på at overveje det hellige ansvar der nu hviler på mine skuldre.

Det er en apostels kaldelse specielt at bære vidnesbyrd om Jesu Kristi navn til hele verden, især om hans guddommelighed og hans legemlige opstandelse fra døden. De tolvs Kvorum er et „omrejsende præsiderende højråd og skal gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning og i overensstemmelse med Himlens forordning. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender i alle nationer, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne" (L&P 107:33).

Herren sagde til Thomas B. Marsh, der var præsident for De tolvs Råd:

„Nu siger jeg dig, og hvad jeg siger dig, siger jeg til de tolv: Stå op, omgjord jeres lænder, tag jeres kors op, følg mig og vogt mine får.

Og atter siger jeg dig, at hvem I sender i mit navn, ved afstemning blandt dine brødre, de tolv, anbefalet og bemyndiget af dig, skal have magt til at åbne mit riges dør for enhver nation, som I sender dem til" (L&P 112:14, 21).

For tolv dage siden kom jeg hjem fra Sydamerika, hvor jeg besøgte folkene i Uruguay, Argentina og Colombia. Sidste år i december besøgte jeg Peru og Brasilien. Når jeg tænker på disse sidste to opgaver, har jeg lagt mærke til hvor hastigt kirken vokser blandt disse mennesker.

Ældste Parley P. Pratt besøgte Sydamerika i 1851. Arbejdet blev genoptaget i 1925. Juledag i 1925 indviede min bedstefar, ældste Melvin J. Ballard. Sydamerika til evangeliets forkyndelse. Det skete i Tres de Febrero parken i Buenos Aires, Argentina. Jeg citerer fra indvielsesbønnen:

„Velsign præsidenterne, guvernørerne og de ledende embedsmænd i de sydamerikanske lande, så de vil tage venligt imod os og give os tilladelse til at åbne frelsens døre for folk i disse lande . . .

Oh Fader, med myndighed fra kirkens præsident og med hans velsignelse og *det hellige apostelembedes myndighed*, som jeg har, låser jeg nu op og åbner døren til evangeliets forkyndelse i alle de sydamerikanske lande, og befaler enhver magt, som sætter sig imod evangeliets forkyndelse i disse lande, om at holde inde.

Og vi velsigner og indvier disse lande til forkyndelsen af dit evangelium. Og vi gør alt dette for at alle mennesker kan få del i frelsen, og dit navn må blive æret og herliggjort i denne del af Zions land" (Melvin J. Ballard, *Crusader for Righteousness*, s. 81. Bookcraft, Salt Lake City, 1966. Fremhævelse tilføjet).

Ordene – „det hellige apostelembedes myndighed" har særlig betydning for mig nu, eftersom jeg i mit embede har samme myndighed til at gennemføre vor himmelske Faders hensigter.

Originalerne af de nedskrevne historiske begivenheder om de tre generalautoriteters mission, under deres besøg i Buenos Aires i 1925, blev fundet nogle få dage før jeg ankom den 14. marts. Jeg har med stor interesse læst om de uhyre vanskeligheder de måtte igennem. Turen fra Salt Lake City til Buenos Aires tog ældsterne Melvin J. Ballard, Rey L. Pratt og Rulon S. Wells, 34 dage over land og sø. Til sammenligning kan jeg berette at jeg gjorde den samme tur på 21 timer.

Der var kun fire kirkemedlemmer i Sydamerika i 1925. De bød missionærerne velkomne da de kom. For at spare måtte missionærerne nøjes med ét hotelværelse, hvor alle tre boede. De flyttede flere gange, lige til de omsider fandt en billig lejlighed, hvor de alle tre kunne bo.

De anstrengelser, der blev gjort for at annoncere de første offentlige møder i Buenos Aires, gav intet resultat. Aviserne nægtede at trykke annoncer. Ældste Pratt lavede nogle løbesedler på spansk. Ældste Ballard, som kun talte engelsk, uddelte disse løbesedler hver dag. Ældste Pratt brugte det meste af sin tid på at oversætte lærdomme og salmer til spansk. Ældste Wells, som talte tysk, blev syg og vendte tilbage til kirkens hovedkvarter kort efter sin ankomst til Argentina.

Kære søskende, det er svært for mig at give udtryk for hvad jeg føler, når jeg læser om de første missionærers arbejde i Sydamerika. Jeg er dybt grebet ved tanken om at min bedstefar i næsten otte måneder gik på gaderne i Buenos Aires og uddelte mere end 200 løbesedler hver eneste dag, undtagen om søndagen, hvor han inviterede folk til at komme og høre budskabet om genoprettelsen.

Det var meget vanskeligt at arbejde blandt de indfødte argentinere. Der blev kun døbt et menneske i de første otte måneder. Den 4. juli 1926, sagde min bedstefar:

„Herrens arbejde vil gå langsomt fremad en tid her, ligesom en eg vokser op fra et lille agern. Træet vil ikke skyde op på én dag, på samme måde som en solsikke, der vokser hurtigt, hvorpå den dør. Men tusinder vil slutte sig til kirken. Den vil blive opdelt i flere missioner og blive det stærkeste område i kirken. Arbejdet her er i øjeblikket på det laveste niveau, det nogen sinde vil være. Dagen vil komme hvor lamaniterne her i landet vil få deres chance. Den sydamerikanske mission vil blive en kraft i kirken" (Vernon Sharps dagbog, i *Melvin J. Ballard*, s. 84).

60 år senere har kirken i Sydamerika 30 missioner, 5 140 fuldtidsmissionærer, hvoraf omkring 60 % er indfødte sydamerikanere. Der er 186 stave i landet, med 2 148 ward og grene spredt rundt omkring. De cirka 776 000 kirkemedlemmer beviser at indvielsesbønnen er gået i opfyldelse.

Til regionalkonferencen i Montevideo i sidste måned, mødtes præsident og søster J. Thomas Fyans og jeg med 3350 hellige. Præsident og søster Helio R. Camargo og jeg mødtes med over 31000 hellige i Bogota, Colombia, søndagen efter. Arbejdet går fremad i denne del af Herrens vingård.

Det effektive arbejde der blev udført af generalautoriteterne tidligere og det der udføres af dem i vore dage, giver sig udslag i de trofaste helliges levevis. Tusinder af missionærer har udført et enestående arbejde. Offervillige mænd og kvinder leder på en fortrinlig måde kirken i deres egne lande. Det er en glæde at se anden og tredie generations medlemmer, som lever værdigt til at være ledere i Sydamerika.

Kære søskende, under mit besøg hos de hellige i Sydamerika kom jeg til at tænke på Nephis ord:

„Han gør ikke noget, medmindre det er til gavn for verden; thi således elsker han verden, at han endog nedlægger sit eget liv for at drage alle mennesker til sig. Derfor befaler han ikke, at nogen ikke skal deltage i hans frelse" (2 Nephi 26:24).

Jesu Kristi evangelium afspejler sig i de helliges ansigter. De udstråler forpligtelse og kærlighed til Herren. De søger at blive værdige til alle evangeliets velsignelser. Adskillige drenge fra det aronske præstedømme, klædt i deres spejderuniformer, bød mig velkommen til Bogota. De fortalte alle uden at tøve at de ville være missionærer, så snart de bliver gamle nok til det. Med en sådan ånd vil kirkens fremtid i Sydamerika være i gode hænder.

Jeg besøgte templet i Buenos Aires. Jeg fyldtes af taknemmelighed, ved tanken om at kirkens medlemmer velsignes med evangeliet i dets fylde, indenfor murene i de fire nyindviede templer i Sydamerika.

De 64 alterduge, som de hellige i Sydamerika har hæklet til Buenos Aires templet, selvom der kun var brug for 7, er et eksempel på den forunderlige hengivenhed de sydamerikanske hellige udviser i deres forpligtelser.

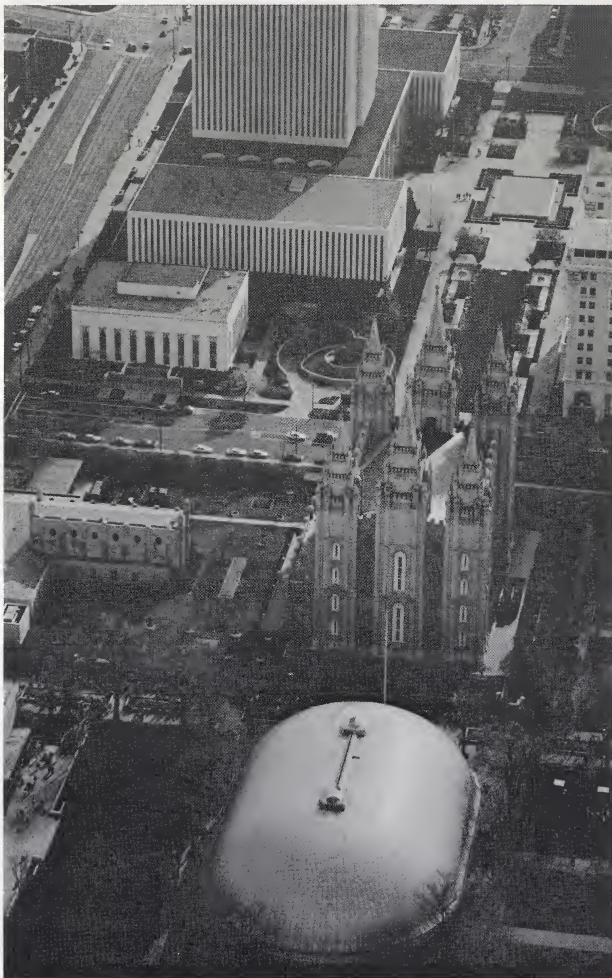
Kære søskende, som medlem af De tolvs Råd ved jeg som aldrig før at vi lever i en stor verden. Der bor næsten 5 milliarder af vor himmelske Faders børn i den. Det er vort ansvar at bringe evangeliet ud til dem. Jeg overvældes, når når jeg ser perspektivet i de ansvar, som stavspræsidenterne skal påtage sig, for at forberede deres medlemmer til at modtage alle evangeliets velsignelser. Biskopper og grenspræsidenter har det samme ansvar. Vi er ikke færdige med vort arbejde før vor Faders børn tager til templet for at modtage alle de nødvendige ordinanser, som skal forberede dem til en celestial tilværelse i vor himmelske Faders og hans elskede Søns, Jesu Kristi nærhed.

Det påhviler præstedømmet at belære og forberede kirkens medlemmer til at blive værdige til at modtage tempelvelsignelserne. Der er efter min mening ingen erstatning for inspirerede, lokale ledere. Det gjorde dybt indtryk på mig at høre de omvendelseshistorier som stavspræsidentskaberne i Bogota fortalte. En stavspræsident, som har siddet i denne stilling i 8 år, fortalte at han blev kaldet efter at have været medlem af kirken i 2 1/2 år. Herren velsigner virkelig sine ledere, når de sætter deres lid til ham.

Kirken er organiseret på rette vis. Vi er nødt til at sikre os at „hver mand lærer sin pligt og med al flid passer det embede, hvortil han er blevet kaldet" (se L&P 107:99).

Efterhånden som dette store værk fortsætter sin fremgang, står det klart for mig at kirkens ledere på ethvert trin, og specielt i stave og ward, er nødt til at forstå Guds plan med sine børn og derpå undervise medlemmerne i disse principper.

Opbygningen af kirken vil gå fremad, hvis

alle kirkelederne vil undervise i de rene, enkle sande lærdomme, som giver Guds børn åndelig forståelse. Herren sagde:

„Og jeg befaler, at I skal undervise hinanden i rigets lære.

Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer" (L&P 88:77–78).

Den største motivation vi har i kirken kommer, efter min mening, når kirkens medlemmer forstår frelsesplanen. Stavspræsidenter og biskopper, I har nøglen til at hjælpe jeres medlemmer til denne forståelse.

Enhver leder bør bestræbe sig på at motivere folket til at udføre et godt stykke arbejde, når de underviser i rigets lære. Skrifterne er vore håndbøger, „fordi I mener i dem at have evigt liv" (Joh. 5:39). Det er herfra vi indsamler de sandheder, som vil give os en klar forståelse af menneskets evige muligheder.

Jeg lover jer, mine kære søskende, at jeg i al ydmyghed, i min kaldelse som medlem af De tolvs Råd, vil gøre alt hvad der står i min magt for at undervise i vor himmelske Faders plan om forløsning og ophøjelse for sine børn. Jeg vil bestræbe mig på at fortælle klart om de sandheder, som giver evigt liv til Guds sønner og døtre. Jeg lover Det øverste Præsidentskab og jer, at jeg vil leve så jeg kan være beredt til det, dersom jeg nogen sinde skulle blive udsendt for at åbne vejen for at det gengivne evangelium kan komme ind i en af verdens nationer, på samme måde som de første missionærer da de indviede og velsignede de sydamerikanske lande.

Vi lever i en meget spændende tid. Det er en stor glæde at vide at det hellige præstedømmes kraft fungerer i hele kirken, til velsignelse for de hellige i deres tilværelse. Det er dejligt at vide at dette præstedømme, som blev overdraget apostlene her i de sidste dage i denne uddeling, har åbnet mange lande til evangeliets forkyndelse. Vi vil helt sikkert se andre lande blive åbnet på lige så bemærkelsesværdige måder.

Jeg vidner for jer om at Jesus Kristus er vor evige, himmelske Faders enbårne Søn. Han er vor Frelser, vor Forløser, vor broder og ven. Jeg elsker ham af hele mit hjerte og regner det for mit største privilegium et menneske kan få, at være et særligt vidne om ham i hele verden.

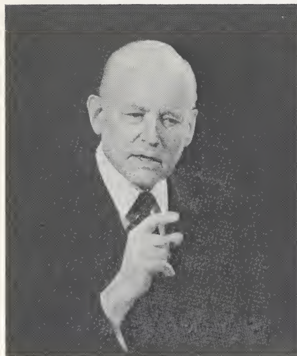
Må Herren velsigne os, mine kære søskende, under udførelsen af hans arbejde, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Ældste M. Russell Ballard fra De tolvs Kvorum ved talerstolen.

En apostels vidnesbyrd om opstandelsen

Præsident Howard W. Hunter
Fungerende præsident for De tolv apostles Kvorum

„Jesus fra Nazaret besejrede døden. Den tomme grav står som det eneste nødvendige monument om den evige sejr, mod århundreders medaljer og monumenter til minde om menneskenes flygtige sejre."

Alexander den Store, Makedoniens konge og Aristoteles' elev, besejrede det meste af den kendte verden i sin tid, og han var en af verdens største, unge ledere. Efter nogle års militærudøvelse i pomp og pragt, og da hans rige strakte sig fra Makedonien til Ægypten, over Cypern til Indien, græd han fordi han ikke syntes der var mere at besejre i verden. Som et retfærdigt bevis på hvor flygtig en sådan magt er, fik Alexander feber og døde i en alder af 33 år. Det enorme rige han havde vundet, døde bogstavelig talt sammen med ham.

Der var også en helt anden ung leder, som døde i den alt for tidlige alder af 33 år. Han var også konge, elev og sejrherre. Men han modtog ingen menneskelig ære, erobrede ingen lande, hævede sig ikke til nogen politisk status. Så vidt vi ved havde han aldrig et sværd i hånden eller bar nogen anden form for våben. Men det rige han etablerede blomstrer stadig, næsten 2000 år senere. Hans magt var ikke af denne verden.

Der er mange forskelle mellem Alexander og denne jævnaldrende nazaræer. Men den største er deres endelige sejre. Alexander erobrede lande og folk, fyrstendømmer og jordiske riger, men ham, som vi kalder den fuldkomne leder, han der var og er verdens lys og liv – Jesus Kristus, Guds Søn – erobrede noget som hverken Alexander eller nogen anden kunne besejre: Jesus fra Nazaret besejrede døden. Den tomme grav står som det eneste nødvendige monument om den evige sejr, mod århundreders medaljer og monumenter til minde om menneskenes flygtige sejre.

I sidste uge fejrede vi og den øvrige kristne verden påskehøjtiden. Vi forlænger påskehøjtiden med kirkens store generalkonference, for at mindes ham i dag og ære denne afgørende begivenhed for alle menneskers liv. Ligesom påsken på jordens nordlige halvkugle indvarsler nyt liv efter vinterens nøgenhed, således indvarsler Kristi opstandelse velsignelserne ved udødelighed og muligheden for at opnå evigt liv. Jesu tomme grav råber til hele verden: „Han er ikke her, men han er opstanden" (Lukas 24:6). I disse ord ligger al det håb, alle forsikringer og den nødvendige tro til at støtte os, mens vi imødegår vore udfordringer i et til tider sorgfyldt liv.

I påsken fejrer vi udødeligheden, som alle mennesker fik gratis, så de kan opstå til liv og få helet alle deres sår. Selv om alle skal dø – det er et led i den evige plan for vækst og udvikling – så kan vi dog alle finde trøst i salmistens ord: „Om aftenen gæster os gråd, om morgenen frydesang" (Sl. 30:6).

Det var Job der kom med det vi kunne kalde alle tiders udråb: „Om manden dog døde for atter at leve!" (Job 14:14). Kristi svar har lydt ned gennem tiderne, lige til nu: „Thi jeg lever, og I skal leve" (Joh. 14:19).

Til trods for naturens logiske genoprettelse og vidnesbyrdet ved den tomme grav, er der stadig mennesker som mener at graven er den sidste station på vejen. Men læren om opstandelse er den mest grundlæggende og livsvigtige lære i den kristne religion. Der kan ikke lægges for megen vægt på den, og den kan ikke lades ude af betragtning.

Uden opstandelsen ville Jesu Kristi evangelium være en jeremiade af visdomsord og tilsyneladende uforklarlige mirakler, men visdomsord og mirakler som ikke ville sejre i den sidste ende. Nej, den endelige sejr ligger i det sidste mirakel. For første gang i menneskehedens historie, var der én som opstod fra de døde for at blive udødelig. Han *var* Guds Søn, Søn af vor udødelige Fader i Himlen, og hans sejr over den fysiske og åndelige død er de gode nyheder som enhver kristen tunge bør berette om.

Den evige sandhed er at Jesus Kristus opstod fra graven, som opstandelsens førstegrøde (se 1 Kor. 15:23). Vidnerne om denne vidunderlige begivenhed kan ikke drages i tvivl.

Blandt vidnerne er Herrens apostle. Det hellige apostelembede er faktisk en kaldelse til at bære vidnesbyrd for verden om Herren, Jesu Kristi guddommelighed. Joseph Smith sagde: „Det grundlæggende princip i vor religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og opstod på den tredie dag, hvorpå han opfor til Himlen. Alt andet som vedrører vor religion er tillæg til dette" (History of the Church, 3:30).

En af de apostle, som Mesteren valgte un-

der sin mission, var Peter og han sagde noget om apostlenes opgave som vidner om Jesu død og opstandelse:

„Så skal da hele Israels hus vide for vist, at den Jesus, som I korsfæstede, ham har Gud gjort både til Herre og Kristus" (Ap.G. 2:36).

„Men I fornægtede den hellige og retfærdige . . . Livets banebryder dræbte I, men Gud opvakte ham fra de døde; derom er vi vidner" (Ap.G. 3:14–15).

„Og vidner om disse ting er vi og Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham" (Ap.G. 5:32).

Apostlen Paulus fortæller endvidere hvad Peter sagde om at apostlene skulle være vidner om Jesu død og opstandelse. Han siger:

„Og da de havde fuldbyrdet alt, hvad der står skrevet om ham, tog de ham ned af korsets træ og lagde ham i en grav.

Men Gud opvakte ham fra de døde,

og han blev i mange dage set af dem, som var draget sammen med ham fra Galilæa op til Jerusalem; de er nu hans vidner over for folket" (Ap.G. 13:29–31).

På Aeropagus i Athen sagde Paulus: „(Gud) har gjort troværdigt for alle ved at lade ham opstå fra de døde" (Ap.G. 17:31), og han stillede følgende spørgsmål til kong Agrippa: „Hvorfor holdes det da for utroligt hos jer, at Gud opvækker døde?"

Paulus bar atter sit apostolske vidnesbyrd om opstandelsen i sit brev til de hellige i Korint:

„Er jeg ikke fri? er jeg ikke apostel? har jeg ikke set Jesus, vor Herre? er I ikke mit værk i Herren . . . thi I er i Herren seglet på min apostelgerning" (1 Kor. 9:1–2).

„Men nu er Kristus opstået fra de døde som en førstegrøde af de hensovede . . . således skal også alle levendegøres i Kristus" (1 Kor. 15:20, 22).

Jeg vidner ydmygt om at det er mit privilegium at besidde det hellige apostelembede og dagligt arbejde med vor tids Tolv apostles Kvorum, som er Herren, Jesu Kristi disciple. Vi skal gå ud og være „særlige vidner om Kristi navn i hele verden" (L&P 107:23). Apostlene har altid vidnet således.

I vor tid viderefører apostlene og profeterne værket ved at bære vidnesbyrd for verden om Jesus Kristus. Hvis jeg må tage mig det privilegium, vil jeg gerne gentage hvad præsident Marion G. Romney – præsidenten for vort nuværende apostel-kvorum – har sagt om Jesu opstandelse. Det er ikke så længe siden at han kom med denne udtalelse til en af kirkens generalkonferencer:

„Jeg er taknemmelig for at jeg i denne påsketid har fået mulighed for at bære vidnesbyrd om Jesu opstandelse, og fortælle hvad jeg, i det mindste til dels, bygger dette vidnesbyrd på.

‚Han er opstanden, han er ikke her.' (Mark. 16:6). Disse ord beskriver i al sin enkelhed den mest betydningsfulde begivenhed i historien – Herren, Jesu opstandelse. Den var så ekstraordinær at selv apostlene, som havde haft det nærmeste forhold til Jesus under hans jordiske mission og som han omhyggeligt havde belært om denne kommende begivenhed, havde vanskeligt ved at fatte virkeligheden i dens fulde omfang. De første beretninger som nåede deres ører, syntes dem at være løs tale' (Luk. 24:11), således som det har forekommet millioner af mennesker, som har levet og er døde siden da. På hver eneste høj og i hver eneste dal var menneskelegemer blevet til støv, og indtil denne påskemorgen var ingen af dem opstået af graven . . .

Jesus underviste gentagne gange om at hele hans jordiske liv førte frem mod fuldbyrdelsen af dette. Det bebudede han da han sagde at han ville nedlægge sit liv for at tage det op igen. Til den sørgende Marta sagde han: ‚Jeg er opstandelsen og livet' (Joh. 11:25) og til jøderne: ‚Bryd dette tempel ned, og på tre dage skal jeg rejse det igen' (Joh. 2:19) . . .

Beviserne på at Jesus opstod er uomtvistelige" (Ensign, maj 1982, s. 6).

Jeg vil gerne tilføje mit eget apostolske vidnesbyrd til præsident Romneys og mine Brødres vidnesbyrd om at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, at han blev født på jorden og fuldførte sin mission, som der står i skrifterne, der fortæller om hans fødsel, hans liv, hans lærdomme og hans befalinger.

Når Kristus underviste apostlene, lod han dem vide „at Menneskesønnen skulle lide meget og vrages af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og dræbes, men opstå tre dage efter" (Mark. 8:31). Og således blev det. Han blev korsfæstet og lagt i graven. På den tredie dag opstod han til livet igen – hele menneskehedens Frelser og opstandelsens førstegrøde. Alle mennesker kan blive frelst fra graven og skal leve igen, på grund af hans forsonende offer. Dette har altid været apostlenes vidnesbyrd, hvilket også jeg bærer mit vidnesbyrd om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet lørdag eftermiddag
den 5. april 1986

Rapport fra kirkens revisionskomité

Forelagt af Wilford G. Edling
Formand for kirkens revisonskomité

Til Det øverste Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi har gennemgået kirkens årlige finansrapport pr. 31. december 1985 og forretningerne indtil dette års afslutning. Finansregnskabet og forretningerne, som er gennemgået af komiteen, drejer sig blandt andet om kirkens hovedfonds og andre organisationer som står under kirkens kontrol, hvis regnskaber føres af kirkens finans- og optegnelseskomité. Vi har også gennemgået budgettet, regnskaber og revisionsmetoder i forbindelse med ansatte, hvordan midlerne modtages og udgifterne kontrolleres. Vi har fundet at anvendelsen af kirkens midler er sket efter bemyndigelse af Det øverste Præsidentskab og efter budgettet. Budgettet er bemyndiget af rådet for tiendedisponering, sammensat af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd og Det præsiderende Biskopråd. Bevillingskomiteen administrerer ved ugentlige møder de væsentligste udgifter i budgettet.

Finans- og optegnelsesafdelingen og andre afdelinger anvender moderne, tekniske hjælpemidler, så de kan følge med kirkens hastige vækst og de skiftende elektroniske datamaskiner.

Revisionsafdelingen, som er uafhængig af alle andre afdelinger, har en tresidig funktion, idet den reviderer finanserne, funktionerne og de computersystemer kirken anvender. Dette arbejde udføres løbende i kirkens afdelinger og andre kirkestyrede organisationer, hvis optegnelser føres af eller under ledelse af finans- og optegnelsesafdelingen. De omfatter de verdensomfattende funktioner – blandt andet missioner, skoler, administrative kontorer og afdelingsaktiviteter. Revisionsafdelingens arbejde er i hele sin udstrækning at sikre at kirkens midler expanderer i forhold til kirkens vækst og udvidede aktiviteter. Revideringen af de lokale fonds i ward og stave foretages af stavsrevisorer, hvis rapporter gennemgås af kirkens revisionsafdeling. Andre forretninger som kirken ejer og kontrollerer, og som kirkens finans- og optegnelseskomité ikke fører regnskab med, bliver revideret af interne medarbejdere, statsautoriserede revisorer, der er uafhængige af professionelle revisionsfirmaer eller statskontrollerede selskaber.

På baggrund af den årlige finansrapport og andre data, samt vor gennemgang af regnskabet og revisionsmetoderne, hvorved finansfuntionerne kontrolleres, sammen med de stadige samtaler med funktionærerne i finans- og optegnelsesafdelingen, revisionsafdelingen og kirkens lovlige repræsentanter, er vi af den formening at kirkens hovedfond, som er modtaget og anvendt i 1985, er retteligt bogført i overensstemmelse med den etablerede orden for dette.

Med højagtelse
KIRKENS REVISIONSKOMITÈ

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisk rapport 1985

Fremlagt af F. Michael Watson
Sekretær for Det øverste Præsidentskab

Til oplysning for kirkens medlemmer fremlægger Det øverste Præsidentskab følgende statistiske rapport vedrørende kirkens vækst og status pr. 31. december 1985. (Medlemstallene er beregnet efter de 1985-rapporter, som var tilgængelige før konferencen).

Kirkeenheder

Antal stave 1582
Antal distrikter 352
Antal missioner 188
Antal ward 10168
Antal grene i stave 2766
Antal grene i missioner 2071
Antal lande, hvor der er organiseret ward og grene, som er fuldt fungerende .. 95
Antal områder, kolonier og besiddelser med organiserede ward eller grene .. 20
(Disse tal viser en vækst på 75 stave og 542 ward og grene i 1985).

Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal ved afslutningen af 1985 5920000

Kirkens vækst i 1985

Tilvækst af indskrevne børn 95000
Døbte indskrevne børn 70000
Omvendte, som er døbt 197640

Præstedømmet

Diakoner 248000
Lærere 186000
Præster 375000
Ældster 481000
Halvfjerdser 33000
Højpræster 208000

Missionærer

Fuldtidsmissionærer 29.265

Genealogi

Klargjorte navne, parat til tempelbegavelser 10552130

Templer

Antal begavelser udført i 1985
For levende 54554
For døde 4.857052
Fungerende templer 37
Templer under planlægning eller opførelse 10
Templer, som er lukket p.g.a. istandsættelse 1
Der blev indviet 5 og genindviet 1 tempel i 1985

Kirkeskoler

Total indskrevne elever i skoleåret 1984–1985
Seminar og institut programmet – inklusiv særlige programmer ... 349827
Kirkeskoler og colleges 45558
Videreuddannelse 366257

Velfærdstjeneste

Antal mennesker som har fået hjælp fra SDH socialforsorg 82804
Antal lønnede medarbejdere 34552
Antal arbejdsdage, som er skænket frivilligt 244766
Antal biskopordrer til forrådshuse 344562

Fremstående kirkemedlemmer som er afgået ved døden siden april 1984

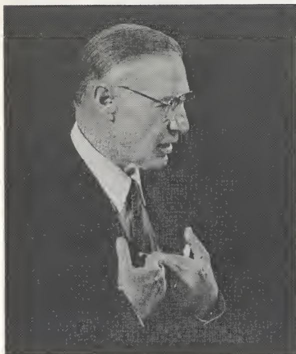
Præsident Spencer W. Kimball, kirkens 12. præsident, døde som 90-årig, den 5. november 1985. Medlem af De tolv apostles Råd, ældste Bruce R. McConkie; ældste Joseph Andersons hustru, Norma P. Anderson; ældste O. Leslie Stones hustru, Dorothy C. Stone og lederen af tabernakelkoret gennem 17 år, Richard P. Condie.

Jeg og min familie har ansvaret for vort velfærd

Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum

„Hvis vi er forudseende og styrer vore personlige og familiens sager klogt, og hvis vi er trofaste, så vil Gud hjælpe os gennem vore trængsler."

Jeg vil gerne tale om de grundprincipper som gør at vi kan klare os, uden at vakle økonomisk. De er væsentlige for vor lykke. Lad os ransage os selv og, som piloter i luften, undersøge vor bæreevne, for at se om vi er økonomisk på ret kurs. Vi må danne os sunde principper. Det grundlæggende princip jeg hentyder til er det ansvar som jeg og min familie har for vort eget velfærd. I 1936 kom Det øverste Præsidentskab med en vigtig udtalelse: „Kirkens mål er at hjælpe folk til selvhjælp" (Conference Report, okt. 1936, s. 3).

Nogle af os er født under den store depression, som overgik De forenede Stater for 50 år siden. De fleste af os, der levede i den periode, vil aldrig glemme de økonomiske vanskeligheder som næsten alle oplevede. Dengang var der mange banker som gik fallit. Folk mistede deres sparepenge. Der var en masse arbejdsløse og nogle måtte gå fra hus og hjem, fordi de ikke kunne betale deres termin. Mange sultede. Hvis vi ikke spiste vores havregrød op om morgenen, fik vi den ofte som pandekager til frokost eller middag. Vi kan komme til at opleve lige så omfattende økonomiske vanskeligheder igen. Enhver af os kan også når som helst komme ud for personlige katastrofer – som f.eks. sygdom eller ulykker, hvorved vor indtægt bliver begrænset eller helt udebliver.

Formålet med velfærdsprogrammet er at sørge for de fattige og nødstedte og få kirkens medlemmer til at adlyde evangeliets principper, så de kan være stærke og uafhængige. Det centrale, i omsorgen for de fattige og nødstedte i en verdensomfattende kirke, er indbetalingen af gavmilde fasteofre og at den enkelte og familien er beredt. Det væsentlige i at kunne klare vore egne behov, er vores egen energi og vore evner, sammen med hjælp fra vores familie.

Jeg vil gerne tale om fem forskrifter, der hvis de følges, kan give os bedre evner til at styre vor egen skæbne.

Første punkt: Vær økonomisk og sparsommelig. Der er et gammelt ord der siger: „Spis op, slid tøjet op, klar dig, med eller uden." Man er ølonomisk hvis man ikke lader noget gå til spilde. Nogle mennesker klarer sig fordi de ikke sætter sig i udgifter. De forsåler deres sko, de lapper, reparerer, syr og sparer penge. De køber ikke nyt før de har sparet op, så de kan betale kontant, og derved sparer de renter. *Sparsommelighed* betyder at man ikke øder tingene og er økonomisk. (Ordbog over det danske sprog, bind 21, spalte 142).

De gamle ord der siger: „Spild intet, så mangler du intet" er i høj grad endnu gyldige. Man må ikke leve over evne hvis man skal være sparsommelig, og man må lægge lidt til side, til den dag hvor det kniber, sådanne dage vil man altid få. Det kræver også at man ikke stifter gæld og er forsigtig med at købe på afbetaling. Det er vigtigt at lære at skelne mellem ønsker og behov. Det kræver selvdisciplin, ikke at lade sig friste til at købe nu og betale senere.

Der er visse rådgivere i investeringsanliggender, der tilskynder til at spekulere, ved at låne penge i forventning om at profitten vil overstige lånerenten – den såkaldte „kreditvelstand" eller „lån dig rig". Nogle kan have held i sådanne spekulationer, men i bedste fald varer det kun en tid. Det synes som om der hele tiden sker økonomiske ændringer, og mange, som på den måde har spekuleret, opdager pludselig at de er ruineret og at deres tilværelse er brudt sammen. gÆldste Ezra Taft Benson har sagt: „En lang række af de familier som sidder i gæld har intet at falde tilbage på. Problemerne opstår hvis deres indtægt pludselig forsvinder eller går voldsomt ned! Vi kender allesammen familier, som har sat sig for større forpligtelser end de kan indfri" („Pay Thy Debt, and Live", *Speeches of the Year, 1962, s. 10.* Brigham Young University Press, 1963).

Det er forudseenhed at have sit eget hus, og i øvrigt have så lidt gæld i det som muligt, selv om det måske for nogle ikke er særlig realistisk. Stor gæld i et hus sætter en familie i fare for at opleve store økonomiske kriser. Huse, som stort set er gældfri, kan ikke sættes til tvangsauktion. Det er bedst at slippe ud af sin gæld og betale afdragene forud, mens man har det godt økonomisk. Der er meget sandt i at „låntager bliver långivers træl" (Ordspr. 22:7).

Det sker ofte at unge mennesker lader sig hypnotisere ved tanken om de små månedlige afdrag at de næppe tænker over prisen på det de køber. De ønsker omgående at få ting

det tog deres forældre år at erhverve sig. Det er ikke lykken at sætte sig i gæld for at få et stort hus, en dyr bil eller det flotteste tøj, for ikke at stå tilbage for „Hansens ved siden af". Det er en hellig forpligtelse at betale hvad man skal. De fleste af os vil aldrig blive rige, men vi kan slippe for store byrder hvis vi er gældfri.

Det andet punkt er: Sørg for at være uafhængig. Herren har sagt at det er vigtigt at kirken er „uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden, trods de trængsler, der skal komme over jer" (L&P 78:14). Kirkens medlemmer rådes også til at være uafhængige. Uafhængighed er mange ting. Det betyder uafhængighed af narkotika som danner vane, af bindende vaner og sygdommens forbandelser. Det betyder også uafhængighed af personlig gæld, renter og de forpligtelser som følger med gæld verden over.

Præsident J. Reuben Clarks klassiske udtalelse om renter er nok værd at erindre sig:

„Renter sover aldrig, bliver ikke syge og dør ikke. De kommer aldrig på hospitalet. De arbejder søn- og helligdage. De tager ikke på ferie. De tager aldrig på besøg eller rejser. De finder ingen glæder. De nedlægger aldrig arbejdet eller fyres. De arbejder aldrig på nedsat tid. De høster aldrig sparsomt. De betaler ingen skatter. De køber ingen mad. De slider intet tøj. De har hverken hus eller hjem og skal ikke repareres, fornys, vaskes, have nyt tag eller fat i en blikkenslager. De har hverken kone, børn, far, mor eller slægtninge som bekymrer sig for dem. De har ingen leveomkostninger. De fejrer hverken bryllup, fødselsdag eller død. De nærer ikke kærlighed eller medfølelse. De er hårde som granit og har ingen sjæl. Er du først i gæld er du ledsaget af renter hvert eneste minut, dag og nat. Du kan ikke skyde dem fra dig eller løbe fra dem. Du kan ikke fjerne dem. De efterkommer hverken lokken, krav eller ordrer. Og hvad enten du står dem i vejen, krydser deres vej eller nægter at imødekomme deres krav, så vil de knuse dig" (Conference Report, apr. 1938, s. 103).

Øget økonomisk afhængighed ydmyger den stærke og svækker den svage.

Hvis vi betaler vor tiende og vore offerydelser kan vi få hjælp til at være uafhængige. Præsident Nathan Eldon Tanner sagde: „At betale tiende er at betale en gæld til Herren . . .

. . .Hvis vi adlyder den befaling, har vi løfte om, at vi skal have fremgang i landet'. Denne fremgang består af mere end materielle goder – den kan også omfatte at kunne glæde sig over godt helbred og en levende tankegang. Den omfatter også familiesolidaritet og åndelig fremgang" (Den danske Stjerne, maj 1980, s. 128). Efter mange års nærmere iagttagelser tror jeg fuldt og fast på, at de der betaler en ærlig tiende og fasteofre vil klare sig bedst på enhver måde. Det er mit vidnesbyrd at når vi betaler denne gæld til Herren, vil vi opnå den største personlige tilfredsstillelse. Desværre er det kun dem der har tro og styrke til at holde dette bud der opnår denne store tilfredsstillelse.

Ældste James E. Faust fra De tolvs Kvorum sammen med sit barnebarn, Melissa Coombs.

Medlemmer af De tolvs Kvorum forlader forhøjningen: Ældste James E. Faust, ældste Boyd K. Packer, ældste Neal A. Maxwell og ældste Howard W. Hunter.

Det tredie punkt: Vær flittig. Flid indebærer at vi styrer vore kræfter efter omstændighederne, så det bliver til vores fordel. Det betyder også at vi udnytter vore muligheder. Flid kræver opfindsomhed. En god idé kan have lige så stor værdi som mange års slid.

En ven, som havde en frugtbar mark, beklagede sig til sin søster over at han ikke havde noget. „Hvad med din afgrøde?" spurgte søsteren. Den forarmede mand svarede: „Der faldt ikke meget sne i bjergene, derfor regnede jeg med at der ville blive tørke, så jeg har ikke sået noget." Det viste sig, stik imod beregningerne, at det regnede om foråret, så markerne stod flotte hos dem der flittigt havde sået. Vi fornægter det guddommelige i os, hvis vi tvivler på vore muligheder.

Den store digter, Virgil, sagde: „Den, som tror han kan, vil sejre" (*International Dictionary of Thoughts*, samlet af John P. Bradley, Leo F. Daniels, Thomas C. Jones, s. 661. J. C. Ferguson Publishing Company, Chicago, 1969). Alma bar sit vidnesbyrd om en retfærdig Gud: „Jeg ved, at han giver menneskene efter deres ønske" (Alma 29:4).

Flid indebærer at man arbejder. At man anvender sine skaberevner – men også at man hviler. Det betyder også at man erind-

rer sig begge aspekter ved at holde sabatten hellig. På den ene side skal vi arbejde i seks dage og på den anden side skal vi hvile én dag. Hvilen giver os flere kræfter og forsyner os med det vi skal bruge for at kunne være produktive resten af ugen.

Fjerde punkt: Bliv selvforsynende. Jeg har altid beundret dem der kan lave noget med deres hænder. Jeg må have været til frokost da der blev uddelt færdigheder før vi kom til verden. Det er ikke blot en økonomisk fordel at kunne lave reparationer i huset, at kunne stable noget på benene, ordne sine egne apparater og maskiner og holde bilen i gang, men det giver også bevægelsesfrihed.

Præsident Spencer W. Kimball gav følgende råd: „Jeg håber vi forstår, at vi får mere ud af at have en køkkenhave end færre udgifter til fødevarer og dejlige friske grønsager og frugter. Hvem kan måle værdien af en særlig samtale mellem far og datter, mens de luger eller vander haven? Hvordan vurderer vi det gode der kommer af det, vi lærer om de evige love, når vi planter, dyrker og høster? Og hvordan måler vi værdien af at familien er sammen og samarbejder når vi henkoger, tørrer eller på anden måde konserverer høsten? Ja, lægger reserver på lager, men måske er der mere godt i det, vi kan lære, når vi er sparsommelige (forudseende) og lader vore børn få del i vor pionerarv" (Den danske Stjerne, apr. 1978, s. 120). Til denne arv hører at vi lærer vore børn at arbejde.

Femte punkt: Bestræb jer på at have et års forråd af mad og tøj. For halvtreds år siden blev vi rådet til at have et års forråd af de fundamentale fødevarer, tøj og andre nødvendigheder, og det er blevet gentaget mange gange siden. Enhver far og mor sørger for familiens forråd. De bør oplagre det som deres familie ønsker at have i tilfælde af en ulykke. Der er ikke mange af os der har råd til et års forråd af luxusvarer, men vi må finde frem til det der er praktisk for os at opbevare, så vi ikke skal dø af sult i tilfælde af at der indtræffer en ulykke. Vi håber naturligvis alle på at ulykken aldrig vil ske. Nogle siger: „Vi har før fulgt dette råd og vi har aldrig haft brug for et års forråd, derfor er det svært at blive ved med at prioritere det så højt." Grunden til at de aldrig har haft brug for deres forråd er måske at de har fulgt rådet. Hvis vi lader vort forråd cirkulere vil det til stadighed være brugbart og der går intet til spilde.

Vi må ikke forvente at kirken skal kunne forsørge alle sine millioner af medlemmer i tilfælde af en verdenskatastrofe eller personligt ulykkestilfælde. Det er derfor nødvendigt at vi i ethvert hjem og enhver familie gør hvad vi kan for at påtage os ansvaret for at klare os selv i nødens stund. Hvis vi ikke har midler til at anskaffe os et års forråd, må vi arbejde på at have forråd til en måned. Hvis vi er forudseende og styrer vore personlige og vor families sager klogt, og hvis vi er trofaste, så vil Gud hjælpe os gennem vore trængsler. Han har sagt: „Thi jorden er fuld, og der er nok, ja i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed" (L&P 104:17).

En stor del af vort velbefindende afhænger af vor omsorg for andre. Den gode kong Benjamin, som har talt til os gennem Mormons Bog, sagde: Jeg ønsker „at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang" (Mosiah 4:26).

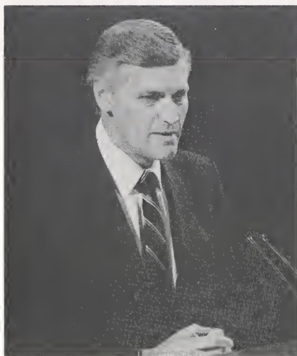
Så vil I måske spørge: „Hvordan kan jeg finde ud af hvilke af de profetiske ord der henvender sig specielt til mig, af dem der er sagt til denne konference?" Mit svar er at I vil vide det. I vil vide det, fordi Helligånden hvisker det til jer, hvis I er retfærdige og oprigtigt forsøger at få det at vide. De inspirationer I får vil ikke være til at tage fejl af, de vil nemlig berøre jer, fordi I har Helligåndens ledsagelse. De vil, som Herren sagde til profeten Elias, ikke komme med vejret, jordskælv eller ild, men som en stille, sagte susen (se 1 Kong. 19:11–12). Den vil hjælpe os, hvis det er nødvendigt, så vi kan ændre levevis og komme på ret kurs.

Lignelsen om de ti brudejomfruer – de fem kloge og de fem ukloge – har både en åndelig og en timelig betydning. Vi har hver især en lampe som oplyser vejen for os, men kun hvis vi har olie på vore lamper, så de kan lyse. Det er ikke nok at sætte sig dovent hen og sige: „Det sørger Herren for." Han har lovet at han vil give jorden til dem der er kloge og har „taget den Helligånd til vejleder" (se L&P 45:57–58). Vi har endvidere fået det løfte at „Herren skal være midt iblandt dem; og hans herlighed skal hvile over dem, og han skal være deres konge og lovgiver" (L&P 45:59). At det må blive således beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Principper og programmer

Biskop Glenn L. Pace
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

„Hvis vi følger programmer blindt vil vi disciplinere os til at gøre godt, men hvis vi forstår principperne ordentligt og lever efter dem, så vil vi være tilbøjelige til at gøre godt."

For fem år siden blev jeg bedt om at være administrerende direktør for kirkens velfærdstjeneste. Et par dage efter blev jeg ringet op af præsident Marion G. Romney. Han sagde: „Bror Pace, ved du noget om velfærd?"

Det var efter omstændighederne et besindigt spørgsmål, og jeg svarede: „Præsident, jeg tror jeg har meget at lære."

Han bad mig afsætte tid klokken 15 hver fredag, så jeg kunne holde møde med ham og vi kunne drøfte velfærdsprincipperne.

Da jeg ankom til præsident Romneys kontor den første fredag gik hans sekretær ind og sagde at jeg var kommet: „Glenn Pace er her, præsident."

Han svarede: „Åh ja, jeg vil gerne tale med ham, hvis han ikke opholder mig for længe."

Anden gang jeg tog derhen lød det stadig i mine ører: „Hvis han ikke opholder mig for længe", så jeg nøjedes med at fremføre to ting, hvorpå jeg begyndte at flytte på fødderne og samle mine papirer, som signal til at jeg var parat til at gå. Præsident Romney lænede sig frem over sit skrivebord, og med et glimt i øjet og latter i stemmen sagde han: „Bror Pace, vil du gerne give mig det indtryk at du har noget bedre for?"

Hvor jeg dog nød disse prægtige møder, som jeg afholdt med en mand der havde ofret 50 år i rigets tjeneste, mest på velfærdsområdet. Han hjalp mig til at lære præsident Harold B. Lee, præsident J. Reuben Clark og andre store ledere at kende, og alle lagde de stor vægt på velfærdsprincipperne. Jeg fik det råd at vurdere alle ansøgninger efter velfærdsprogrammets formål, som præsident Heber J. Grant fremsatte i 1936.

Præsident Romney citerede dem efter hukommelsen: „Hovedformålet var så vidt muligt at oprette et system hvorved dovenskabens forbandelser og arbejdsløshedsunderstøttelsens onde kunne afskaffes, og uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt atter blive indført blandt vort folk. Kirkens mål er at hjælpe folk til selvhjælp" (Conference Report, okt. 1936, s. 3).

Præsident Romney har ofte sagt at den opfattelse at velfærdsprogrammet tog sin begyndelse i 1936 var en myte. Han citerede præsident Lee, som sagde: „Velfærdsprogrammet havde ingen begyndelse og det har heller ingen ende, vi står altid midt i det. Uden nogen ende eller begyndelse, kun midt i det" (Harold B. Lee: „Listen and Obey", *Welfare Agricultural Meeting,* 3. apr. 1971).

Han citerede nogle befalinger om at tage sig af de fattige – skriftsteder som de hellige fik i Kirtland, Ohio og i Jackson County, Missouri, på et tidspunkt da næsten alle kirkens medlemmer var fattige. Han nævnte hvad der blev gjort for at holde disse bud i Nauvoo i 1840–erne og i Vesten sidst i 1800–tallet og først i 1900–tallet. Han citerede skriftsteder fra Mormons Bog og Det nye Testamente, for at understrege hvor meget af sin tid Frelseren brugte på at hjælpe de fattige og nødstedte.

Han fik arbejdet til at lyde så enkelt. „Bror Pace, du må ikke gøre det hele så indviklet! Det eneste vi skal gøre er at forsøge at gøre vort folk uafhængige, for jo mere uafhængige de er, des bedre kan de hjælpe hinanden, og jo bedre de kan hjælpe des mere hellige bliver de."

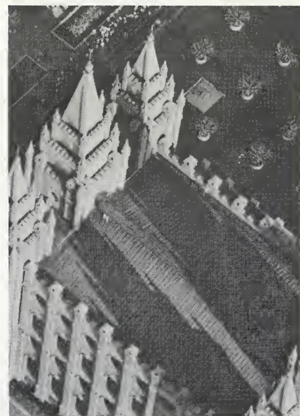
Der er gennem årene gjort utallige forsøg på at nå det fælles mål – at hjælpe folk til alt blive uafhængige. Inspirerede ledere fik åbenbaret velfærdsplanen i 1936, og den blev berømt og foreholdt som et misundelsesværdigt eksempel af andre religionsledere, såvel som af offentlige regeringer på højt plan.

Hvor storslåede end kirkens forskellige programmer er, så medfører de også en eventuel fare. Hvis vi ikke er forsigtige, kan vi blive så opslugt af planen at vi glemmer principperne. Vi kan gå lige i fælden, så vi forveksler traditioner med principper, og programmer med deres formål.

En lørdag morgen tog jeg afsted for at udføre en opgave på en velfærdsfarm. Vi skulle rense en vandingsgrøft for ukrudt. På vejen kom jeg forbi en ældre enkes hus i mit ward, hun gik og lugede i sin forhave. Det var allerede næsten 30 graders varme og enken, der var midt i firserne, så ud som om hun var ved at få hedeslag. Jeg tænkte et kort øjeblik at jeg kunne stoppe op og give hende en hjælpende hånd, men min pligtfølelse fik mig til at køre forbi, jeg havde trods alt en opgave at udføre på velfærdsfarmen. Jeg spekulerer på hvad der mon var sket, hvis jeg havde fulgt Åndens tilskyndelser og fået afløb for den ægte barmhjertighed jeg følte. Jeg spekulerer på hvad der mon var sket for hende og hvad der var hændt mig. Men jeg kunne jo ikke gøre det, for jeg var jo optaget. Vi trænger til nogle flere spontane barmhjertighedsgerninger.

I 1983 blev der ændret væsentligt i det velfærdsprogram, der blev fulgt i USA og Canada. I sin bekendtgørelse sagde præsident Hinckley: „Tillad mig at bemærke, at det, I nu får at høre, er noget som Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd har overvejet dybt, og de har tænkt meget over hvilke indvirkninger det vil få . . .

Vi bekræfter påny grundprincipperne i velfærdsprogrammet. Vi vil ikke fravige no-

get i disse grundprincipper. Vi mener at det er nødvendigt, med større tydelighed at understrege kirkemedlemmernes pligt til at blive mere uafhængige og selvforsynende, til at øge deres personlige og deres families ansvarsfølelse, til at give næring til deres åndelige udvikling og engagere sig mere fuldt ud i kristne tjenestegerninger" (Gordon B. Hinckley til regionalrepræsentanternes seminar, 1. april 1983).

Siden disse ændringer blev bekendtgjort, har mange spurgt om kirken har afskaffet velfærdsprogrammet eller om den lægger mindre vægt på det. Disse spørgsmål er kun almindelige for dem, der har problemer med at se forskel på et princip og et program.

Ved afslutningen velfærdstjenestens komitémøde ved en generalkonference, hvor jeg fornemmede at jeg var blevet betydelig dygtigere til at tale med om landbrug, varevogne, siloer og konservering, inviterede præsident Romney mig ind på sit kontor til en ekstra samtale. Han stillede kun ét spørgsmål: „Bror Pace, hvordan kan det være at vi aldrig taler om principper og lærdomme mere?"

Jeg har ikke været den samme siden jeg fik stillet dette indgående spørgsmål. Lige fra den gang og til jeg blev afløst som administrerende direktør for velfærdstjenesten tre år senere, svor jeg at jeg ville være flittigere til at vurdere programmerne for at se om de stadig var i overensstemmelse med formålet i henhold til principperne.

Præsident Lees ord gælder stadig: „Ingen kan ændre ved kirkens principper og lærdomme, uden Herren gør det gennem åbenbaring. Men metoderne ændres, eftersom de præsiderende ledere på det givne tidspunkt inspireres til det . . . I kan være forvisset om at jeres brødre, som præsiderer, beder meget og oprigtigt, og vi flytter os ikke før vi er sikre i vores sag, og så vidt det står i vores magt, har fået guddommelig godkendelse for det vi laver" (*Ensign,* jan. 1971, s. 10).

På mine rejser til de forskellige lande er jeg ofte blevet spurgt: „Hvornår får vi velfærdsprogrammet her i landet?" Jeg har svaret ved at spørge om de ikke har Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter. Jeg spørger også om de ikke har biskopper eller grenspræsidenter, og om de har de mennesker de har brug for, og folk som kan hjælpe til. Når de så svarer ja, forklarer jeg at de har alle de nødvendige remedier til at have et aktivt velfærdsprogram i deres land.

På min tur til Sydamerika for et par år siden talte jeg med en stavspræsident i hvis stav mere end 50% havde været arbejdsløse de sidste tre år. Jeg vidste at staven havde modtaget mindre end 200 dollars fra områdekontoret i den forløbne periode. Jeg spurgte ham hvordan det var lykkedes at overleve uden mere hjælp udefra. Han svarede at familierne havde hjulpet hinanden – ikke kun far, mor, sønner og døtre, men også onkler, tanter, fætre og kusiner. Når en fætter eller kusine fik et job, så blev pengene brugt til alles gavn. Desuden passede wardets medlemmer på hinanden og delte hvad de havde, selv om det var lidt. Han forklarede med tårer i øjnene hvor meget disse stavsmedlemmer kom hinanden ved, og hvor nær de var Herren. Deres åndelighed var mangedoblet. Havde de velfærdsprogrammet? Ja de havde – i den reneste udgave.

Jeg er bange for at vi har lært for meget om programmer gennem året, på bekostning af forståelse for principper. Hvis vi havde lært noget mere om principper, så ville præstedømmeledere over hele verden have kunnet løse lokale problemer med lokale hjælpemidler, uden at vente på at få noget fra kirkens hovedkvarter. Medlemmerne ville hjælpe hinanden uden at vente på at få det til opgave.

Hvis vi følger programmerne blindt vil vi *disciplinere* os til at gøre godt, men hvis vi forstår principperne ordentligt og lever efter dem, vil vi være *tilbøjelige* til at gøre godt.

Sidste år besøgte jeg Etiopien sammen med ældste Ballard. Vi rejste hjem med et uudsletteligt billede af fornedrelse og fattigdom i vore tanker. Herefter pines jeg oftere af erindring om de forhold, som vore egne medlemmer lever under andre steder i verden. Hvis alle medlemmer kunne rejse ud og se disse forhold, så ville vore fasteofferindbetalinger vokse betydeligt.

Moroni profeterede om vore dage da han sagde: „Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger . . .

Thi se, I elsker penge og jeres gods, jeres fine klæder og udsmykninger i jeres kirker mere, end I elsker de fattige og nødlidende, de syge og de lidende" (Mormon 8:35, 37).

Jeg har stor tiltro til medlemmernes gavmildhed og barmhjertighed i denne kirke. Aldrig har de vist det tydeligere end under den særlige faste der blev afholdt i januar og november sidste år. Der kom over 10 millioner dollars ind til mennesker som vi ikke engang kender. Vore medlemmer reagerede, da de blev klar over hvilken nød der fandtes. Kære søskende, nøden er ikke ovre. Der er stadig meget at gøre for vore egne medlemmer.

Fattigdom er et vidt begreb. Det er meget forskelligt fra det ene land til det andet. Der findes ikke nogen fælles løsning eller noget program der passer til enhver situation. Men principperne er universelle. Vi kan ikke hjælpe alle mennesker til det samme økonomiske stade. Hvis vi gjorde det ville vi øve vold på principperne og skabe afhængighed fremfor uafhængighed. Folk i de forskellige lande har selv det største ansvar for at løse deres egne problemer. De må ofre sig for hinanden, for, som profeten Joseph Smith sagde: „En religion, der ikke kræver at vi of-

rer alt, har aldrig haft tilstrækkelig magt til at frembringe den nødvendige tro til at opnå liv og frelse" (*Lectures on Faith*, 6:7).

Kirkens medlemmer overalt skal ikke spørge sig selv: „Hvad kan kirken gøre for mig?" men „hvad kan jeg gøre for mig selv, for kirken og for min næste?"

Løsningen på fattigdommen er uhyre indviklet, og balancen mellem hvad der er for meget og for lidt hjælp er meget svær at definere. Vor barmhjertighed kan få os til at handle forkert, hvis vi yder hjælp uden at hjælpe til uafhængighed.

Men der findes menneskelig elendighed som ingen sidste dages hellig skulle synke ned i, så længe nogen lever i overflod. Kan nogen af os nyde at leve i overflod, så længe der er andre som ikke kan få råd til klortabletter til at rense deres drikkevand? Kan vi ignorere vore søskendes mest grundlæggende, timelige behov og samtidig hævde at vi tror på præsident Joseph F. Smiths ord om at „man ikke kan stole på at en religion kan frelse folk åndeligt . . . så længe den ikke har magt til at frelse dem timeligt"? (citeret i Albert E. Bowens bog: *The Church Welfare Plan*, Sunday School Gospel Doctrine course, 1946, s. 36).

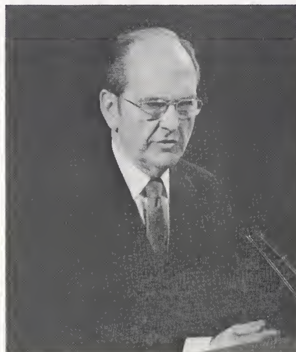
I 1936 havde vi en økonomisk depression i USA. Der blev udarbejdet et program som passede til omstændighederne, på baggrund af principperne. I dag er kirken international, og der er mange lande hvor de hellige oplever problemer der er langt alvorligere end dengang. Hvis vi benytter velfærdsprincipperne vil vi kunne finde løsninger på de udfordringer vi stilles overfor både i dag og i morgen. Må Herren velsigne præsident Marion G. Romney og dem han arbejdede sammen med, for at få os til at forstå velfærdsprincipperne. Må det lykkes os at klare vor generations udfordringer, ligesom vore forgængere klarede deres, beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

På Herrens egen måde

Ældste Russell M. Nelson
De tolv apostles Kvorum

„Der er kun få – hvis overhovedet nogen – af Herrens befalinger der er fremsat oftere, eller lagt større vægt på, end befalingen om at tage sig af de fattige og nødlidende. Der er ingen undtagelse i vor uddeling."

Lige siden jeg forlod mit tidligere arbejde, som læge, og sammen med søster Nelson blev udsendt til en lang række udviklingslande, har vi været vidne til mange udfordrende forhold. I et af landene så vi så mange mennesker der sov på gaden, at vi bogstavelig talt var ved at falde over dem, når vi kom gående. I et andet land blev vi næsten sønderknust af medfølelse i vor længsel efter at hjælpe de utallige mennesker i nød. Unge mødre med deres spædbørn bundet på ryggen, tiggede om penge, mens de roede afsted i deres små sampanbåde, der tjente både som husly og transportmiddel. Og vi fik hjerteondt da vi i et andet land så unge mænd og piger, der som dyr var spændt for vogne med træhjul, tungt læsset med varer. Så langt øjet rakte kunne vi se denne uendelighed af vogne, der blev trukket af mennesker.

Selv om grundene til nød og fortrædeligheder er forskellige efter tid og sted, så har det næsten altid eksisteret. Men uanset årsagen, så har vor himmelske Fader altid næret bekymring for dem. De er allesammen hans børn. Han elsker dem og er interesseret i dem.

Vi lærer i Det gamle Testamente, at næsten hver gang Herren sendte profeter ud for at bringe israelitterne tilbage efter deres frafald, så bad han dem først og fremmest om ikke at glemme de fattige.

I skriften kan vi lære at Gud og de gode mennesker fra gammel tid har været bekymret for de fattige – især enkerne, de faderløse og den fremmede. De fattige blev der taget særlig hensyn til i loven. I Det gamle Testamente kan vi læse at de fattige havde ret til at sanke på marken, når høsten var forbi. Når frugten var plukket, så tilhørte det, der var til overs, de fattige. I det syvende år, sabbatsåret, og halvtredsåret, jubelåret, blev jorden ikke tilsået og de sultne kunne frit tage det der groede af sig selv.

Der blev givet løfter om velsignelser til dem der sørgede for de fattige. Herren ville frelse dem på ulykkens dag (se Sl. 41:1). Der blev undervist i sandheden gennem disse ordsprog: „Lykkelig den, der har medynk med arme" (Ordspr. 14:21). „Den retfærdige kender de ringes retssag, den gudløse skønner intet" (Ordspr. 29:7).

Frelseren understregede under sin jordiske mission påny denne tidløse omsorg for de fattige. Tænk på de svar Herren gav den rige mand, på hans spørgsmål: „Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!" (Matt. 19:21; se også Luk. 18:22).

I en af sine dyrebare lignelser skildrede Mesteren denne lærdom i en fortælling om én der var sulten og fik mad, én der var tørstig og fik noget at drikke, én der var fremmed og blev budt velkommen. I sin belæring sagde han til dem, der var for ham: „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40). Og til dem der *ikke* gjorde noget sagde han: „Sandelig sier jeg eder: hvad I *ikke* har gjort imod en af mine mindste dér, har I *heller ikke* gjort imod mig" (Matt. 25:45. Fremhævelse tilføjet).

Kirken havde på Det nye Testamentes tid sandelig også en forpligtelse til at drage omsorg for de fattige (se også Luk. 14:12–14, 16:19–31; Ap.G. 2:44–45, 4:32, 6:1–6, 11:27–30; Rom. 15:26; Gal. 2:10; Jak. Brev 2:1–9).

I Mormons Bog gentages denne lære gang

på gang. Her kan vi lære at omsorgen for de fattige er en pligt vi påtager os i dåben. Profeten Alma sagde:

„Og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds folk og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,

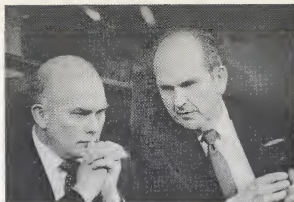
ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting . . . ja til døden . . .

at I vil tjene ham og holde hans bud" (Mosiah 18:8–10).

Enhver som er døbt og som modtager Helligåndens gave, som besegler ordinansen, har højtideligt indgået pagt med Herren om at adlyde hans bud og befalinger. *Omsorg for de fattige er en af befalingerne.* På Mormons Bogs tid havde kirken tydeligvis en hellig forpligtelse til at tage sig af de fattige (se 2 Ne. 9:30; Mosiah 4:16–27; Alma 1:29–31, 32:2–6, 34:28; Hel. 4:11–12; Mormon 8:35–39).

Der er kun få – hvis overhovedet nogen – af Herrens befalinger der er fremsat oftere, eller der er lagt større vægt på, end befalingen om at tage sig af de fattige og nødlidende. Der er ingen undtagelse i vor uddeling.

I december 1830 – det år hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret – erklærede Herren at „evangeliet skal prædikes for de fattige og de sagtmodige, og de skal se hen til tiden for min tilkommelse, thi den er nær for hånden" (L&P 35:15).

Ældste Dallin H. Oaks og ældste Russell M. Nelson, begge fra De tolvs Kvorum.

Der blev udpeget biskopper og de fik defineret deres pligter: „De skal se efter de fattige og trængende og sørge for dem, så de ikke lider nød" (L&P 38:35).

I 1831 sagde Herren: Du skal „komme de fattige i hu . . . Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig" (L&P 42:30–31). Lidt senere siger han atter: „I skal besøge de fattige og nødlidende og yde dem hjælp, at de kan få deres underhold" (L&P 44:6). Senere samme år advarer han: „Ve jer, I rige, som ikke vil give de fattige af jeres ejendele; thi jeres rigdomme vil fordærve jeres sjæle" (L&P 56:16).

Lad os, mens disse lærdomme endnu lyder i vore ører, atter vende vore tanker mod de hjemløse, tiggerne i bådene, menneskene der slæbte som dyr og de utallige fattige.

Er det muligt at være tro mod sin højtidelige forpligtelse til at sørge for de fattige og nødlidende, at opløfte dem og elske dem – over hele verden?

Hvor skal vi begynde?

Hvornår?

Hvordan?

Hør den almægtige Guds svar:

„Jeg, Herren, udspændte himlene og byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine.

Og det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine.

Dog skal det ske på min egen måde, og se, på den måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.

Et luftfotografi af Temple Square med Salt Lake templet, tabernaklet, Assembly Hall og to besøgscentre.

Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed.

Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sin øjne i helvede i pine sammen med de ugudelige" (L&P 104:14–18).

Jeg gentager Herrens opskrift: „Dog skal det ske *på min egen måde"!* Vi skal begynde der hvor vi står, lige nu, og arbejde efter hans plan. På hans „egen måde", og det omfatter følgende principper:

„Kvinder kan gøre krav på at blive forsørget af deres mænd . . . (og) alle børn har krav på at blive forsørget af forældrene . . . og (derefter) har de krav på kirken, eller . . . Herrens forrådshus, om forældrene ikke har noget . . . Forrådshuset vedligeholdes gennem kirkens frivillige gaver, og der skal sørges for enker og faderløse og ligeledes for de fattige" (L&P 83:2, 4–6).

Et vigtigt led i Herrens forrådsprogram er det års forråd som kirkens trofaste familier så vidt muligt har oplagret i deres hjem.

Nu vil nogle måske spørge: „Hvad med dem der er fattige fordi de er dovne og ikke vil arbejde?" De må rette sig efter disse advarselsord:

„Du skal ikke være lad; thi den lade skal ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder" (L&P 42:42).

„Ve jer, I fattige . . . som ikke vil arbejde med jeres hænder!" (L&P 56:17).

Det er biskoppen der afgør folks værdighed til at få hjælp, og i den sidste ende er det Herren der afgør det, sådan som Nephi sagde: „Og Gud Herren skal dømme de fattige med retfærdighed og straffe med ret og billighed for jordens sagtmodiges skyld" (2 Ne. 30:9).

Det er ikke op til os at dømme. Vi har ved pagt forpligtet os til at sørge for de fattige og nødlidende, og berede dem til at fryde sig, når Messias kommer tilbage (se L&P 56:18–19).

Til „Herrens måde" hører for det første at man klarer sig selv og derpå får hjælp fra sin familie. Forældre skal også sørge for at deres børn, når tiden er inde, vil gøre gengæld overfor forældrene, når de får brug for det. Familiestolthed fremmer den indbyrdes omsorg for hinanden, og denne hjælp går forud for nogen anden hjælp.

Hvis familien ikke kan hjælpe, så omfatter Herrens „egen måde" hjælp fra kirkens organisation. Biskoppen får assistance af præstedømmekvorummerne og gode hjælpeforeningssøstre, som er organiseret til at „søge at dække de fattiges behov, finde midler til at yde barmhjertighed . . . og administrere hjælpen" (*Handbook of the Relief Society*, 1931, s. 22).

Præstedømmets kvorumsmedlemmer og grupper har pligt til at genopbygge deres brødre åndeligt og timeligt, når de har begået fejl eller er ulykkeligt stillet. Mens biskoppen hjælper den midlertidigt arbejdsløse, så er det kvorummet der sørger for at han får noget at bestille, indtil han kan forsørge sig selv fuldt ud igen.

I og jeg tager, som medlemmer af kirken, del i Herrens arbejde på hans „egen måde". Mindst én gang om måneden faster og beder vi, og giver et gavmildt bidrag til de fond, der sætter biskopper i stand til at hjælpe. Det hører med til evangeliets lov. Vi kan udmærket allesammen være med til at hjælpe den fattige og nødlidende lige nu, hvor som helst vi bor. Og vi vil samtidig blive velsignet og beskyttet mod frafald ved at gøre det.

Der er begrænsninger. Det er bedst at hjælpe midlertidigt. Forrådshusene kan kun

afhjælpe midlertidig nød. Alle mennesker kan ikke opnå samme levestandard. Og alle behov kan ikke dækkes med gods eller guld.

Hvis vi skal hjælpe den fattige fuldt ud, må vi hjælpe ham til at ændre levevis. Efterhånden som de lærer de guddommelige læresætninger og adlyder dem, vil de få åndelige styrke, som vil oplyse deres sind og befri deres sjæl fra det tyngende åg. Når folk på jorden accepterer Kristi evangelium, ændrer de indstilling. De øger deres forståelse og deres evner.

Der var en digter som fornemmede storheden i Herrens ånds kraft til at opløfte et menneske, og han skrev:

O Gud, det mest forunderlige
i din plan med dine børn
er den trang til op at stige
som du menneskehjerter gav.
(Ukendt forfatter)

Denne higen opefter, som kommer når man kender de guddommelige lærdomme, den ændrer sjæle. Lad mig give et eksempel. Søster Nelson og jeg blev engang inviteret ud til nogle polynesiske sidste dages hellige, som boede i et beskedent hus. De var for kort tid siden blevet omvendt til kirken. Vi måtte gå forsigtigt hen over nogle brædder for at komme hen til deres hus, som var bygget på pæle, for at vandet fra havet ikke skulle trænge ind. Derpå måtte vi op ad en stige for at komme ind i det lille hus, hvor der kun var et enkelt rum. Vi blev bedt om at sætte os på nogle friske, nyvævede græsmåtter, og da vi havde sat os kunne vi se vandet nedenunder, gennem nogle huller i gulvet. Der var næsten ingen møbler i huset, men der var en symaskine, som hjælpeforeningens søstre havde anskaffet. Den kærlighed og varme som var i denne familie skinnede tydeligt igennem under vort besøg.

„Vi vil gerne synge for jer," sagde faderen gennem en tolk. Han lagde armen om sin kone, og børnene lagde armene om hinanden som de så faderen gjorde ved moderen. Fem små børn, klædt i nyt tøj, stod sammen med deres forældre og sang de sange faderen havde komponeret.

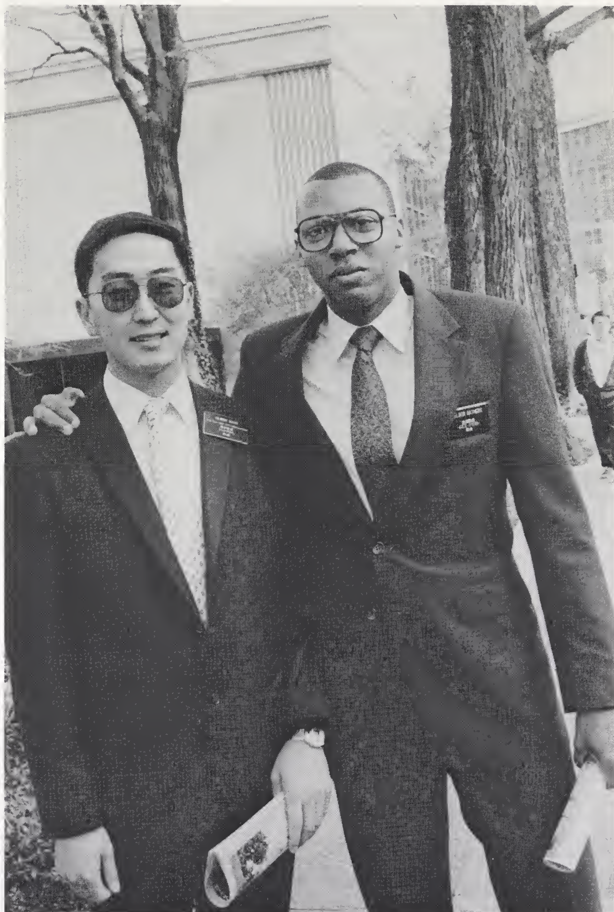
Til sidst sagde han: „Det er takkesange, fordi vi føler så stor taknemmelighed. Før vi tilsluttede os kirken havde vi ikke ret meget. Nu har vi fået så meget!"

Søster Nelson og jeg måtte tørre vore øjne da vi så på hinanden og erkendte at evangeliet giver en stor åndelig rigdom, som i begyndelsen måske ikke tæller så meget som det timelige. På den anden side kan velhavende mennesker være åndeligt fattige. Men Herren bekymrer sig for dem alle!

Den missionering, der finder sted over hele verden, er et led i Guds plan. Den bringer evangeliets lys til dem der modtager sandheden. Og efterhånden som de hellige ærer Guds befalinger og adlyder dem, vil de få større velstand. Dette løfte er gennem tiderne blevet nedskrevet af profeter forskellige steder (se Jos. 1:7; 1 Kong. 2:3; 2 Krøn. 24:20; 31:21; Ezra 6:14; 1 Ne. 2:20, 4:14; 2 Ne 1:9, 1:20, 4:4; Jarom 1:9; Omni 1:6; Mosiah 1:7, 2:22, 2:31; Alma 9:13; 36:1, 36:30, 37:13, 38:1, 48:15, 48:25).

Hvis de hellige lægger kræfterne i vil de påny værdsætte hvem de er og hvad de til evig tid er værd. Retfærdighed, uafhængighed, sparsommelighed, flid og selvtillid bliver deres personlige mål. Det er disse egenskaber der gør livet levende. Når tiden er inde vil de fattige, på Herrens „egen måde", ikke længere være fattige.

Jesu Kristi kirke er genoprettet på jorden. Menneskene har Guds kraft blandt sig. Englene bringer atter budskaber til de retmæssige ledere – til en levende profet, det evige præstedømme, pagtsfolket – og Herren velsigner, på sin „egen måde" menneskeheden, alle racer i ethvert klima – ja, alle mennesker, unge som gamle, rige som fattige, nu og altid. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Missionærer der tjener i Salt Lake North Mission: Ældste Yukinobu Sato fra Sapporo i Japan og ældste David Gathers fra Pine Bluff i North Carolina.

Velfærdsprincipper til at leve efter: En evig plan til gavn for menneskesjæle

Biskop Robert D. Hales
Præsiderende biskop

„Herrens egentlige forrådshus ligger i hjemmene og hans folks hjerter."

Kære søskende, gennem hele verdens historie har Herren interesseret sig for sine børns evige, sjælelige velfærd. I de sidste 50 år har inspirerede ledere belært om velfærdsprincipper, for at hjælpe os til at lægge planer, så vi kan være forberedt til de vanskelige tider, som kan indtræffe i vort liv. Kirken er vokset og findes nu i mange lande i hele verden. Men kirkens styrke og Herrens egentlige forrådshus ligger i hjemmene og hans folks hjerter.

Da jeg for et par måneder siden kom hjem, efter at have udført en opgave i udlandet, fik jeg en infektion og blev meget syg. Jeg havde smerter, feber, led af væsketab, og var aldeles udmattet. Og da lærte jeg noget om velfærd. Man kan lige pludselig blive kastet ud i den yderste nød. Sådanne oplevelser hjælper os til at blive mere opmærksomme på andres behov og se at der er mange mennesker verden over, som må leve med sådanne problemer hver eneste dag.

I de sidste par måneder har jeg læst skriften og taler, som er afholdt til generalkonferencer i de sidste 50 år, om velfærd og mediteret over det jeg har læst. Mange profeter forud for denne og andre uddelinger, og de levende profeter har her i dag undervist i de storslåede lærdomme i præstedømmets velfærdsprincipper. Her får vi retningslinier, som vi kan leve vort liv efter.

Følgende syv velfærdsprincipper er væsentlige for vor lykke og åndelige udvikling:

1. Velfærdsplanen er en væsentlig del af frelsesplanen.

2. Skrifterne danner den åndelige ramme om velfærdsplanen.

3. Velfærdsplanen bygger på tro på Herren, Jesus Kristus.

4. Hvis vi efterlever velfærdsprincipperne kan vi blive selvforsynende.

5. Velfærdsplanen hjælper os til at elske vore medmennesker og vise dem barmhjertighed.

6. Gennem velfærdsplanen kan både giver og modtager blive helliggjort.

7. Gennem velfærdsplanen skabes et Zions folk.

1. Velfærdsplanen er en væsentlig del af frelsesplanen. Der er nogle som er i tvivl om hvad velfærd egentlig betyder. Nogle velfærdsydelser i verden gør folk dovne, giver understøttelse uden at kræve arbejde til gengæld, sætter folk i tyngende gæld og gør folk grådige – får dem til at ønske sig materielle goder fremfor evige rigdomme.

Alt for ofte lukker folk – rige som fattige – deres hjerter for kærlighedens og barmhjertighedens guddommelige egenskaber. De rige vansmægter i deres rigdom og undskylder sig med at de fattige er „velfærdstjenestens opgave". De fattige går også i fælden, for de bliver afhængige af andre under et system som dræber initiativet, undergraver familiens ansvar, nærer splid og opstiller skranker mellem retfærdighed, mulighed og fællesskab.

Herren afskyr den form for velfærdsprogrammer. Hans plan imødekommer alles behov, hvor rige eller jævne deres forhold end er. Hans formål er at sørge for vort evige velfærd. „Hovedformålet er at hjælpe de fattige (på legeme og ånd) . . . (det) er ikke (alene) at lette deres timelige nød, men at frelse deres sjæle" (J. Reuben Clark, jun. Tale afholdt d. 9. juli 1941 – manus., Church Historical Department).

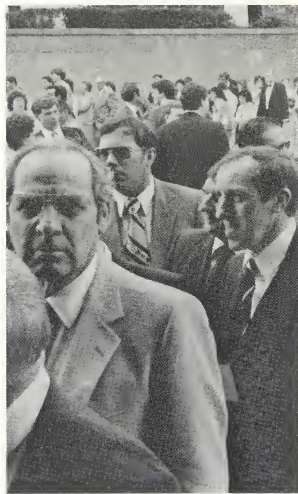
Vi har også fået at vide at „Herren i sin store, uendelige godhed velsigner og begunstiger dem, som sætter deres lid til ham" (Hel. 12:1). Men når alt bliver gjort for folk, sker det ofte at de „forhærder . . . deres hjerter og glemmer Herren, deres Gud, og træder den Hellige under fode – og dette på grund af deres medgang og store held.

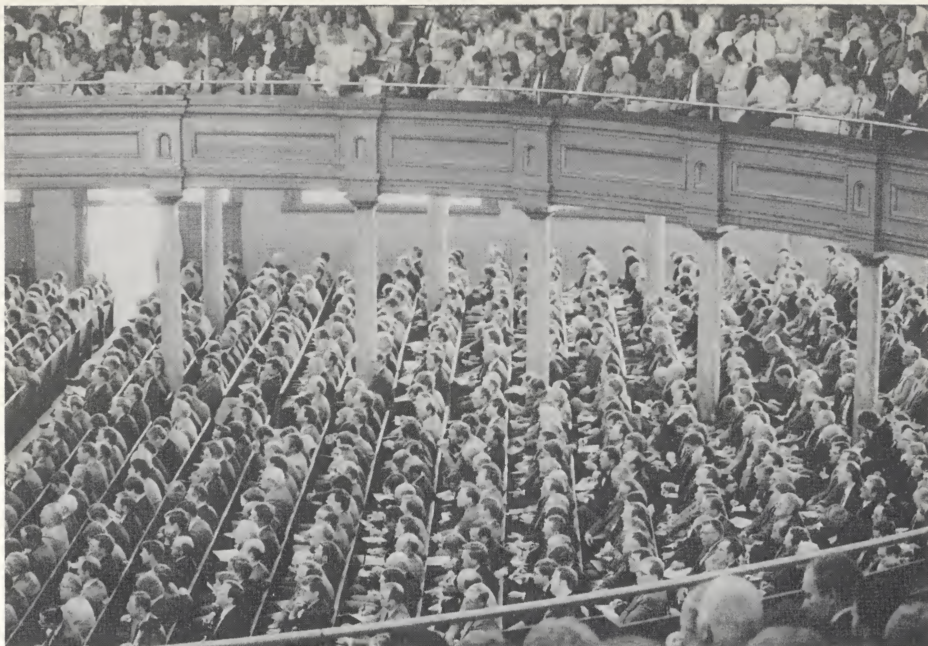
Og således ser vi, at medmindre Herren revser sit folk med mange lidelser . . . vil de ikke erindre ham" (Hel. 12:2–3).

Det er dog værd at tænke over at formålet med at der er en modsætning i alle ting – trængsler og modgang i livet – kræver omsorg for de nødlidende, så vi kan ydmyge os og komme Herren, vor Gud, nærmere og blive mere fuldkomne.

2. Skrifterne danner den åndelige ramme om velfærdsplanen. Det er interessant at slå op i stikordsregistret i den engelske udgave af Mormons Bog og se under *welfare* (velfærd). Her kan vi se og få Åndens vidnesbyrd om at Herrens velfærdsplan først og fremmest er rettet mod hans børns evige velbefindende. De skriftsteder der henvises til viser at -

• Nephi interesserede sig for sine brødres *evige velfærd* (se 2 Ne. 1:25) og arbejdede hele sit liv på *sit folks velfærd* (se Jakobs Bog 1:10).

• Jakobs ønsker gjaldt *hans folks sjæles velfærd* (se 2 Ne. 6:3), og han var bekymret for nephiternes sjæle (se Jakobs Bog 2:3).

• Efterhånden fyldtes nephiterne af ængstelse for lamaniternes *sjæles velfærd* (se Mosiah 25:11).

• Menigheden *kom ofte sammen* for at tale med hinanden om *deres sjæles vel* (se Moroni 6:5).

Læg især mærke til hvor ofte der tales som *sjæles ve og vel*. Det indebærer langt mere end bare mad, tøj og husly, for at dække timelige behov.

3. Velfærdsplanen bygger på tro på Herren, Jesus Kristus. Dette har planen fælles med meget andet i evangeliet. Vi bliver ydmyge ved at have timelige udfordringer, og det giver os åndelige muligheder. Timelige udfordringer får os til at gå på knæ og bede, for at få himmelsk hjælp og vejledning fra Herren, såvel som fra vore søskende.

Hvis vi fortsat arbejder efter velfærdsprincipperne, så de kan virke, får vi yderligere styrke og midler, udover hvad vi har i forvejen, og derved kan vi overvinde vor modgang. Når vi overvinder timelig modgang kan vi se at intet er for svært for Herren. Vi får bekræftet vor tro på Kristus.

4. Hvis vi efterlever velfærdsprincipperne kan vi blive selvforsynende. Velfærdsprogrammet kræver at vi blive selvforsynende og er fornuftige og forudseende. Fornuft og forudseenhed kræver at vi udvikler den rette indstilling – er parat til at undvære luxus, ikke er ekstravagante og udnytter det vi har fuldt ud – lærer ikke at leve over evne.

Herrens egentlige forråd findes faktisk i hans folks hjem og i deres hjerter, uden hensyn til programmer og projekter, mursten og fast ejendom. Rådet om at blive uafhængige og selvforsynende, vil for kirkens medlemmer betyde et hav af hjælpemidler, kundskab, færdigheder og barmhjertighed, som de kan stille til rådighed for at hjælpe hinanden. Dette forrådshus er, som Herren sagde „for mit folks fattige . . . for at fremme den sag, som I har antaget til menneskenes frelse og til ære for jeres Fader, som er i himlen" (L&P 78:3–4).

5. Velfærdsplanen hjælper os til at elske vore medmennesker og vise dem barmhjertighed. Når vi efterlever velfærdsprincipperne vil vi lægge en rigdom af kærlighed og barmhjertighed i vort hjem, i vor tilbedelse af Gud og i vore tjenester for andre. De beklagelige forhold med folk der mister selvbeherskelsen og mishandler kone og børn vil forsvinde. Børn der mishandles vil blive forældre der mishandler. Vi har alle et ansvar for at sørge for at denne onde cirkel bringes til ophør. Det er hyklerisk at tale om at være barmhjertig mod andre, mens man er rå og brutal overfor sin egen familie. Lad os bringe orden i vort hjem og sørge for at vor families åndelige og følelsesmæssige behov bliver dækket. Så vil ingen komme til at undvære medfølelse og omsorg fra vores side – hverken rig eller fattig, ung eller gammel, familie, bekendte eller fremmede indenfor vor rækkevidde.

Jeg har bemærket mange kristne barmhjertighedsgerninger, som bliver udført indenfor vort samfund. Vi har mange englevagter i vort samfund, og de sørger for at den der er på gennemrejse får et måltid varmt mad og en god seng at sove i for en nat. Der er mange som tager sig af forældreløse og hjemløse, de deler ud i det stille af deres kærlighed og barmhjertighed. Alma (34:28) siger at hvis de hellige afviser den nødlidende er de „som hyklere, der fornægter troen".

Jeg kender en familie som en måned afholdt et „forudseenheds-familieråd". Børnene fandt sammen med deres far og mor ud af hvordan de 25 cent (ca 2 kr), som de gav til folk i nød – udover deres tiende – ville blive

brugt. I sidste måned gik deres penge til et lille barn på primarys børnehospital. Det er en af måderne at lære børn at være barmhjertige. (På den måde ønsker børnene nu at spare flere penge sammen, som de kan give til nødstedte, næste måned når de lægger budget). Denne familie udfører også andre barmhjertighedsgerninger. De nøjes ikke med at give penge, for så at tro at de nu har gjort deres barmhjertighedsgerning.

En familie gjorde et værelse klar i deres lille hus, så en nabofamilie kunne bo der, mens deres hus blev repareret efter en brand. Naboen fik ikke hvad det var bekvemt at give, men hvad de havde *brug* for.

En anden familie inviterede deres 18-årige søns ven til at bo hos dem. Han manglede et sted at bo, mens han forberedte sig på at komme på mission. De sørgede for at hans omgivelser blev en følelsesmæssig støtte og et åndeligt eksempel, og gjorde det muligt for ham at tjene til sin mission. Under missionen udviklede han sig og blev moden, og fik selvagtelse og selvtillid. Efter sin mission gik han tillidsfuldt i gang med at styrke andre.

Økonomien er en vigtig del af vort velfærd, men der er andre ting der er lige så vigtige. Det er i kærlighed og barmhjertighed, ved opbyggelsen af selvtillid – følelsesmæssigt og fysisk – man hjælper folk til at gøre nytte, blive produktive og hjælpsomme.

6. Gennem velfærdsplanen kan både giver og modtager blive helliggjort. Vi er alle både givere og modtagere. Præsident Marion G. Romney har sagt: „De som har og de som ikke har er afhængige af hinanden. Når der gives vil den fattige blive ophøjet og den rige ydmyge sig. Derved bliver begge helliggjort" (Ensign, nov. 1982, s. 93).

Ingen er fritaget fra at give til den forarmede. Rådet lyder: „Og atter siger jeg til de fattige ... jeg mener alle I, som afviser betleren, fordi I intet har; jeg ville ønske, I ville sige i hjertet: *Jeg giver ikke noget, fordi jeg ikke har noget, men dersom jeg havde, ville jeg give*" (Mosiah 4:24. Fremhævelse tilføjet).

Ingen er fritaget fra at modtage. For den rige er det faktisk således: „Thi se, er vi ikke alle betlere? Er vi ikke alle afhængige af det samme væsen, Gud selv ... (vi) har ... påkaldt hans navn og bedt om forladelse for (vore) synder" gennem Jesu Kristi forsoning? (Mosiah 4:19–20).

7. Gennem velfærdsplanen skabes et Zions folk. I skriften karakteriseres Zion ved en by hvor folk „var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem" (Moses 7:18). Zion er at „enhver skal søge sin næstes fordel og gøre alting med øjet alene fæstet på Guds ære" (L&P 82:19). Dette forjættede Zion vil altid synes at ligge en smule højere end vi kan nå. Vi er nødt til at forstå at der skal lige så store egenskaber til for at opnå at komme i Zion som der skal til for at være der. Det er en proces såvel som et mål. Vi vil enten nærme os Zion eller fjerne os fra det, i den måde vi lever vort daglige liv på, i vore familier, alt efter om vi betaler en ærlig tiende og et gavmildt fasteoffer, og hvordan vi bedømmer vore muligheder for at tjene og om vi gør det med flid. Mange vil blive fuldkomne på deres vej til Zion, uden nogen sinde at få staden at se i jordelivet. Kære søskende, når vi tænker på velfærd, lad os da tænke på den plan som Herren åbenbarede for vore sjæles evige velfærd. Denne plan går ud på at opbygge tro, kærlighed, barmhjertighed, selvtillid og enighed. Når de energiske præstedømmeledere tilpasser planen efter lokale behov ud over hele verden, vil planen helliggøre både givere og modtagere og berede Zions folk.

Vi er i dag blevet bedt om at undervise og efterleve læren om arbejdsomhed, selvforsyning, forudseenhed, om at give og tage os af de fattige med disse grundlæggende velfærdsprincipper i tankerne, og at øge vore gavmilde fasteofre til hjælp for mennesker i nød, at yde flere barmhjertighedsgerninger, engagere familien i barmhjertighedstjenesten over for hinanden og vore medmennesker.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om at vi lever i en uddeling hvor vi har haft englebetjening. Englen Moroni var en af disse himmelske budbringere. Hans besøg var nødvendigt for at evangeliet kunne blive gengivet gennem profeten Joseph Smith. Men Joseph Fielding Smith belærte om at „det er stik imod Guds lov, at Himlene åbner sig, og sendebud kommer ned og gør noget for mennesket, som det kan gøre for sig selv" (Lærdomme om Frelse, bind 1, s. 174–75).

At I og jeg må erkende at vi har magt til og ansvar for at hjælpe mennesker i nød, som tjenende engle for Jesus Kristus, at vi vil blive afholdt fordi vi holder af, blive trøstet fordi vi er barmhjertige og få tilgivelse fordi vi viser evnen til at tilgive, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Fasteloven

Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum

„Hvor er vores tro henne? Hvor vi dog berøver os selv Herrens velsignelser, ved ikke at betale et gavmildt fasteoffer!"

Vi læser gang på gang i skriften om hvor dumt det er af menneskene at vende sig fra Herrens veje og sætter deres lid til en arm af kød. Noget af det som folk kan være helt sikre på er, at de i livets omskiftelser vil komme ud for både gode og dårlige tider, både det enkelte menneske såvel som hele menneskeheden. Hvor mange kan i deres families historier læse linier som disse?

„I vores familie har vi rent økonomisk både haft op- og nedgang. Vi klarede os fint i 1920-erne, som de fleste amerikanere gjorde. Min far tjente i begyndelsen en masse penge som ejendomsmægler, foruden hans andre forretninger. Vi blev faktisk velhavende i løbet af et par år. Men så kom depressionen.

Ingen af dem, der var igennem dette, vil nogen sinde glemme det. Min far mistede alle sine penge og vi mistede næsten også vort hjem. Jeg kan huske at jeg spurgte min søster, som var et par år ældre, om vi blev nødt til at flytte og hvordan vi skulle finde et sted at bo. Jeg var kun 6-7 år på det tidspunkt, men den angst jeg følte står lyslevende for mig. Dårlige tider gør et uudsletteligt indtryk, som man aldrig kan slippe af med" (Lee Iacocca og William Novak: *Iacocca: An Autobiography*, s. 7. Bantam Books, New York, 1984).

Lige så sikkert som at omskiftelser hører med til livet, er det lige så sikkert at vi er børn af en evig himmelsk Fader. Han har vist sit eksempel som en god og kærlig Fader, idet han har sørget for en veltilrettelagt kurs, som hans børn skal følge, og målet er velsignelsen ved at vi kan komme tilbage til ham.

Han har afmærket vejen med sande principper, som gennem tiderne skal stå sin prøve. Til generalkonferencemødet her i eftermiddag har vi hørt om velfærdsprincipper, som vi fik åbenbaret og har kunnet anvende de sidste halvtreds år.

Der er dog endnu et grundprincip i denne velfærdsplan, som jeg gerne vil tale om her i eftermiddag. Det er fasteloven. Når jeg studerer Herrens principper, som han har udarbejdet til vort brug, så forundres jeg altid over hvor enkle de er i deres begreber, hvor nemme de er at administrere og hvilke velsignelser det yderligere giver os, dersom vi følger dem.

Fasteloven er grundlæggende for kirken. Esajas erklærede:

„Faste efter mit sind er . . .

. . . at bryde dit brød til de sultne" (Es. 58:6-7).

Herren har, gennem profeten Joseph Smith, gentaget dette påbud i vore dage, sammen med flere andre påbud.

Der er tre store formål med fasteloven. For det første skaffer den hjælp til de nødlidende gennem fasteofre, som er de penge folk giver og som de har sparet ved at undvære mad. For det andet er det sundt for os at faste. For det tredie øger det den enkeltes ydmyghed og åndelighed at faste.

En vigtig grund til at faste er de bidrag der kommer ind, ved at vi sparer penge til mad, og giver dem til de nødstedte. Et af de største ansvar Herren har givet sine børn på jorden er vores pligt til at sørge for dem der lider nød. Det var kong Benjamin der i sin storslåede tale sagde: „Og for disse tings skyld, som jeg har talt til jer – nemlig, at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, at I kan vandre uden skyld for Gud, ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang" (Mosiah 4:26).

Mon vi behøver at minde om at vi i dåben blandt andet gør pagt om at vi vil bære hinandens byrder, så de kan blive lette, at vi vil sørge med dem, der sørger og trøste dem, der har trøst behov? (se Mosiah 18:8-9).

Jo længere jeg lever, jo mere imponeret bliver jeg af Herrens system for at sørge for de fattige og nødstedte. Der var bestemt intet menneske, der kunne udtænke en så enkel og dog så virkningsfuld måde at tilfredsstille menneskelige behov på, at skabe åndelig og timelig udvikling ved at faste jævnligt, og skænke det til biskoppen man har sparet ved ikke at spise disse måltider, så han kan dele det ud efter de fattiges, syges og nedbrudtes behov, når de trænger til hjælp og støtte for at klare sig i livet.

Præsident Clark sagde: „Det grundlæggende princip for al kirkens hjælpearbejde er at det skal tages af fasteofrene og andre frivillige bidrag. Det er Herrens orden. Tiende er ikke beregnet til dette og må kun anvendes dertil i yderste nødstilfælde" (J. Reuben Clark jun., som citeret af Marion G. Romney i „Our Primary Purpose" – tale af-

holdt til Welfare Agricultural mødet, 3. apr. 1971, s. 1).

I Bibelen kan vi se hvordan Herren velsigner folk, når de rækker de fattige og nødstedte en hjælpende hånd. Vi kan læse følgende i skriften om Ezekias' tid:

„Også de israelitter der boede i Judas byer, gav tiende af hornkvæg og småkvæg, og de bragte helliggaverne, der var helliget Herren deres Gud, og lagde dem bunke for bunke.

Ezekias og øversterne kom så og synede bunkerne, og de priste Herren og hans folk Israel.

Da Ezekias spurgte sig for hos præsterne og levitterne om bunkerne, lød svaret: ‚Siden man begyndte at bringe offerydelsen til Herrens hus, har vi spist os mætte og fået rigeligt tilovers. Thi Herren har velsignet sit folk, så at vi har fået al den rigdom her tilovers' " (2 Krøn. 31:6, 8–10).

I dag er der blevet talt meget om præsident Romney og hvad han har sagt om velfærdsprogrammet. Lad mig citere ham endnu engang:

„Jeg er helt enig i det biskoppen sagde om at vi er nødt til at give frivillige bidrag til fasteofferfonden og enhver anden af kirkens fond, som vi officielt bliver bedt om at bidrage til. Jeg tror fuld og fast på at man ikke bliver fattigere af at bidrage til kirken og til opbygningen af Guds rige. Jeg husker for lang tid siden – over 50 år – at bror Ballard lagde sine hænder på mit hoved og indsatte mig til at tage på en mission. I denne velsignelsesbøn sagde han, at man ikke kan give Herren en skive brød uden at få et helt brød igen. Det erfarede jeg. Hvis kirkens medlemmer vil fordoble deres fasteofferbidrag, vil åndeligheden i kirken fordobles. Vi er nødt til at erindre os dette og føle os fri til at give vore bidrag" (Welfare Agricultural mødet, 3. april 1971, s. 1).

Når nu Herren har givet alle disse løfter gennem hele menneskehedens historie, så er det chokerende at opdage at det somme tider er nødvendigt at bruge af kirkens tiendefond for at dække det ind, som mangler i fasteofferbidragene. Hvor er vores tro henne? Hvor vi dog berøver os selv Herrens velsignelser, ved ikke at betale et gavmildt fasteoffer.

Lad os opelske tro, så vi kan forpligte Herren til at velsigne sit folk, fordi vi følger hans befaling om at sørge for de fattige og nødstedte iblandt os, ved at betale et gavmildt fasteoffer.

Det er også fysisk gavnligt for os at faste. For nogle år siden stod der en artikel i *Science News* af Charles L. Goodrich, hvor han sagde at moderne menneskers interesse for mad langt overstiger deres forfængelighed. Utallige dyreforsøg har vist at når man tidligt i sit liv har et begrænset kalorieforbrug vil man forlænge sin levetid og nedsætte faren for at få visse sygdomme.

Det er også bevist at man forbedrer sit helbred, hvis man faster jævnligt. Nogle forsøg har vist at jævnlig faste ikke alene forlænger levetiden, men at det også holder folk aktive længere op i årene (*Science News*, 1. dec. 1979, s. 375).

Faste er også en af de bedste metoder til at udvikle selvdisciplin og selvbeherskelse. Platon sagde:

„Den største og bedste sejr er sejren over sig selv. Det værste og mest skammelige er at tabe overfor sig selv" (*Laws*, Book I, section 626E).

Vi lærer selvkontrol ved at faste. Det hjælper os til at opnå den selvdisciplin vi skal bruge for at kunne styre os selv.

Og vi må atter erkende at vi har fysisk gavn af at være kloge nok til at holde Herrens fastelov.

Lad os til sidst se på den ydmyghed og åndelige styrke vi får ved at faste. Frelseren indså helt sikkert behovet for at anvende

dette princip, for vi kan læse følgende i skriften om tiden efter hans dåb:

„Jesus vendte tilbage fra Jordan, fyldt af Helligånden, og blev ude i ørkenen ført af Ånden

i fyrretyve dage og fristedes dér af Djævelen. Og han spiste intet i de dage; og da de var gået, led han sult" (Lukas 4:1–2).

Men djævelen brugte al sin snilde for at friste Frelseren til at afbryde sin mission. Hertil svarede Frelseren: „Vig bort, Satan! thi der står skrevet: ‚Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene' " (Matt. 4:10).

„Og da Djævelen således var kommen til ende med alle sine fristelser, forlod han ham for en tid.

Og Jesus vendte i Åndens kraft tilbage til Galilæa, og rygtet om ham kom ud i hele omegnen" (Luk. 4:13–14).

Han blev velsignet med Åndens kraft gennem fasten.

Vi har også beretningen i Mormons Bog om Almas tur sydpå til Manti. Han blev forbavset over at møde sine venner, Mosiahs sønner, som var på vej til Zarahemlas land. Alma blev glad da han så hvor stor kundskab Mosiahs sønner havde udviklet om Herren. I skriften står der:

„Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud.

Og de havde forkyndt Guds ord i et tidsrum af fjorten år blandt lamaniterne og havde haft stor fremgang med at bringe mange til kundskab om sandheden, ja, ved deres ords kraft blev mange ført hen til Guds alter for at opkalde hans navn og bekende deres synder for ham" (Alma 17:3–4).

Det er blot to eksempler af de mange vi kan finde i skrifterne, om at det giver en helt speciel åndelige kraft at faste og bede for et bestemt formål. De samme velsignelser står til rådighed for os hver især, hvis vi bare vil benytte os af det.

Jeg vil gerne, ligesom de andre her i eftermiddag, aflægge mit vidnesbyrd om de mange velsignelser folk har fået, når de har givet og modtaget hjælp gennem dette storslåede og inspirerede velfærdsprogram gennem de sidste halvtreds år. Min far var biskop i vores ward, da programmet blev bekendtgjort i kirken til aprilkonferencen i 1936. Verden kæmpede under den store depression. Der var mange forsørgere der var arbejdsløse i vores ward. Hvis det dengang kostede 5 cents at komme til en skoleaktivitet, var der mange af mine kammerater som ikke kom, fordi deres forældre ikke havde råd til at betale de småpenge det kostede så deres børn kunne få den fornøjelse.

Min far var jo biskop og derfor lærte jeg at værdsætte velfærdsprogrammet lige fra begyndelsen, eftersom jeg så hvordan han administrerede hjælpen til de fattige i sit ward med stor kærlighed og omsorg. Jeg skyndte mig tit hjem fra skole i forventning om at vi nu kunne gennemføre en planlagt familieaktivitet. Når jeg så var kommet rundt om hjørnet til vores hus og så sække med mel, sukker og andre varer, så sank hjertet i livet på mig, for nu vidste jeg at far endnu en aften skulle rundt med varer til mennesker i nød. Den planlagte aktivitet måtte udsættes til en anden aften.

Når han kom hjem blev jeg altid bedt om at hjælpe til med at lægge varene ud i bilen og køre rundt sammen med ham og aflevere dem. Somme tider surmulede jeg indvendig, fordi jeg følte jeg blev udnyttet, men det var en fantastisk oplevelse at se hvordan folks øjne lyste, når de fik mad i huset. Efter disse oplevelser vendte jeg altid meget opløftet hjem, når jeg havde set kirken i funktion, for at sørge for dens fattige og nødlidende af det som var skænket gennem fasteofre og af gode og rare præstedømmeledere.

Må Herren fortsat velsigne os med tro til at følge de inspirerede ledere som Gud har sørget for her på jorden, så vi kan opfylde vore forpligtelser og ansvar, og blive velsignet af hans hånd, både åndeligt og timeligt, når vi følger hans plan. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets møde
den 5. april 1986

„Kaldet og beredt fra verdens begyndelse"

Ældste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum

„Vi er Joseph Smiths åndelige arvinger, kaldet for længe siden – ‚i tidernes morgen' – til at udføre de pligter som ventede os ‚her og nu'! Lad os udføre disse opgaver og være gørere og budbringere."

Hvad nu hvis vi i morgen kunne læse i avisen og høre i tv, at nogle lærde begejstret fortalte om en snes sider de havde fundet med nogle vigtige meddelelser – blandt andet Enoks, Abrahams og Moses' skrivelser? I disse skrivelser kunne vi blandt andre læse noget vigtigt om hvordan Herren underviste Moses, fortalte ham om andre verdener og i majestætisk herlighed fortalte Moses hvorfor Gud skabte menneskene og anbragte dem på denne planet (se Moses 1:4–6, 8, 10, 30, 37–39; Es. 45:18). I disse skrivelser stod der at Abraham og andre var blevet udvalgt før de kom til jorden, længe før de blev født, ligesom Jeremias (se Abr. 3:23; Jer. 1:5). I denne udsøgte gruppe var den som skulle blive den 13. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – præsident Ezra Taft Benson. Vi har faktisk lært at alle trofaste mænd i præstedømmet blev „kaldet og beredt fra verdens begyndelse" (Alma 13:3), også selv om de efter et verdsligt kriterium hører til „jordens svage ting" (L&P 133:59).

Denne nye oplysning fortæller 18 gange så meget om Enok, som der står i Bibelen om ham. Vi lærer endvidere at et folk havde opnået noget menneskeligt umuligt, når vi læser skildringen af et bestemt folk – Enoks stad (se Moses 7:17–19).

Disse fantastiske opdagelser viser os ligeledes at der blev undervist i Jesu Kristi evangelium, og dets ordinanser blev udført lige fra Adams tid og ned gennem tiderne (se Moses 5:58–59). Desuden får vi at vide at Adam samlede sine retfærdige efterkommere tre år før sin død. Han belærte dem, velsignede dem og profeterede for dem om fremtiden. Herren viste sig oven i købet under denne helt specielle familiesammenkomst (se L&P 107:53–57).

Ville vi og mange andre ikke blive dybt imponerede og spidse ører, hvis vi fik besked om sådanne opløftende og befriende fund? Ville de mon vække mere opsigt end da man fandt dødehavsrullerne og andre gamle skrifter? Den timelige verden ville naturligvis vise dem forbigående interesse og derpå hurtigt vende tilbage til verdens stress og bekymringer.

I har sikkert allerede gættet at disse „fund" blot er en lille del af den rigdom som blev gengivet ved profeten Joseph Smith, som fik så mange åbenbaringer, hvilket afspejler hans bemærkelsesværdige mission. Det kræver større anstrengelser at forstå disse sandheder end blot en tilfældig gennemgang, som hvis man sammenligner en tilfældig tur i bakkerne med at bestige Mount Everest. På en klar dag vil vi kunne se ind i evigheden!

Som Bibelen foreligger i dag er den på godt og vel 1200 sider – skrevet af forskellige forfattere. Dertil kommer andre næsten 900 sider af hellig skrift, som vi har fået gennem profeten Joseph Smith. Det er mere end vi har fået af Moses, Paulus, Lukas og Mormon tilsammen, af det der er tilgængeligt for os i dag – det viser den kvantitative betydning evangeliets gengivelse fik.

I denne korte tale vil jeg kun citere nogle få skriftsteder, det svarer kun til 3–4 trykte sider i vore nuværende skrifter. Men hvor enormt – rent kvalitetsmæssigt!

Før gengivelsen var det virkelig tomt. Før Brigham Young mødte Joseph Smith sagde han at han var parat til at kravle jorden rundt på hænder og fødder, blot for at møde en som Moses, som kunne fortælle ham noget „om Gud og Himlen" (*Journal of Discourses*, 8:228). Gennem Joseph Smith har vi yderligere fået nogle sider, som Moses har skrevet om Gud og Himlen. Vi skal bare gå hen til bogreolen eller til præstedømmemøde, for at få det. Måske er det for let eller for enkelt. Det ville måske være mere attråværdigt hvis vi skulle kravle efter det (se 1 Ne. 17:41). Først når vi ransager skrifterne kan vi begynde at forstå hvad det indebærer, såvel som hvad evangeliet erklærer, og ikke ved at slå op i dem nu og da, som i en citatbog.

Der er for eksempel tre vers i Alma, som fortæller om forberedelser og kaldelser før jorden blev skabt, og dermed blev århundreders tavshed om menneskenes forudtilværelse brudt (se Alma 13:3–5). I 1833 blev dette yderligere bekræftet. Det var ikke kun Jesus der var hos Gud i begyndelsen, men „mennesket var også i begyndelsen hos Gud. Intelligens eller sandhedens lys blev ikke skabt eller dannet og kan ej blive det" (L&P 93:29).

Vi kan således synge „O min Fader" (*Sange*, nr. 195) ægte overbevisende, men også med en tryg fornemmelse af at høre til.

I 1832, da Jesus viste sig ved denne særlige lejlighed, hørtes en røst, som bar vidnesbyrd om at Jesus havde skabt denne og andre verdener, hvis indbyggere er sønner og døtre, født af Gud (se L&P 76:23–24; Joh. 1:3; Heb. 1:2).

Brødre, hvordan skal vi kunne forstå hvem vi er, med mindre vi ved hvad vi har magt til at blive? Hvordan kan der eksistere noget uden det har en historie? Hvordan skal vi kunne forstå vores lille verden, uden at kende det mindste til Faderens enorme stjernehimmel?

I 1833 kom der også oplysninger frem om at Jesus voksede fra „nåde til nåde" før han kunne modtage hele fylden (se L&P 93:13). Det er en stor hjælp, især til at se hvordan Faderen og Sønnen opmuntrer og fornyr os, så vi kan komme til at ligne dem, ved at udvikle de krævede egenskaber i vort liv (se Matt 5:48; 3. Ne. 12:48; 27:27). Det, som Jesus belærte om i sin bjergprædiken – at vi skal bestræbe os på at nå dette store mål – mente han virkelig. Vi er endvidere blevet rådet til at blive som børn, og har fået nøjagtigt at vide hvilke særlige egenskaber vi skal tilegne os (se Matt. 18:3; Mosiah 3:19; Alma 7:23; 13:28).

Hvis ethvert præstedømmemedlem vil bestræbe sig på at opnå dette, vil han elske sin hustru og være en velsignelse for sine børn. Han vil være en rigtig patriark og have det gode eksempels autoritet, såvel som det hellige præstedømmes myndighed.

Udfra disse tre skriftsteder kan vi lære at vi ikke står uden hjælp eller er hjælpeløse ofre for „arvesynden". Vi har ansvaret for vore egne, personlige synder, men ikke for Adams synd, som Herren har tilgivet for længe, længe siden (se Moses 6:53–54; L&P 93:38; Abraham 1:2). Det er faktisk således at „fordi Adam faldt, er vi til" og „menneskene er til for at kunne nyde glæde" (2 Ne. 2:25).

Moses fik befaling om at nedskrive disse sandheder og fik at vide at meget af det han skrev, senere ville blive borttaget. Men at det „atter (skulle) findes blandt menneskenes børn" i de sidste dage (se Moses 1:40–41).

Kære brødre, disse sandheder „findes atter". Vi har disse kostbare sandheder! Vi har fået dem i vores besiddelse! Vi skal ransage dem, meditere over dem, fornemme dem og efterleve dem!

Det er ikke kun teologiske detaljer og filosofiske fodnoter. Vi er nødt til at overveje deres indvirkning såvel som tro på deres budskaber om dagliglivet og det evige liv.

Vi kan ikke have tilstrækkelig tro på Kristus, hvis vi ikke kender ham tilstrækkeligt, hvis han er en „fremmed . . . langt borte fra (vort) hjertes tanker og hensigter" (Mosiah 5:13). Lad os i stedet „lægge alt det bort, som tynger" i verden og de synder som „så let hilder os", ved at se hen til Jesus og mætte os med hans ord, så vi kan bevæge os fremad og være intellektuelt og åndeligt levende. Ellers vil vi, som Paulus sagde, „blive trætte og modløse" i vore sjæle (se Heb. 12:1–3 og 2 Ne. 31:1–20). Når først vi forstår det som blev åbenbaret til Adam – „(min) frelsesplan for alle mennesker" (Moses 6:62) – så vil disse lærdomme være udpræget relevante og så kan de anvendes på de prøvelser vi får i morgen, på tirsdagens fristelser eller den bølge af selvmedlidenhed der skyller ind over os i næste måned. Revselser og prøvelser på vor tro og tålmodighed hører trods alt med til planen (se Mosiah 23:21).

Det hele koncentreres så forunderligt om Kristus. Hvad enten det er et atoms opbygning eller mælkevejen, om det er sandhederne om templer og familier, så vil de, der har øjne, kunne se alt „fra verdens begyndelse" (2 Ne. 11:4) og „bære vidnesbyrd om (Gud)" (Moses 6:63). Det er meningen at de skal føre os til Kristus, være eksempler for ham, så vi kan følge ham, få tro på ham og holde hans bud.

Hvis vi søger i tro (se Rom 9:30–32), vil disse, det gengivne evangeliums strålende lærdomme, slutte kreds om os i dette „fremmede land". Og vi vil, ligesom den fortabte søn, der „blev fundet igen", kunne se tingene i det nødvendige perspektiv og blive vejledt, når vi begynder at „stå op og gå til (vores) Fader" (se Luk. 15:11–32).

Vor første opgave, med hensyn til disse

lærdomme, er bare at se (se 1 Ne. 17:41), beslutsomt flytte vort blik fra verdens slum, med dens befængte begær.

Evangeliet giver os faktisk et glimt af horisonten i det fjerne, så vi kan øjne en lysstråle fra Guds stad. Det er et sted hvor der er glade ansigter, til stadighed ledsaget af retfærdighed, barmhjertighed såvel som sandhed. Her er der mildhed og gavmildhed, som tilflyder dig „uden tvang" (L&P 121:46). Her kender man ikke til grovheder og selviskhed, det tilhører en tidligere og mere primitiv verden. Her vil det være skammeligt at nære misundelse.

Enhver sætter hinanden lige højt. I denne by, hvor alle indbyggerne holder det første og det andet store bud, er et samfund som kendetegnes ved mennesker, der er af et hjerte og et sind.

Vi vil ikke være fremmede i Guds by. Vi har været der før, da morgenstjernerne jubled til hobe og alle Guds sønner råbte af glæde over udsigterne til denne barske, men nødvendige jordiske tilværelse (se Job 38:4–7). Vi har utvivlsomt sunget lovsange, der var langt prægtigere end „hallelujakoret", herligere end de sange som Moses og israelitterne sang da de var kommet gennem Det røde Hav (se 2 Mos. 15:1–2).

Vi oplever det ene under efter det andet, efterhånden som vi i templerne og skrifterne får at vide at der eksisterer andre verdener – hører om et univers der helt igennem er guddommelig designet, som det blev, med åndelige „fætre og kusiner" i verdensrummet.

Det øverste Præsidentskab hilser på ældste Neal A. Maxwell.

Når vi ser tingene som de virkelig var, som de virkelig er og som de virkelig vil blive (se Jakobs Bog 4:13; L&P 93:24), så bliver uddelingerne bare til årstider, nye venner til genoptagede forbindelser, og profeternes ærinder for Herren gennem tiderne vil spejle sig i den bro de bygger over tidsaldrene, hvor de mødtes på bjergtoppe, i skove, på marker, i lunde – ja sågar i fængsler (se Moses 1:1–2; Matt. 17:1–7; Joseph Smiths skrivelser 2:14; 48–50; Ap.G. 23:11).

Vi er endnu ikke parate til alt det Herren har beredt i Guds stad, for dem der elsker ham (se 1 Kor. 2:9). Vore nuværende øjne er ikke rede til de ting, som de endnu ikke har set, og vore ører er ikke parate til at modtage denne stads lyde og musik.

Vandringen vil være en prøvelse. Det er nødvendigt at have tro, tålmodighed og at være lydig (se Mosiah 23:21; Abr. 3:25), men den, for hvem det lykkes at fuldføre rejsen, vil få umådeligt meget mere (se Abr. 3:26). Og den der ikke gør det vil få frataget alle sine muligheder.

Når vi kommer hjem vil vi være trætte og forslåede. Men så vil vor smertende hjemve omsider forsvinde. Erindringen om vor ankomst til jorden vil imidlertid fordufte i tågen ved indvarslingen af denne hjemkomst.

Brødre, disse jævne og kostbare lærdomme, som vi fik gengivet i vor tid gennem profeten Joseph Smith, dirrer af initiativ og er så lysende klare, nærmest som radioaktivt stof, at de må behandles meget forsigtigt.

Vi fik svaret på livets store spørgsmål om vor identitet og livets mening ved gengivelsen af evangeliet. Sammen med disse bekræftende „ja'er" følger nogle retningslinier eller nødvendige „nej'er"! Disse gengivne sandheder er ikke mystiske, men forunderlige. Disse sandheder opstår ikke af folkesnak om galakser, men de handler tvært imod om universets enkle, betagende hemmeligheder – som dem Gud tilkendegav for Enok, Abraham, Moses og Joseph Smith – et par af dem jeg har lagt mærke til. Intet kan være mere relevant, mere strålende, mere sandt!

„Priser profeten, som skued' Jehova!" (se *Sange*, nr. 97). Vi er Josephs åndelige arvinger, kaldet for længe siden – ‚i tidernes morgen' – til at udføre de pligter som ventede os, her og nu'!

Alle præstedømmets mænd, unge som ældre, lad os udføre disse pligter og være gørere og budbringere. Evangeliets budskab er værd at arbejde for, således som Ether gjorde det „fra morgen til solnedgang" (Ether 12:3).

Dette arbejde er værd at ofre sit mod for, det samme mod som Abinadi havde. Han led døden på bålet, idet han sagde: „Jeg fuldfører mit ærinde, og derefter er det lige meget" (Mosiah 13:9).

Jesus sagde at ordets gørere vil erfare at læren er fra Gud (se Joh. 7:17). Bliv derfor ikke overrasket over at de, der ikke gør noget, vil håne og spotte. Bliv heller ikke overrasket hvis det vækker uro hos nogle. Således var det også da Jerusalem var fyldt med de fordums apostles lære (se Ap.G. 5:28). Og da Jesus koncentrerede sig om dem der lyttede til ham og „blev . . . slået af forundring over hans lære" (Matt. 22:33). Den eneste kur mod den lærdoms analfabetisme, som de knurrende lider af, er at lære disse lærdomme at kende (se Es. 29:24).

Jeg har fundet storheden i gengivelsen og „mit hjerte er fyldt med glæde" derover (Alma 26:11). I må undskylde mine manglende evner til at tale om Jesus efter fortjeneste og at jeg „slet ikke kan give udtryk for, hvad jeg føler" (Alma 26:16). Alligevel er der „lovsang i min sjæl i dag, en hymne til Guds Søn, og Jesus lytter med behag, til hjertets sang i løn" (*Sange*, nr. 181).

I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

Pligtens kald

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Gud befaler, og han vil åbenbare sig for dem der adlyder ham – hvad enten de er kloge eller dumme – og han vil gøre det i de kampe, konflikter og lidelser de må igennem sammen med ham, og så vil de af egen erfaring opdage hvem han er."

Når som helst jeg har det privilegium at komme til præstedømmemøde ved kirkens generalkonferencer, tænker jeg på de lærdomme som nogle af Guds ædleste ledere har givet, når de har stået ved denne talerstol og har vejledt os fra deres sjæles dybde, i kraft af deres klarsynethed og kærlige hjerter. Præsident J. Reuben Clark var en af dem. Han bønfaldt gang på gang Guds præstedømme om at forene sig. Når han citerede Jesu lærdomme måtte han komme med dette påbud: „Vær ét, og dersom I ikke er ét, er I ikke mine" (L&P 38:27).

Jeg havde det store privilegium at kende præsident Clark temmelig godt. Jeg var hans bogtrykker. Ind imellem meddelte han mig nogle af sine inderste tanker, også om de skriftsteder rundt omkring i skriften, som han indrettede sit liv og sine lærdomme efter. Jeg skulle en sen aften aflevere nogle presseartikler til gennemlæsning i hans hjem, som lå i 80 D Street i Salt Lake City. Præsident Clark sad og læste i Prædikerens Bog. Han sad stille og mediterede bag sit store skrivebord, hvor der lå stakkevis af bøger og papirer. Han sad med skriften i hånden, hævede blikket fra bogen og læste højt for mig: „Enden på sagen, når alt er hørt, er: frygt Gud og hold hans bud! Thi det bør hvert menneske gøre" (Præd. 12:13). Han udbrød: „En kostbar sandhed! Dybsindig filosofi!" Denne samtale er i årenes løb vendt tilbage i mine tanker. Jeg elsker det ædle ord *pligt*.

Den legendariske general Robert E. Lee fra den amerikanske borgerkrig sagde disse berømte ord: „Pligt er det mest storslåede ord vi har . . . det er det højeste vi kan udrette – og vi bør aldrig udrette mindre end det."

Lige fra det historiske øjeblik hvor Abraham Lincoln forlod folket i Springfield for at overtage nationens præsidentpost, sagde han: „Lad os tro på at sandhed er magt, og når vi har denne tro lad os da have mod til at gøre vor pligt, så godt som vi forstår den, lige til enden" (Address, Cooper Union, New York, 27. feb. 1860).

Tiden går med raske skridt. Pligten følger trit med tidens gang. Pligter vil hverken skrumpe ind eller forsvinde. Katastrofale konflikter kommer og går, men kampen i menneskesjælene vedbliver uformindsket. Herrens ord lyder som en trompets gjalden til dig og mig og ethvert præstedømmemedlem overalt: „Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet" (L&P 107:99).

Pligtens kald lød til Adam, Noa, Abraham, Moses, Samuel og David. Det lød til profeten Joseph Smith og alle hans efterfølgere – selv til præsident Ezra Taft Benson. Pligtens kald lød til Nephi, da han var dreng. Lyt til hans ord:

„Og det skete, at da jeg, Nephi, havde talt med Herren, gik jeg tilbage til min faders telt.

Og han talte til mig og sagde: Se, jeg har haft en drøm, hvori Herren har befalet mig, at du og dine brødre skal vende tilbage til Jerusalem.

Thi se, Laban har jødernes optegnelser og en stamtavle over dine forfædre, og de er skrevet på messingplader.

Og derfor har Herren befalet mig, at du og dine brødre skal gå tilbage til Labans hus og søge efter disse optegnelser og bringe dem herud i ørkenen.

Og se nu, dine brødre knurrer og siger, at det er et vanskeligt hverv, jeg har pålagt dem; men se, jeg har ikke pålagt dem det, men det er en befaling fra Herren.

Gå derfor, min søn, og du vil finde yndest hos Herren, fordi du ikke har knurret.

Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til min fader: Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem" (1 Ne. 3:1–7).

Hvordan vil I og jeg reagere, når vi får den samme kaldelse? Vil vi knurre som Laman og Lemuel og sige: „Det er for hårdt at kræve det af os"? eller vil vi ligesom Nephi erklære: „Jeg vil gå. Jeg vil gøre det"?

Ofte virker Guds visdom som tåbeligheder for mennesker, men det bedste vi kan lære her på jorden er, at mennesker altid gør rigtigst i at adlyde når Gud taler.

Præsident John Taylor gav os denne advarsel: „Hvis I ikke intensiverer jeres kaldelse, vil Gud kræve jer til ansvar for dem I kunne have reddet, hvis I havde udført jeres pligt."

Pligtens kald lød til John E. Page, da profeten Joseph Smith kaldte ham til at virke som missionær. John E. Page „knurrede" og svarede: „Bror Joseph, jeg kan ikke tage på mission til Canada. Jeg ejer ikke engang en frakke at tage på."

Profeten Joseph tog sin frakke af, gav den til bror Page og sagde: „Her, tag den og Herren vil velsigne dig." John E. Page tog på mission til Canada og i de to år han var der gik han 8000 km og døbte 600 mennesker. (Andrew Jenson: „John E. Page", *The Historical Record*, 5:57).

En berømt præst bemærkede: „Folk er parate til at arbejde hårdt for at tjene penge. Folk vil arbejde hårdt for andre mennesker. Men folk vil arbejde endnu mere hvis de helliger sig en sag. Soldaterne kæmper fordi de er værnepligtige og ikke som patrioter for deres flag, før deres vilje overvinder forpligtelsen. En pligt vil aldrig blive udført ordentligt, med mindre den der udfører den, med glæde vil gøre noget mere, hvis bare han kunne."

Præsident Thomas S. Monson ved den første generalkonference hvor han tjente som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

Jeg sov og drømte
at livet var glæde.
Jeg vågned' og så
at livet var pligt.
Jeg udførte den, hvorpå jeg så
at pligten var glæden.
(Rabindranath Tagore)

Robert Louis Stevenson gav os denne påmindelse: „Jeg ved hvad glæde er, for jeg har udført et godt stykke arbejde."

Pligtens kald kan lige så stille komme til os, når vi har præstedømmet og udfører de opgaver vi får. Præsident George Albert Smith, denne mådeholdne og dog så effektive leder, erklærede: „Det er først og fremmest din pligt at lære hvad Herren ønsker, og derpå bruge alle dine kræfter og dit hellige præstedømmes styrke til at forstørre din kaldelse for dine medmennesker, så folk med glæde vil følge dig" (*Church News*, 7. sep. 1968, s. 15).

Hvad vil det sige at forstørre sin kaldelse? Det vil sige at man gør den agtværdig og betydningsfuld, at gøre den ærværdig og anbefalelsesværdig i alle mennesker øjne, at styrke den, at lade Himlens lys skinne gennem den, så andre mennesker kan se det. Og hvordan gør man så det? Ganske enkelt ved at udføre det arbejde som følger med kaldelsen. En ældste forstørrer den kaldelse han er ordineret til som ældste, ved at lære ældstens pligter at kende og derpå udføre dem. Og det der gælder for ældsten gælder også for en diakon, en lærer, en præst, en biskop og ethvert andet præstedømmeembede.

I 1950 blev jeg kaldet til biskop. Det indebar mange forskellige ansvarsopgaver. I Lære og Pagter står en sikker retningslinie. Apostlen Paulus' ord til Timoteus, om en biskops embede, er ikke til at tage fejl af. *Instruktionshåndbogen for Kirkens Ledere* var en stor hjælp. De vigtigste administrationsopgaver blev skåret ud i pap af lederne, både fra stavens og generalautoriteternes side: Biskoppen (1) er wardets fader, (2) er præsident for det aronske præstedømme, (3) skal sørge for de fattige og nødlidende, (4) har ansvaret for at der bliver ført ordentlige optegnelser og (5) er almindelig dommer i Israel.

Så fik biskopperne den usædvanlige opgave fra kirkens hovedsæde at de skulle sørge for at enhver værnepligtig fik tilsendt *Church News* og *Improvement Era* og skrive et personligt brev til hver eneste værnepligtig hver måned. Det var under koreakrigen. I vores ward havde vi 23 indkaldte. Præstedømmets kvorummer gjorde en ekstra indsats for at skaffe penge til bladene. Jeg var selv i flåden under den anden verdenskrig, så jeg vidste hvor meget det betyder at få brev hjemmefra. Jeg gik pligtskyldigt i gang med opgaven, og skrev 23 personlige breve hver måned.

Men efter alle disse år har jeg stadig kopier af mange af mine breve og de svar jeg modtog. Jeg får nemt tårer i øjnene når jeg atter læser disse breve. Det er en glæde at læse hvordan en soldat lover at efterleve evangeliet, og om en marinesoldats løfte om at være trofast overfor sin familie.

En aften gav jeg en søster i wardet min stak på 23 breve for den pågældende måned. Hun skulle sende dem og holde sig orienteret når nogen skiftede adresse. Hun kiggede

Det øverste Præsidentskab. Fra venstre: præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver; præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver.

på den ene konvolut, smilede og spurgte: „Biskop, bliver du aldrig træt? Det her er det syttende brev du sender til bror Bryson uden at modtage et eneste svar."

Jeg svarede: „Nå nej, måske kommer det i denne måned." Og det gjorde det. Hans svar er et minde som jeg bogstaveligt talt værner om som en skat. Det var poststemplet: „APO San Francisco". Han lå langt borte ved en fremmed kyst, isoleret, havde hjemve og var helt alene. Han skrev: „Kære biskop. Jeg er ikke meget for at skrive breve. (Det kunne jeg godt have fortalt ham 17 måneder før). Du skal have mange tak for *Church News* og de andre blade, men allermest tak for dine personlige breve. Jeg er begyndt forfra nu. Jeg blev ordineret til præst i det aronske præstedømme. Mit hjerte er fyldt. Jeg er et lykkeligt menneske nu."

Kære brødre, bror Bryson kunne ikke være lykkeligere end hans biskop var. Jeg har lært den praktiske anvendelse af ordsproget: „Gør du din pligt foruden at klage, så ordner Gud det der er tilbage."

Flere år senere, mens jeg kom i Salt Lake Cottonwood staven, da ældste James E. Faust var præsident, fortalte jeg om dette, for at få folk til at interessere sig for vore værnepligtige. Efter mødet kom en pæn ung mand hen til mig. Han tog mig i hånden og spurgte: „Biskop Monson, kan du huske mig?"

Jeg svarede: „Bror Bryson! Hvordan har du det? Hvad laver du i kirken?"

Han svarede tilsyneladende med glæde og stolthed: „Jeg har det fint. Jeg sidder i mit ældstekvorums præsidentskab. Jeg må endnu engang takke dig for din omsorg for mig og de personlige breve du sendte mig, og som jeg gemmer som en kær erindring."

Hvor skal jeg arbejde, Fader, i dag?
hvad skal jeg lægge min kærlighed i?
Han pegede hen på et sted og sagde:
„Pas denne her lille plet for mig!"
Jeg svarede hurtigt: „Nej ikke den,
hvor ingen kan se hvad jeg gør for dig,
om så det jeg gør er aldrig så godt,
så er det for mig dog alt for smått."
De ord han sagde lød slet ikke strenge,
han talte så mildt og blødt sådan:
„Min lille ven, søg ind til dit hjerte,
vil du virke på mit eller deres plan?
Nazaret var et lille sted
og det var Galilæa med."
(Meade McGurie)

Brødre, lad os lære vores pligt. Lad os udføre den og følge i Mesterens fodspor. Hvis I og jeg vil vandre den vej, som Jesus gik, må vi lytte efter hans fodtrin. Lad os række tømmersvenden hånden. Så vil vi lære ham at kende. Han kommer måske til os som en ukendt, navnløs, således som han ved søens bred nærmede sig de mennesker, som ikke kendte ham. Han siger de samme ord til os: „Følg mig!" (Joh. 21:22), og giver os de opgaver han skal have udført i vor tid. Gud befaler, og han vil åbenbare sig for dem der adlyder ham – hvad enten de er kloge eller dumme – og han vil gøre det i de kampe, konflikter og lidelser de må igennem sammen med ham, og så vil de af egen erfaring opdage hvem han er.

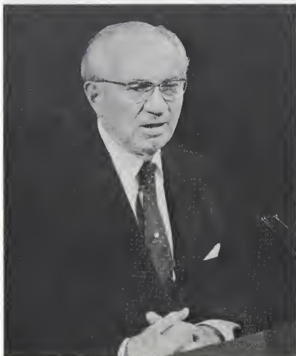
Så vil vi opdage at han er andet og mere end Jesusbarnet fra Betlehem, andet og mere end tømmermandens søn, andet og mere end den største lærer der nogen sinde har levet.

Så vil vi lære ham at kende som Guds Søn, vor Frelser og Forløser. Da han fik pligtens kald, så svarede han: „Fader, ske din vilje, og din være herligheden evindelig" (Moses 4:2). Må vi gøre lige sådan, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Spørgsmålet om at tage på mission

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

„I vil opdage, at det der i dag forekommer som et offer vil vise sig i stedet at være den bedste investering I nogensinde har gjort."

Kære brødre, jeg er taknemmelig for muligheden jeg har for atter at stå på denne talerstol og bære vidnesbyrd om Herrens værk. Jeg beder til at Ånden vil vejlede mig.

Hvor har Herren dog været gavmild mod os allesammen. Han har sørget for et program som vi kan leve efter, og hvis vi følger det vil vi blive lykkelige. Det vil skærme os mod den synd, smerte og elendighed som uundgåeligt følger med at synde. Det kan styrke familielivet, og give os den trøst og tryghed som følger med dette. Det indlemmer os alle i det store fællesskab af venner, og søskende i Guds familie, hvis pligt og ansvar det er at støtte, styrke og opmuntre hinanden. Det motiverer os til at berige vort liv, ved at lære og efterleve de principper som kan forbedre vort fysiske velbefindende. Det motiverer os til at udveksle alt det smukke som betyder så meget for os allesammen.

Brødrene har foreslået mig at tale om missionærer og missionering, og det gør jeg med glæde.

Jeg talte med en ung mand forleden aften. Han spekulerede meget over om han skulle tage på mission eller ej. Han fortalte om sin uddannelse og det virkede som en enorm udfordring. Han talte om sin kærlighed til en dejlig pige og hvordan det ville være for hende, hvis han forlod hende. Han talte om økonomiske problemer, som kunne medføre et offer.

Jeg sagde til ham at jeg godt forstod ham. Jeg sagde til ham at hans bekymringer havde meget til fælles med dem mange andre har, blandt andet nogle jeg selv har haft i mit liv. Da jeg var på hans alder gik jeg på universitetet. Det var under den værste økonomiske krise i verdenshistorien. Arbejdsløsheden her i området var på omkring 35%, og de fleste arbejdsløse var ægtemænd og forsørgere, eftersom det kun var meget få kvinder der arbejdede på den tid. Vi havde kun få missionærer ude på det tidspunkt. Lige nu sender vi lige så mange ud på en uge som vi udsendte på et helt år dengang. Jeg havde taget første del af min eksamen og havde lagt planer for hvordan jeg kunne få min afsluttende eksamen. Så kom biskoppen med noget jeg syntes var et chokerende forslag. Han talte om en mission. Jeg blev kaldet til England, som på det tidspunkt var den dyreste mission i verden. Det kostede hvad der i dag ville svare til 500 dollars om måneden.

Vi opdagede at min mor, der var død, havde oprettet en opsparingskonto til brug for dette formål. Jeg havde selv en opsparing i en anden bank, men den bank hvor jeg havde mine penge gik fallit. Bankerne havde ingen forsikringsordning dengang, som de har i dag, dersom de skulle gå fallit. Min far havde stor tro og kærlighed og han supplerede med de nødvendige penge, idet hele familien samarbejdede for at bringe et offer. Når jeg ser tilbage på det, kan jeg se at det var et mirakel at pengene på en eller anden måde var der hver måned.

Det var ikke nemt at arbejde i missionsmarken. Det var vanskeligt og nedslående. Men hvor var det alligevel vidunderligt. Når jeg ser tilbage kan jeg indse at jeg nok var ret selvisk da jeg ankom til Storbritannien. Det blev en stor velsignelse for mig at jeg kunne tilsidesætte mine egne selviske interesser for Herrens sag, som er endnu større. Jeg kom sammen med nogle fortrinlige unge mænd og piger. De blev mine kostbare venner, som jeg nu har kendt og holdt af i mere end et halvt århundrede.

Pigen jeg forlod kom til at betyde endnu mere for mig, mens jeg var væk. Næste forår kan vi fejre vort guldbryllup.

Jeg er dybt taknemmelig fordi jeg oplevede at blive missionær. Det kom til at påvirke nogle få menneskers tilværelse, og de har gennem årene givet udtryk for deres taknemmelighed. Det har betydet noget for mig. Men det bekymrede mig aldrig hvor mange jeg eller de andre missionærer døbte. Jeg følte mig tilfreds med at jeg gjorde det som Herren ønskede jeg skulle og at jeg var et redskab i hans hånd, til at arbejde på hans formål. Under denne oplevelse fik jeg en kundskab og en urokkelig overbevisning om at dette i bund og grund er Guds sande og levende kirke, som blev gengivet gennem en profet, til velsignelse for alle som vil acceptere evangeliet og efterleve dets principper.

Der er måske et par unge mænd i denne store forsamling i aften, som spekulerer alvorligt over om de skal tage på mission eller ej. De har måske ikke så mange penge. De har måske ufravigelige planer for deres uddannelse. De har måske en dejlig pige som de elsker og ikke synes at de kan forlade. I siger til jer selv: „Jeg kan selv bestemme det."

Det er rigtig nok. Men før I træffer jeres beslutning om hvorvidt I vil tage på mission, så tæl jeres velsignelser, kære venner. Tænk på alt det store og forunderlige I har – jeres liv, helbred, forældre, hjem og pigen som I elsker. Har I ikke fået det altsammen af vor himmelske Fader? Har I virkelig været helt alene om at fortjene det, uden at Gud har velsignet jer? Nej. Det gælder for os alle at vort liv ligger i Guds hænder. Alle vore kostbarheder har vi fået af ham, som skænker alle gode gaver.

Jeg siger ikke at han vil fratage jer velsignelserne og berøve jer det hele, hvis I ikke tager på mission. Men jeg siger at I bør gøre de nødvendige tilpasninger, så I kan give lidt af jeres tid – bare to år – i taknemmelighedens ånd, for at vie jeres kræfter, midler og talenter i arbejdet med at fortælle andre om evangeliet, som er kilden til mange af de goder som I har.

Jeg lover jer, at dersom I vil gøre det, så vil I opdage at det der i dag forekommer som et offer vil vise sig i stedet at være den bedste investering I nogen sinde har gjort.

Lad være med at tøve med at tage jeres beslutning. Lev så I er værdige til at blive kaldet, og svar uden tøven når kaldet kommer. Tag så ud i indvielsens ånd, overlad jer i Herrens hånd under udførelsen af hans storslåede arbejde.

Jeg vil gerne opfordre jer store drenge til at spare penge op nu til en fremtidig mission.

Sæt dem ind et sikkert sted, uden at spekulere i renter, eller hvor der er fare for at I kan miste dem. Sæt dem til side til dette store formål og brug ikke pengene til noget som helst andet. Forbered jer. Kom til seminar- og institutklasserne. Bed mens I studerer Mormons Bog.

Jeg hører så meget i denne tid om kostbare ungdomsrejser til eksotiske steder om foråret og på andre tidspunkter. Hvorfor ikke blive hjemme og sætte pengene på en opsparingskonto til en fremtidig mission? I vil være taknemmelige en dag, hvis I gør det.

Kirken har brug for jer. Herren har brug for jer. Verden har brug for jer – ja for titusinder flere end jer. Der er mange derude som trænger lige netop til det, som I kan give dem. De er ikke nemme at finde, men de bliver ikke fundet med mindre der er nogen som er parate og villige til at søge efter dem. Gud velsigne jer hver især, hver eneste en, at I må lægge en mission ind som en nødvendig del i jeres livs planer.

Nu vil jeg gerne sige et par ord til alle som er her til stede. Det er en enkel påmindelse om den pligt vi hver især har til at fortælle andre om Jesu Kristi kostbare evangelium.

Jeg ville fortælle jer om en ven der for nylig har tilsluttet sig kirken. Men jeg vil hellere bede ham selv fortælle jer om det.

Må jeg præsentere bror William Sheffield, som blev døbt sidste år i november. Bror Sheffield, vil du komme op og fortælle hvad du oplevede.

William Sheffield: Kære brødre. Da jeg var færdig med min jurauddannelse på Berkeley, fik jeg succes med en privatpraksis. Jeg havde især internationale klienter – blandt andet Indira Ghandi, Indiens tidligere ministerpræsident.

Jeg har i mine mange år som sagfører forsøgt at få en juridisk udnævnelse. Den dag Californiens guvernør ringede og sagde at jeg var udnævnt til dommer i højesteret, blev jeg jublende glad, og jeg mente at nu ville alle mine drømme en dag gå i opfyldelse – tænk engang højesteret. Men efter mindre end to år som dommer og efter anskaffelsen af et nyt hus, besluttede vi os til at forlade denne næsten idylliske tilværelse. Jeg havde hørt Herrens kalden. Jeg indvilligede og fra den dag blev min hustru og jeg enige om at vi altid ville sætte vor lid til Herren, og følge ham som blade der flyder med strømmen – to blade, der flyder med Guds strøm, adlyder hans kald og ikke ønsker noget som helst andet end blot at følge ham.

Men jeg har ikke altid fulgt Kristus. Jeg var i mange år i tvivl om hvem han var eller hvordan jeg kunne komme ham nærmere. Jeg spurgte næsten hver dag mig selv: Er der et formål med livet? Hvorfor er jeg her? Hvor kommer jeg hen bagefter? Er meningen med livet at man skal jage afsted efter den mest behagelige måde at komme igennem det – eller er der noget mere? Mine kristne venner fortalte mig at det eneste jeg skulle gøre var at „banke på, for så ville der blive lukket op, jeg skulle søge, og så ville jeg finde" (se Matt. 7:7).

Jeg begyndte at banke på. Og mens jeg bankede, så svarede Herren. Det var som et frø der voksede inden i mig. Evangeliet begyndte at overtage mit liv. Jeg følte at Ånden kaldte mig. Jeg søgte ind på Yales, for at studere teologi, og blev optaget. Jeg opgav mit dommerembede, vi udlejede vort hus i det sydlige Californien, og tog til New Haven i Connecticut. Da jeg studerede teologi var jeg endnu ikke medlem af nogen kirke.

Da vi ankom til New Haven begyndte vi at lede efter et hus i nærheden af universitetet. Men Herren havde noget andet i tankerne. Selv om vi ledte efter det kunne vi ikke finde det hus vi gerne ville have i nærheden af Yale. Når jeg nu ser tilbage ved jeg hvorfor. Herren ønskede at vi skulle bo i et udsøgt kvarter, ca. 65 km syd for Yale, det var i New Canaans første ward.

Mange mirakler senere gik vi til vort første nadvermøde i dette ward. Vi blev modtaget som man kan forvente. Vi havde kun været i kirken i fem minutter da vi blev præsenteret for biskoppen og hans rådgivere, som inviterede os til et middagsselskab den samme uge. Men det der først fangede min opmærksomhed var den åndelige udstråling som især de mandlige medlemmer havde. Jeg spekulerede: Hvordan kunne de leve et professionelt liv i den mest fortravlede gade i New York City, og til stadighed udstråle en så dyb åndelighed? Hvordan kunne det være at de fik tårer i øjnene når de vidnede om at Kristus lever og kirken er sand? Jeg måtte finde ud af det.

Jeg havde ikke noget specielt ønske om at blive mormon, sagde jeg til mine venner. Men da jeg nu studerede teologi måtte jeg formode at Herren ønskede at jeg skulle have et præsteembede. Hvad skulle jeg med en avanceret teologisk eksamen hvis jeg nu blev mormon? Men jeg ønskede stadig at være det blad som lod sig føre med strømmen, som jeg havde lovet Herren jeg ville, da vi forlod Californien.

I al den tid hvor jeg arbejde mig igennem Joseph Smith historie, kæmpede med den og mod den, var mine venner i wardet meget tålmodige, kærlige og venlige. Hver gang

jeg sagde til biskoppen at Joseph Smiths historie kunne sammenlignes med et eventyr af Walt Disney, så sagde han bare: „Måske – men den er alligevel sand." Hver gang jeg sagde til biskoppens rådgiver: „Josephs historie kan ikke være sand," så sagde han til mig: „Jamen, det er den." Han nærede ægte kærlighed til mig og jeg til ham.

Jeg undersøgte i måneder, jeg gennemgik det hele på kryds og tværs, jeg mediterede og bad for at få at vide om Joseph Smiths historie og Mormons Bog er sand. Jeg fandt bogen indviklet, raffineret opstillet, men at lærdommene var dybsindige og smukke. Jo mere jeg studerede den, jo mere dybsindig og smuk blev den for mig.

Der skete en masse i de følgende måneder. Jeg sagde til mine venner og til min hustru, som var passiv mormon, men begyndte at fatte interesser for sine forfædres tro, at jeg ikke ville tilslutte mig kirken for at tilfredsstille dem, selv om jeg holdt meget af dem. Jeg ville kun tilslutte mig den, dersom jeg fik et vidnesbyrd – når jeg kunne sige direkte at jeg *ved* at Joseph Smith er en sand profet, at Mormons Bog er evangeliet og at de sidste dages hellige kirke er Guds kirke.

I september sidste år velsignede Herren mig med dette vidnesbyrd. Nu ved jeg, uden skygge af tvivl, uden mindste tvivl at Herren udvalgte Joseph Smith i det førjordiske liv, til at være profet i de sidste dage, at Mormons Bog blev beskyttet af Kristus selv, for at blive overdraget Joseph Smith til oversættelse, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds kirke.

Jeg står i stor gæld til første ward i New Canaan, og til min kære hustru. Deres tålmodighed, deres stadige loyalitet overfor det gengivne evangelium og deres kærlighed til mig vil i al evighed øve indflydelse på mig.

Jeg ved stadig ikke hvad Herren har i sinde med mig, når jeg er færdig med at studere teologi, men én ting ved jeg, min hustru og jeg vil fortsat tjene Gud i hans kirke, som blade der følger med strømmen.

Dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Tak til bror Sheffield. Jeg er overbevist om at der er mange tusinder af sådanne mennesker som denne gode mand, der kan blive ført til Jesu Kristi gengivne evangeliums evige sandheder, hvis de bliver mødt med venlighed og kærlighed. De søger noget bedre end det de har. Vi må gøre dem til vore venner. De må ind i vort fællesskab. De skal føle sig hjemme, så de kan se at kirkens medlemmer lever efter de dyder som de selv ønsker sig. Gud velsigne os, kære brødre, at vi må være eksempler som dem der øvede indflydelse på bror Sheffield.

Vi har ansvaret for verden. Vi kan ikke komme udenom det. Jeg tænker på Jakobs ord i Mormons Bog. Han og hans bror, Josef, havde viet sig til præste- og lærergerningen for folket:

„Og vi ærede vort embede for Herren og påtog os ansvaret at lade folkets synder komme over vort eget hoved, hvis vi ikke lærte dem Guds ord med al flid" (Jakobs Bog 1:19).

Gud velsigne jer, mine kære brødre, unge som ældre, at vi må være trofaste overfor det store ansvar der er pålagt os – at fortælle andre om det kostbareste af alt, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Det øverste Præsidentskab synger en salme sammen med forsamlingen.

Til „den stærke og stræbende ungdom"

Præsident Ezra Taft Benson

„Hvilket privilegium? Hvilket helligt privilegium – at kunne tjene Herren af hele sit hjerte, sind, af hele sin sjæl og med al sin styrke i to år. I kan ikke gøre noget vigtigere."

Kære brødre. Dette har været et forunderligt møde.

Det glæder mig især at se alle de unge mænd der er til stede her i aften. Jeg elsker kirkens unge af hele mit hjerte. Meget af min tid har jeg brugt til at arbejde med dem, og jeg er dybt interesseret i deres velbefindende og lykke.

I aften vil jeg gerne tale direkte til de unge mænd i det aronske præstedømme. Jeg er taknemmelig fordi så mange af jeres fædre og præstedømmeledere er her sammen med jer, for jeg ønsker at de også skal høre mit budskab.

Unge mænd i det aronske præstedømme. I er født netop nu i en hellig og herlig hensigt. Det er ikke tilfældigt at I er holdt tilbage, for at komme til verden i denne sidste tiders fyldes uddeling. I blev forudordineret i evighederne til at blive født på dette særlige tidspunkt.

I skal være Herrens kongelige hær i de sidste dage. I er den „stærke og stræbende ungdom" (Sange, nr. 178).

Jeg betragter jer som vor tids Helamans sønner, i det åndelige slag som I er i færd med at udkæmpe i dag. I husker sikkert beretningen i Mormons Bog om Helamans to tusinde tapre krigere, og hvordan det de havde lært af deres mødre gav dem styrke og tro. Disse forunderlige mødre havde lært dem at iføre sig Guds fulde rustning og sætte al deres lid til Herren, uden at tvivle. Og ingen af de unge mænd gik tabt, netop fordi de gjorde det (se Alma 53:10–23; 56:41–56).

Kære unge brødre. Jeg vil råde jer til hver især at holde jer nær jeres mor. Respektér hende. Ær hende. Tag imod jeres mors råd, for hun elsker jer og vejleder jer i retfærdighed. Ær og adlyd jeres far, som er hjemmets overhoved, følg hans eksempel på mandlige egenskaber.

Unge mænd. Familieenheden er evig og I bør gøre alt hvad der står i jeres magt for at styrke denne enhed. Anspor familien til at holde familieaften og deltag aktivt. Tilskynd til familiebøn og knæl ned sammen med jeres familie i denne hellige familiekreds. Gør jeres del til at udvikle ægte familiesammenhold og stabilitet. I sådanne hjem vil der ingen generationskløft være.

Jeres mest betydningsfulde venner bør være jeres egne søskende og jeres far og mor. Elsk jeres familie. Vær loyal mod dem. Vær ægte interesseret i jeres søskende. Let byrderne for dem, så I kan sige som digteren i sangen: „Han er ikke tung, han er min bror."

Husk at familien er et af Guds største værn mod ondskaben i vore dage. Bevar en stærk familie, med et godt sammenhold og således at I kan være værdige til vor himmelske Faders velsignelser. Gør I det, vil I blive velsignet med tro og styrke i jeres liv i al evighed.

Unge mænd, må jeg dernæst anmode jer om at gennemføre en plan for dagligt at læse i skrifterne og overveje dem. Vi husker hvad vor elskede profet, præsident Spencer W. Kimball oplevede som 14-årig, da han tog udfordringen op om at læse Bibelen fra ende til anden. Han læste for det meste i lyset af en lille petroleumslampe på sit loftværelse. Han læste hver eneste aften, lige til han havde læst alle de 1.519 sider – som der er i den engelske Bibel – det tog ham ca et år. Men han nåede sit mål.

Af de fire standardværker – Bibelen, Mormons Bog og Den kostelige Perle, vil jeg især anbefale jer at at læse Mormons Bog om og om igen, overveje dens lærdomme og anvende dem. Profeten Joseph Smith kaldte Mormons Bog „den mest korrekte bog på jorden, og vor religions slutsten" (History of the Church, 4:461).

Unge mænd, Mormons Bog kan ændre vor tilværelse, og det kan styrke jer mod det onde i vore dage. Det vil skabe en åndelighed i jeres liv, som ingen andre bøger kan gøre. Det er den vigtigste bog I kan læse under jeres forberedelser til en mission og jeres liv fremover. En ung mand der kender og elsker Mormons Bog, som har læst den flere gange og som har et urokkeligt vidnesbyrd om dens sandhed og anvender dens lærdomme, vil kunne modstå djævelens list og være et godt redskab i Herrens hånd.

Jeg vil endvidere opfordre jer brødre i det aronske præstedømme til at få en patriarkalsk velsignelse. Studér den grundigt og betragt den som et helligt skrift til jer personligt – for det er den nemlig. En patriarkalsk velsignelse er en inspireret profeti om jeres livs mission, som I får tilkendegivet sammen med de velsignelser, advarsler og påbud som patriarken føler sig tilskyndet til at give jer. Unge mænd, få jeres patriarkalske velsignelse, efter at I har fastet og bedt, og læs den så regelmæssigt, så I kan kende Guds vilje med jer.

Jeg vil gerne henlede jeres opmærksomhed på hvor vigtigt det er at komme til alle kirkens møder. Hvis I kommer trofast til kirkens møder vil I få velsignelser, som I ikke kan modtage på nogen anden måde.

Deltag i nadvermøderne hver søndag. Lyt omhyggeligt til budskaberne. Bed om åndelig forståelse og om vidnesbyrd. Vær værdig til at tilberede, velsigne og uddele nadveren. Kom til nadverbordet med rene hænder og et rent hjerte.

Deltag i jeres søndagsskoleklasser hver søndag. Lyt omhyggeligt til lektierne og deltag i samtalen i klassen. Så vil I blive lærde i evangeliet og få et større vidnesbyrd.

Deltag i jeres præstedømmes kvorumsmøder hver søndag, og i jeres kvorums ugentlige kvorumsaktiviteter. Lær jeres præstedømmeansvar godt at kende, og udfør dem derpå med flid og i ærbødighed.

Unge mænd, drag fuld nytte af kirkens programmer. Beslut jer til at nå de højeste mål indenfor kirkens målsætningsprogram. Fortjen en „pligt-mod-Gud" belønning – en af de mest betydelige anerkendelser indenfor præstedømmet. Nå så langt I kan indenfor spejderprogrammet. I må ikke lade jer nøje med det middelmådige indenfor kirkens storslåede spejderprogram.

Deltag regelmæssigt i seminarprogrammet, så I kan få jeres anerkendelse og gå videre. Ved seminarprogrammet kan en ung

mand få de mest betydningsfulde åndelige oplevelser overhovedet.

Lad mig nu tale om at missionere for riget. Dette arbejde er mig meget kært. Jeg beder til at I må forstå mit hjertes længsler. Profeten Joseph Smith erklærede: „Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og betydningsfuldeste pligt at prædike evangeliet" (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 133).

Herren ønsker at enhver unge mand skal udføre en fuldtidsmission. For tiden er det kun en femtedel af kirkens egnede unge mænd, der udføre en fuldtidsmission. Det behager ikke Herren. Vi kan gøre det bedre. Vi *skal* gøre det bedre.

En mission bør ikke kun betragtes som en præstedømmepligt, men enhver ung mand bør glæde sig til denne oplevelse med den største glæde og forventning. Hvilket privilegium? Hvilket helligt privilegium – at kunne tjene Herren af hele sit hjerte og sind, af hele sin sjæl og med al sin styrke i to år.

I kan ikke gøre noget vigtigere. Skolen kan vente. I kan få udsættelse med hensyn til jeres stipendier. Erhvervsuddannelsen kan udsættes. Ja – endog tempelægteskabet bør vente til den unge mand har udført en værdig fuldtidsmission for Herren. Derfor anmoder jeg jer om kun at komme sammen med trofaste unge piger, som mener det samme og således kan støtte jer i dette.

Unge mænd, glæd jer til at udføre en fuldtidsmission. Vis Herren kærlighed og forpligt jer ved at reagere positivt på kaldet til at tjene. I skal vide at det egentlige formål med at tage på mission er at bringe sjæle til Kristus, at undervise og døbe vor himmelske Faders børn, så I kan glæde jer sammen med dem i vor Faders rige (se L&P 18:15).

Forbered jer allerede nu til at tage på mission ved at gøre det som vi har talt om her i aften.

En anden vigtig ting i forberedelserne til en mission er at I altid skal leve et rent liv. I missionsmarken ønsker vi unge mænd der er moralsk rene. Vi ønsker at jeres levevis skal være moralsk ren.

Det er rigtigt at man kan omvende sig fra en moralsk overtrædelse. Tilgivelsens mirakel eksisterer virkelig, og det er rigtigt at Herren vil acceptere sand omvendelse. Men det behager ikke Herren at nogen sår vild havre, eller overtræder seksuelt på nogen måde, blot for at forvente at en hurtig bekendelse og omvendelse kan være tilfredsstillende for Herren.

Præsident Kimball havde fornemmelse for dette. I sin forundelige bog *Tilgivelsens Mirakel* siger han: „Det menneske, som modstår fristelsen og lever uden at begå synd, er langt bedre faren, en den, som er faldet, uden hensyn til hvor meget han omvender sig bagefter . . . hvor meget bedre er det ikke aldrig at have begået synd?" (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 313, 314).

En af vore dygtige stavspræsidenter har fortalt følgende oplevelse:

„Jeg husker en pige som jeg gik på high school med. Hun kom fra en god SDH familie, men da hun var endnu yngre gik hun på kompromis med sine standarder og principper.

Jeg husker hvor forbavset jeg blev en dag, hvor en gruppe af os unge var på vej hjem i bussen. Vi talte om konsekvenserne ved at synde eller overtræde, og hun erklærede lige ud at hun ikke tog det så alvorligt om hun kom til at synde, for hendes biskop havde fortalt hende at hun nemt kunne omvende sig og få tilgivelse.

Jeg blev chokeret over denne respektløshed, som viste at hun slet ikke forstod hvad omvendelse er eller at hun overhovedet satte pris på tilgivelsens mirakel. Jeg var også sikker på at hun grundigt havde misforstået den vejledning og de råd hendes biskop havde givet hende."

Hor – eller hvad som helst der ligner hor, er en vederstyggelighed i Herrens øjne. Ældste Kimball har så klogt bemærket:

„Blandt de mest almindelige seksuelle synder, som vore unge mennesker begår, er necking og petting. Ikke blot fører disse upassende forhold ofte til utugt, utidigt svangerskab og abort – allesammen modbydelige synder – men i sig selv er de ødelæggende onder, og det er ofte svært for unge at skelne mellem, hvor det ene ender, og det andet begynder . . .

Alt for ofte affærdiger unge mennesker kritik af deres petting med en trækken på skulderen, som om det drejer sig om en *lille* overtrædelse, samtidig med, at de indrømmer, at utugt er en alvorlig synd. Alt for mange af dem bliver virkeligt chokerede, når de får at vide, at det, de gjorde, såsom petting, i virkeligheden var (en form for) utugt" (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 66–67).

Unge mænd i det aronske præstedømme, husk skriftens påbud: „Vær rene, I, som bærer Herrens kar" (3 Ne. 20:41; L&P 38:42; se også Es. 52:11). Kan I huske historien om Josef fra Ægypten? Han lod sig ikke lokke af Potifars hustru og han bevarede sin renhed og dyd (se 1 Mos. 39:6–20).

Tænk omhyggeligt over profeten Almas ord til sin vildfarne søn, Coriantor: „Min søn . . . omvend(e) dig . . . gå (ikke) mere efter øjnenes lyst" (Alma 39:9).

Hvad betyder „øjnenes lyst" i vore dage?

Film, tv-programmer og videoprogrammer, som er tvetydige og sjofle.

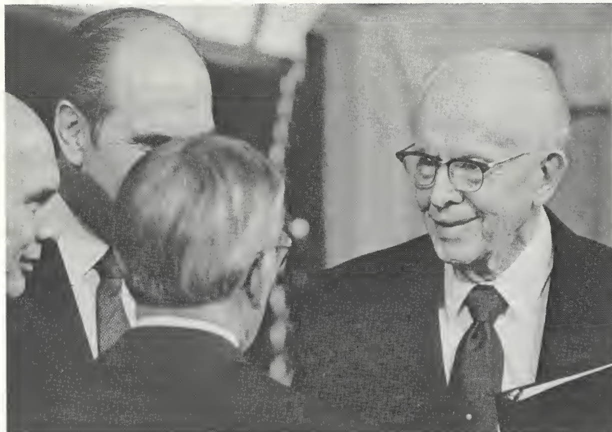
Uanstændige og pornografiske ugeblade og bøger.

Unge mænd – vi råder jer til ikke at forurene jeres tanker med noget sådant nedbrydende læsestof, for når den slags smuds går gennem jeres hoved vil jeres tanker aldrig mere blive de samme igen. Lad være med at se film af den slags eller videofilm om vold, og lad være med at deltage i nogen form for underholdning der er umoralsk, tvetydig eller pornografisk. Lad være med at lytte til nedbrydende musik.

Husk hvad ældste Boyd K. Packer siger: „Musik der engang var helt . . . uskyldigt, benyttes nu ofte i onde hensigter . . .

I vore dage er selv musikken blevet fordærvet. Musik kan i sit tempo, sin rytme, sin intensitet (og lad mig tilføje også ved teksten), bedøve menneskenes åndelighed . . .

Unge mennesker," fortsætter ældste Packer, „I har ikke råd til at fylde jeres sind med

Præsident Ezra Taft Benson hilser på medlemmer af De tolvs Kvorum: ældste Dallin H. Oaks, Russell M. Nelson og M. Russell Ballard.

vor tids uværdige, hårde musik" (Conference Report, okt. 1973, s. 21, 25 eller *Ensign*, jan. 1974, s. 25, 28).

Vi vil opfordre jer til i stedet for at lytte til opløftende musik, både den populære og den klassiske, som opbygger ånden. Lær nogle yndlingssalmer udenad, fra vores nye salmebog, de vil opbygge tro og åndelighed. Gå til baller hvor musikken og belysningen og selve dansen er i overensstemmelse med Ånden. Se de stykker og programmer som opløfter ånden og fører til rene tanker og handlinger. Læs bøger og ugeblade som gør det samme.

Og husk så, I unge mænd, hvor vigtigt det er at komme sammen med piger på den rigtige måde. Præsident Kimball har givet nogle gode råd om dette:

„Selvfølgelig begynder det rigtige ægteskab med at komme samme med den rigtige . . . Derfor gives denne advarsel med stor styrke. Lad være med at løbe risikoen ved at gå ud med ikke-medlemmer, eller medlemmer, som ikke er aktive eller trofaste. (I) kan sige: ‚Jo, men jeg har da ikke i sinde at gifte mig med (vedkommende). (Vi) skal bare ‚ud (sammen)'. Men man har ikke råd til at tage en chance for at blive forelsket i en eller anden, som måske aldrig vil acceptere evangeliet" (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 216).

Vor himmelske Fader ønsker at I skal komme sammen med unge piger som er trofaste medlemmer af kirken, som opmuntrer jer til at tage på en fuldtidsmission og til at ære jeres præstedømme.

Ja, forbered jer godt hele jeres liv til at tage på mission og ikke bare et halvt eller helt år før I skal afsted.

Vi elsker alle vore missionærer, som tjener Herren på en fuldtidsmission ude i marken. Nogle er bedre forberedt på at tjene Herren allerede deres første måneder i missionsmarken end andre er når de vender hjem efter 2 år.

Vi ønsker at de unge mænd, der kommer på mission, kan gøre det „fortløbende" – videreføre en ren levevis, fordi de har den tro der kommer af at være personlig retfærdig, og således kan udføre et godt stykke arbejde under deres mission.

Vi ønsker missionærer som har den slags tro som Wilford Woodruff og Heber C. Kimball havde – de bragte hver hundreder og tusinder af sjæle til dåb.

Giv mig en ung mand som har holdt sig moralsk ren og trofast er kommet til møderne i kirken. Giv mig en ung mand som har forstørret og æret sit præstedømme, som har fortjent sin Pligt-mod-Gud belønning og den højeste anerkendelse indenfor spejderbevægelsen. Giv mig en ung mand som har gennemgået seminarprogrammet fuldt ud og som har et brændende vidnesbyrd om Mormons Bog. Giv mig en sådan ung mand, og jeg vil vise jer en ung mand, som kan udføre mirakler for Herren i missionsmarken og gennem hele sit liv.

Til slut vil jeg sige noget til de fædre og præstedømmeledere som er til stede her i aften. Fædre – hold jer nær til jeres sønner. Fortjen deres kærlighed og respekt. Vær fælles om opdragelsen af jeres børn. Gør intet i jeres liv som får jeres sønner til at snuble, på grund af jeres eksempel. Vejled jeres sønner. Undervis dem.

I har hovedansvaret for at undervise jeres sønner i evangeliet, som jeg sagde til præstedømmemødet sidste år ved oktoberkonferencen.

Jeg vil gerne opfordre jer til at læse den tale igen. Selv om kirkens organisationer er vigtige med hensyn til at undervise vore unge, så er det fædrenes hellige kaldelse hele tiden at undervise og vejlede deres familier i Jesu Kristi evangeliums principper. Præstedømmeledere, husk at biskoppen er præsident for det aronske præstedømme. Biskopper, I har først og fremmest ansvaret for det aronske præstedømme og de unge piger i jeres ward.

Hold jer nær til jeres unge mænd. Få indpas i deres tilværelse. Det er ikke tilstrækkeligt at afholde et personligt interview med dem én gang om året, for at opfylde denne hellige forpligtelse. Besøg dem ofte. Kom til deres kvorums- og spejdermøder. Besøg dem på deres lejrture. Deltag i deres ungdomskonferencer. Anspor til far-søn aktiviteter.

Tal ofte med dem om at tage på mission og om deres personlige værdighed.

Styrk det aronske præstedømmes kvorummer. Undersøg hvilke videooptagelser kirken har for det aronske præstedømme og benyt dem effektivt sammen med de ledsagende lærervejledninger. Det er noget af det bedste undervisningsmateriale vi har for det aronske præstedømme. Biskopråd, kvorumsvejledere og kvorumspræsidentskaber bør gennemføre regelmæssige oplæringsprogrammer.

Og endelig, mine kære unge mænd i det aronske præstedømme – hvor holder jeg meget af jer. Jeg respekterer jer og beder for jer.

Husk de råd jeg har givet jer i aften. Det var netop dem Herren ønskede at I skulle høre i dag.

Lev op til jeres guddommelige muligheder. Husk hvem I er og hvis præstedømme I har. Vær vore dages „Helamans sønner". Ifør jer Guds fulde rustning.

„I – stærke og stræbende ungdom," jeg siger af hele mit hjerte: „Fremad frem! Stadig frem! Altid frem!" I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mødet søndag formiddag
den 6. april 1986

Kom og vær med

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Når dette evangelium accepteres og adlydes, så efterkommer det mænds og kvinders behov overalt. Det har magt til at forbedre den enkelte på følgende områder – åndeligt, intellektuelt, moralsk og fysisk."

Kære søskende. Jeg hilser jer i kærlighed og oprigtig påskønnelse. Jeg beder til at jeg må have Helligåndens vejledning. I dag er det kirkens fødselsdag. Den blev organiseret for 156 år siden og det var „et tusinde otte hundrede og tredive år efter vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi komme i kødet" (L&P 20:1). Der var seks mænd der deltog i dette, som kirkens officielt indskrevne medlemmer.

Disse oprindelige seks medlemmer er nu blevet til omkring 6 millioner. Dette værks vækst har været et stadigt mirakel, og hvor er det spændende og vidunderligt at være med i. Selv om den ondes storme har raset imod det, så bevæger det sig stadig støt frem ad den bane, som den Almægtige har lagt for det. Det sker lige så stille, uden støj eller fanfarer, og påvirker livet på en god måde for mænd og kvinder over hele jorden. Missionen er ikke at opbygge et verdensrige. Missionen er at undervise i tro og omvendelse, og at bringe sandhed og glæde til alle som vil lytte og følge budskabet.

For fem måneder siden blev der afholdt et højtideligt møde her i dette store tabernakel. Det var en sørgehøjtidelighed for vor elskede leder. Jeg vil gerne sige et par ord om præsident Spencer W. Kimballs personlige vidnesbyrd. Han virkede som apostel og profet i 42 år. Hans rørende eksempel på oprigtig ydmyghed, hans udstrakte kærlighed til folk og hans rolige og ærlige erklæring om sin tro, har påvirket os alle. Han førte et majestætisk liv i al sin enkelhed. Han var aldrig pralende, hovmodig eller stolt. Og alligevel havde han en personlighed der strålede som guld. Guds hånd havde fjernet middelmådighedens ligegyldigheder fra denne mands liv. Jeg nærede en kærlighed til ham, som kun mennesker der tjener Herren lærer at føle og kende.

Nu er der en anden, og til denne konference vil vi alle deltage i en højtidelig forsamling, hvor vi skal opretholde en profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, nemlig den mand som ifølge Herrens plan er udvalgt, ordineret og indsat til dette allerhøjeste, hellige embede.

En sådan myndighedsomlægning, som jeg har været med til nogle gange, er smuk og enkel. Det er Herrens måde at gøre tingene på. Han har på sin måde udvalgt profeten til at være medlem af De tolv apostles Råd. Det er ikke en karriere man vælger. Han blev kaldet, som apostlene blev på Jesu tid, og som Jesus sagde til dem: „Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer" (Joh. 15:16). Årene går. Den nye præsident er oplært og opdraget til at klare sine embedspligter. Han har rejst over hele verden, for at klare sin apostolske kaldelse. Det var en lang vej at gå, inden han var forberedt og lærte de sidste dages hellige at kende, hvor de end var, og de ham. Herren satte hans hjerte og hans beskaffenhed på prøve. Begivenhedernes naturlige rækkefølge gjorde at der blev en tom plads i dette råd og der måtte udnævnes nye. I denne proces bliver en bestemt mand til seniorapostel. Alle præstedømmets nøgler ligger latent i ham og hans medbrødre, hvilket de alle får ved deres ordination. Men myndigheden til at anvende disse nøgler er begrænset til kirkens præsident. Ved præsidentens død sættes denne myndighed i funktion hos seniorapostlen, som derpå udnævnes, indsættes og ordineres til profet og præsident af hans medbrødre i De tolvs Råd.

Der foregår intet valg. Der er ingen valgkamp. Kun denne rolige og enkle udførelse af den guddommelige plan, hvorved kirken får sine inspirerede og prøvede ledere.

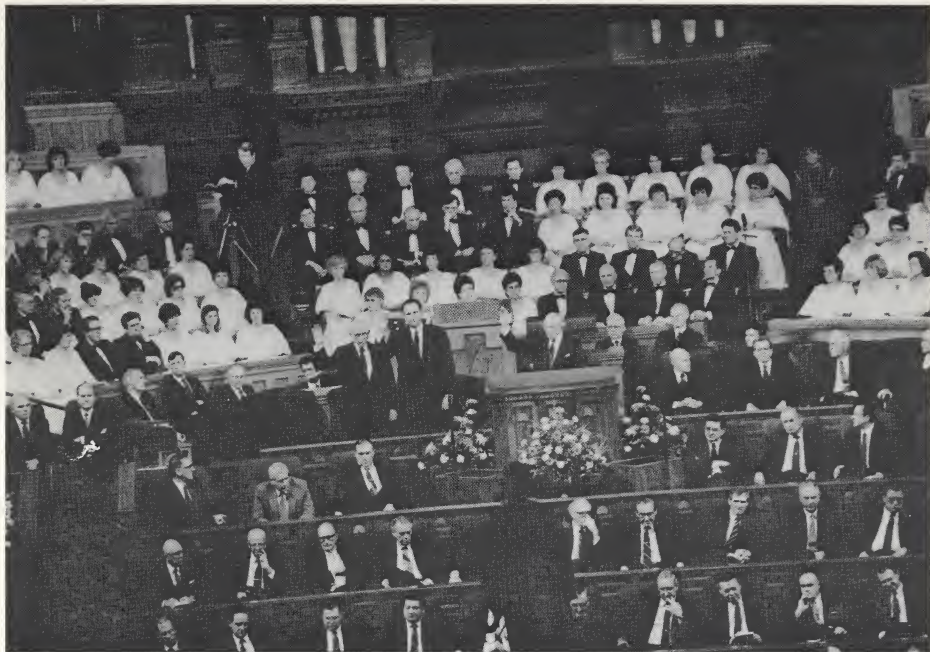
Jeg har været vidne, et personligt vidne, til denne forunderlige fremgangsmåde. Jeg vidner om at det var Herren som udvalgte Ezra Taft Benson til at være medlem af De tolvs Råd for næsten 43 år siden. Det var Herren som gennem alle disse år prøvede og opdrog ham, som oplærte og forberedte ham. Han var parat ved profetens død, ikke af eget valg eller efter eget mønster. Han blev kaldet, indsat og ordineret den 10. november sidste år.

Jeg vil gerne, som en der kender ham og står ved hans side, bære vidnesbyrd om at han er en troens mand, en prøvet leder, som har dyb kærlighed til Herren og hans værk, som har kærlighed til Guds sønner og døtre overalt. Han har bevist sin dygtighed og er blevet lutret i Forædlerens ild.

Jeg er taknemmelig for det privilegium jeg har at være sammen med præsident Benson i min hellige egenskab som rådgiver til profeten. Jeg er taknemmelig for at få lov at samarbejde med præsident Monson. Jeg er taknemmelig for at Det øverste Præsidentskab er fuldt ud organiseret og fungerer som en helhed.

Herrens værk vil fortsat gå fremad, under

Det øverste Præsidentskab stemmer som et kvorum ved den højtidelige forsamling.

præsident Bensons ledelse. Ingen magt under Himlene kan forhindre dets fremgang. Vi må nok forvente at der vil være nogle som vil forsøge på det. Deres anstrengelser vil splintre som en træmejsel for en granitblok. Stenen vil ikke komme noget til, men mejslen vil knække.

Det er som Daniel erklærede i sin profeti: „Himmelens Gud (vil) oprette et rige, som aldrig i evighed skal forgå, og herredømmet skal ikke gå over til noget andet folk . . . men . . . stå i al evighed" (Dan. 2:44).

Riget vokser fordi det tilfredsstiller de behov og ønsker som folk har i deres hjerte, uanset alder, køn, race eller sprog.

Den daværende apostel, Lorenzo Snow, talte fra denne talerstol for 100 år siden, i 1886, og sagde: „En religion tæller ikke ret meget, hvis den ikke har hverken dyd eller magt til at forbedre folks åndelige, intellektuelle, moralske og fysiske tilstand" (*Journal of Discourses*, 26:371).

Når dette evangelium accepteres og adlydes, så efterkommer det mænds og kvinders behov overalt. Det har magt til at forbedre den enkelte på følgende områder – åndeligt, intellektuelt, moralsk og fysisk.

I sin ypperstepræstelige bøn sagde Jesus: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus" (Joh. 17:3).

En sådan kundskab er selve grundlaget for åndelig styrke. Det var det store, fundamentale formål med at evangeliet blev gengivet i denne, tidernes fyldes uddeling – med at erklære at Gud den evige Fader og hans elskede Søn, den opstandne Herre, Jesus Kristus, virkelig lever. At kende dem, elske dem og adlyde dem, betyder evigt liv. Det er vor mission i nøgterne og sande ord at erklære at Gud er vor evige Fader, universets almægtige Gud, og at Jesus Kristus er hans førstefødte, hans enbårne i kødet, som nedsteg til jorden, han som blev født i en stald i Betlehem i Judæa, som levede et fuldkomment liv og lærte os frelsens vej, som ofrede sig for at sone for alle mennesker, udholdt pine og død på korset, og som derpå opstod i en herlig opstandelse, som førstegrøden af de hensovede (se 1 Kor. 15:20). Gennem ham og ved ham og af ham er alle sikret frelse fra døden og får samtidig tilbudt muligheden for evigt liv.

Det er den store, underliggende sandhed i vor tro. Det er den baldakin hvorunder vi finder vor åndelige styrke. Denne kundskab gør at vi vokser åndeligt, at vore ånder føler sig i slægt med Guds ånd. Det er vejen ud af mørket. Det giver os den nødvendige styrke til at hæve os over synd.

Jeg modtog for nylig et brev fra en mand, en som er aktiv i forretningslivet. Han fortalte hvordan han havde spildt sit liv ved en fordærvende levevis, hvilke smerter det havde forvoldt hans kære. Så blev han påvirket af evangeliet. Jeg citerer fra hans brev:

„Jeg forstod at jeg havde fornærmet min Fader i Himlen og hans Søn groft. Efterhånden som jeg begyndte at forstå Guds fantastiske store kærlighed til os, som han gav udtryk for i Getsemane, så lærte jeg at være taknemmelig for hans forsonende offer og for omvendelsesprocessen . . . jeg har vandret på mørkets og fortvivlelsens bitre vej i så mange år, at jeg nu kun ønskede at komme ind i lyset. Mens jeg læste og overvejede den hellige skrift og anråbte Herren om at måtte forstå og få tilgivelse for min fortid, kom jeg til at elske ham, og jeg vil aldrig mere fornær-

(Forts. s. 52)

Generalautoriteterne
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Generalautoriteter april 1986

Det øverste Præsidentskab

Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver

Præsident
Ezra Taft Benson

Thomas S. Monson
Andenrådgiver

De tolvs Råd

Marion G. Romney

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

De halvfjerds' Præsidium

Carlos E. Asay

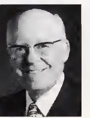

Dean L. Larsen

Richard G. Scott

Marion D. Hanks

Wm. Grant Bangerter

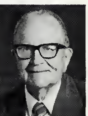

Jack H. Goaslind

Robert L. Backman

De halvfjerds' første Kvorum

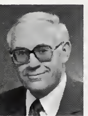

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

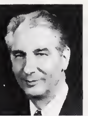

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pinegar

J. Thomas Fyans

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

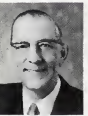

Gene R. Cook

Charles Didier

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

James M. Paramore

Hugh W. Pinnock

F. Enzio Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Cuthbert

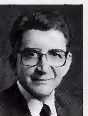

Rex C. Reeve, Sr.

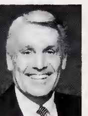

F. Burton Howard

Ted E. Brewerton

Angel Abrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

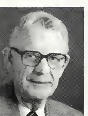

Robert B. Harbertson

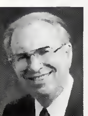

Devere Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

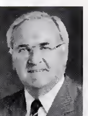

F. Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

J. Richard Clarke

Hans B. Ringger

Waldo P. Call

Helio R. Camargo

H. Verlan Andersen

George I. Cannon

Francis M. Gibbons

Gardner H. Russell

Det præsiderende Biskopråd

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Robert D. Hales
Præsiderende
biskop

Glenn L. Pace
Andenrådgiver

Emeritus generalautoriteter

Medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

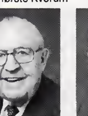
Patriark

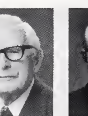

Eldred G. Smith

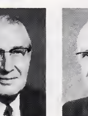

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

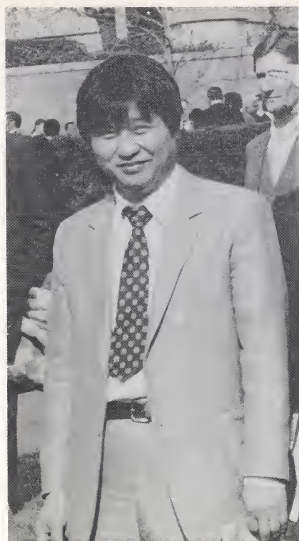

Joseph Anderson

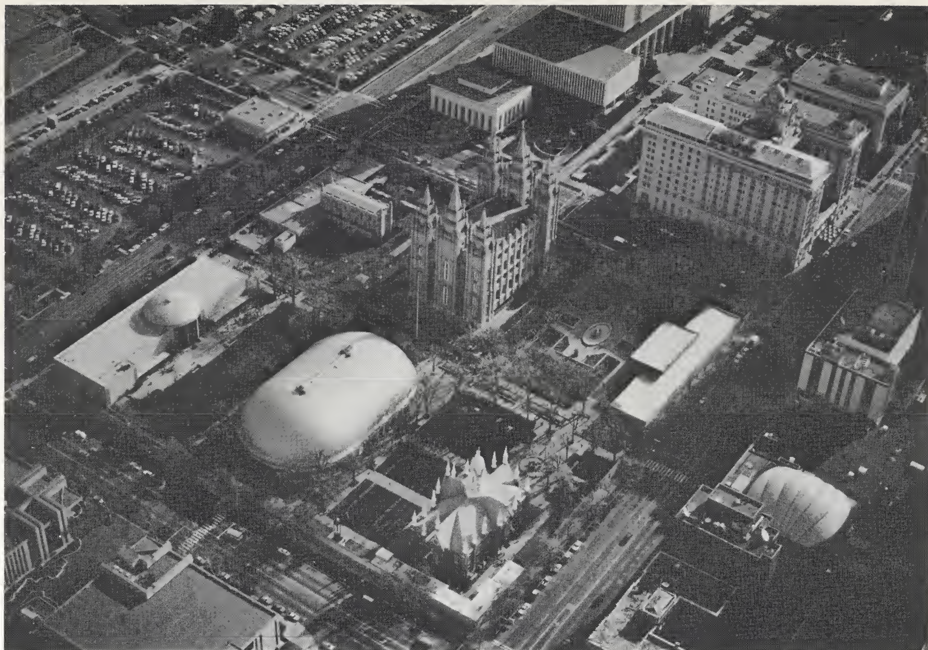

John H. Vandenberg

O. Leslie Stone

Salt Lake Citys centrum, med Temple Square og kirkens kontorbygning.

(Forts. fra s. 45)

me ham. Jeg vil altid forsøge at indrette mit liv efter hans, så godt jeg overhovedet kan."

Det gengivne evangelium giver ikke alene styrke, men også intellektuel nysgerrighed og udvikling. Sandhed er sandhed. Der er ingen klar skillelinie mellem det åndelige og det intellektuelle. Det intellektuelle får næring og kommer i balance, mens man samler sig åndelig kundskab og styrke.

Herren, den Almægtige, har gennem åbenbaring givet dette folk et ansvar gennem disse ord: „Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro" (L&P 88:118).

Forleden aften fik jeg fat i en ny bog som dr. Hugh Nibley har udgivet. Han er en mand på min alder og jeg har kendt og beundret ham i mange år. På omslaget læste jeg disse ord:

„Som ung mand lærte han store stykker af Shakespeare udenad, og studerede oldengelsk, latin, græsk og andre sprog. Som student på Berkeley begyndte han at læse bøgerne i det sydvestlige hjørne på niende etage på biblioteket og læste sig igennem bøgerne indtil han nåede det nordøstlige hjørne på første etage. Så havde han læst enhver betydningsfuld bog han kunne få øje på" (*Old Testament and Related Studies*, Deseret Book co., Salt Lake City, 1986).

Hans kendskab til leksika har givet ham en enorm og velfortjent status blandt sine studiekammerater. Det har også gjort ham til en magtfuld fortaler for Herrens sag. Hans appetit på lærdom er blevet skærpet gennem det evangelium som han elsker.

Denne kirke bruger en væsentlig del af sine midler til at oplære de unge mennesker intellektuelt og manuelt, indenfor hvad de end vælger, det være sig videnskab, forretning, forskellige erhverv eller kunst.

I en af vore trosartikler erklærer vi: „Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt" (13. trosartikel). Det omfatter blandt andet sand videnskab, sand filosofi, sand historie, sand kunst. Jeg vil gerne understrege *sand*. Det er et princip som står i vore skrifter at „Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed" (L&P 93:36).

Menneskesindet er kronen på Guds skaberværk, eftersom mennesket er skabt i Guds billede. Ansvaret for at udvikle sind og tanke står i forbindelse med at nære ånden, som det fremgår af det gengivne Jesu Kristi evangeliums åbenbarede principper.

Sammen med og udfra dette udvikles moralsk styrke. Hvor har vi dog enormt brug for dette i den verden vi lever i. Var tilstandene i Sodoma og Gomorra mon værre end dem vi ser mange steder i vor generation?

Præsident Benson kaldte os til omvendelse i sin indledningstale i går. Heldigvis er der blandt dem der vandrer i synd i det mindste et par stykker som har lært at der findes noget der er bedre, og som nu længes efter tilgivelse og en mulighed. Jeg vil gerne læse et uddrag af et brev, fra en som blev udelukket af kirken på grund af umoralitet. Han skriver nu:

„Som udelukket af kirken var mine pinsler et helvede. Jeg troede ikke at man kunne lide så meget, og stadig leve."

Han bønfalder derpå om lov til at komme tilbage, og fortæller hvor meget han værdsætter dem der lægger deres arm om ham og styrker ham.

Kirken vogter moralske værdier og underviser i dem. Der er desværre nogle som ikke

respekterer disse lærdomme. Nogle lokkes, når de læser pornografiske hæfter og ser sådanne billeder, hvorpå deres selvdisciplin svækkes og de synker ned i umoralitetens dynd.

Det er alt for ofte hustruer og børn der bliver ofre for deres synder. Jeg har for nylig talt fra denne talerstol om børne- og hustrumishandling. Jeg vil gerne understrege det jeg tidligere har sagt:

„Det har i kirken længe været udelukkelsesgrund når fædre eller nogen som helst andre mishandler børn. Ingen mand, der har fået overdraget Guds præstedømme, kan ustraffet mishandle hverken ægtefælle eller børn. Noget sådant vil omgående fratage ham hans rettigheder til at have og udøve præstedømmet og til at bevare sit medlemsskab af kirken" (*Ensign*, nov. 1985, s. 51).

Hvis der skulle være nogen indenfor min stemmes rækkevidde som har gjort sig skyldig i noget sådant, må han eller hun omvende sig, og som led i dette henvende sig til sin biskop og bekende, og søge hjælp til at gøre det rette for at afskaffe ondet.

Jeg gentager, et af de store formål med dette værk er, som Herren har åbenbaret, at værne os mod moralsk synd. I samme udstrækning som vi accepterer og følger disse lærdomme vil vi være et lykkeligt og velsignet folk.

Og endelig er der nogle elementer i denne lærdom, undervisning og det som denne kirke praktiserer, som kan give den enkelte mere fysisk styrke. Legemet er åndens tempel. Det er Guds skaberværk og et led i hans evige plan.

Når jeg læser og hører om moderne lægevidenskabs opdagelser, så takker jeg vor Skaber fordi han åbenbarede profeten det vi kalder visdomsordet. Det blev fremsat for 153 år siden, og nu bekræfter vor tids fødevareeksperter det og underviser i det. Visdomsordets lige findes ingen steder, med alle dets guddommelige løfter:

„Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse brud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel" (L&P 89:18–21).

Hvilket forunderligt, bemærkelsesværdigt og enestående religiøst princip. Det hører med til de lærdomme som vi har fået af en alvis Fader, vor Skaber, til gavn for vort fysiske og timelige velbefindende.

Jeg siger ikke at man så ikke kan blive syg, at døden ikke kan ramme os. Døden hører

også med til den guddommelige plan, det er en nødvendig del af vort evige liv som Guds sønner og døtre. Men jeg tøver ikke med at sige at Herren i denne korte, men vidtspændende udtalelse, har givet et løfte, som, hvis det overholdes nøje, vil kunne spare os for usigelige smerter og lidelser, og ikke alene øge vort fysiske velbefindende, men også i høj grad stille vor hunger efter „skatte af kundskab" om det der hører Gud til.

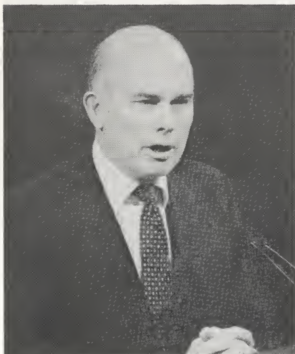
Alt det, som jeg har talt om, har vi fået gennem den Almægtiges åbenbarede ord, til velsignelse for hans børn. Vi beder jer alle, hvor som helst I befinder jer eller under hvilke forhold – kom og vær med.

Jeg takker Gud for hans herlige værk, for den dag hvor lys og sandhed blev gengivet, for Jesu Kristi evangelium. Jeg vil gerne vidne om dets guddommelighed og udtrykke min kærlighed til jer, mine søskende, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ærbødig og ren

Ældste Dallin H. Oaks
De tolv apostles Kvorum

„De som tager Guds navn forfængeligt vil uundgåeligt give afkald på Åndens ledsagelse."

For nylig så jeg sammen med min familie en videofilm som man skulle mene var en god film. Pludselig kom en af skuespillerne med et vulgært udtryk. Vi begyndte flovt at glatte ud overfor vores 10-årige datter. Hun forsikrede os hurtigt at vi ikke behøvede at være bange, for hun hørte til hverdag det der var meget værre fra drengene og pigerne i hendes skole.

Jeg er sikker på at de fleste SDH-forældre har haft lignende oplevelser. Vort samfunds forfald kan måles efter i hvor høj grad der tales et dårligt sprog og bandes.

Jeg kan ikke huske hvornår jeg første gang oplevede at det blev almindeligt at bande og tale et dårligt sprog omkring mig. Jeg formoder at det var de voksne i slumkvarteret eller på kasernen.

I dag hører vore unge mennesker sådanne udtryk af børn i de første klasser, af skuespillere på scenen og på film, de læser dem i populære ugeblade og hører dem på offentlige steder og af sportshelte.

TV og video bringer det dårlige sprog ind i vore hjem.

I vore dage er det blevet almindeligt for mange at bande og det accepteres. Det er sandelig en opfyldelse af Mormons Bogs profeti om at der i de sidste dage „vil findes megen urenhed på jorden" (Mormon 8:31).

Guds folk har altid fået befaling om at tale et rent sprog og ikke tale vulgært. Sidste dages hellige bør forstå hvorfor.

Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi, navne er hellige. Profeten Esajas belærte om at Herren ikke vi tillade at disse navne bliver „vanhelliget" eller „krænket", som skriften siger (se 1 Ne. 20:11; Es. 48:11).

I det andet af de ti bud befaler Herren det fordums Israel: „Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!" (2 Mos. 20:7). Profeten Abinadi gentog dette bud til Mormons Bogs folk (se Mosiah 13:15) og gennem vor tids profeter til os (se L&P 136:21).

I Lære og Pagter gives dette eksempel:

„Derfor skal alle mennesker tage sig i agt for, hvorledes de tager mit navn på deres læber.

Thi se, sandelig siger jeg, at mange er under fordømmelse, fordi de tager Herrens navn forfængeligt og bruger det uden ret" (L&P 63:61–62).

Disse skriftsteder viser at vi tager Herrens navn forfængeligt når vi anvender det uden at have myndighed til det. Det sker åbenbart når Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi, navne tages forfængeligt – benyttes som eder og forbandelser, under vredesudbrud eller for at understrege noget i daglig tale.

Faderens og Sønnens navne bruges med myndighed, når vi ærbødigt underviser og vidner om dem, når vi beder og når vi udfører hellige præstedømmeordinanser.

Der findes ingen mere hellige eller betydningsfulde ord indenfor noget sprog end Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi navne.

Vi kan læse i Mormons Bog at da Frelseren viste sig for folk i Amerika lærte han dem at de skulle påtage sig Kristi navn:

„Thi ved dette navn skal de kaldes på den yderste dag.

Og den, som påtager sig mit navn og holder ud indtil enden, skal blive salig (frelst) på den yderste dag" (3 Ne. 27:5–6).

Han har befalede sine disciple at opkalde kirken efter ham (se 3 Ne. 27:7–8; L&P 115:4). I vor tid er det Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Frelseren belærte om at vi skal begynde vore bønner med: „Vor Fader, du som er i Himlen! Helliget vorde dit navn." (3 Ne. 13:9; se også Luk. 11:2). I Mormons Bog giver den opstandne Herren endvidere disse befalinger:

„Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn,

og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer.

Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet" (3 Ne. 18:19–21; se også 3 Ne. 27:7; Joh. 14:13; 15:16).

Skrifterne er fyldt med erklæringer om at Jesu Kristi navn er „det eneste navn, der skal gives under himmelen, hvorved frelse vil komme til menneskenes børn" (Moses 6:52; se også Ap.G. 4:12; 2 Ne. 25:20; 31:21; Mosiah 3:17).

I Bibelen er der hundredevis af henvisninger til Guds navn, det hellige ord som almindeligvis henviser til Faderen eller Elohim (se 1 Mos; Joh. 3:16). De fordums profeter vidste også at de skulle vise ærbødighed for Jehovas navn, Israels Hellige, Jesus Kristus, som i Bibelen almindeligvis omtales som Herren (Joseph Smiths inspirerede udgave af 2 Mos. 6:3 [se også samme i den danske udgave]; Abraham 1:16, 2:8; Ether 3; Es. 43:3).

Disse navne var så hellige at israelitterne gentagne gange fik befaling om ikke at tage deres Guds hellige navne forfængeligt (se 3 Mos. 18:21; 19:12; 20:3; 21:6). Den der vanhelligede Herrens navn skulle, ifølge befalingen, stenes til døde (se 3 Mos. 24:16).

Profeten Ezekiel opstillede sine landsmænds synder således: „Præsterne . . . vanhelliger mine hellige ting og gør ikke skel mellem det, der er helligt, og det, der ikke er helligt . . . så jeg er blevet vanhelliget iblandt dem" (Ez. 22:26; se også 36:20–23).

Herren har gennem tiderne befalet at „I skal gøre alt, hvad I gør, i mit navn" (3 Ne. 27:7). Gud Faderen befalede Adam og Eva og alle deres efterkommere at de skulle lade sig døbe „i min enbårne Søns navn, han som er fuld af nåde og sandhed, han som er Jesus Kristus" (Moses 6:52).

Ved afslutningen af sin mission nævnede den opstandne Herren nogle tegn som ville følge dem som tror (se Mark. 16:17–18):

„I mit navn skal I udføre mange undergerninger.

I mit navn skal de uddrive onde ånder.

I mit navn skal de helbrede de syge.

I mit navn skal de åbne de blindes øjne og de døves øren" (L&P 84:66–69).

Da Peter helbredte den lamme tigger sagde han disse ord: „Hvad jeg har, det giver jeg dig: i Jesu Kristi nazaræerens navn stå op og gå!" (Ap.G. 3:6).

Når Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi navne anvendes ærbødigt og med myn-

Ældste Dallin H. Oaks taler til forsamlingen.

dighed, så giver de en kraft, som det ligger udover det et jordisk menneske kan fatte.

Det bør være tydeligt for enhver troende at disse store navne – hvorved der er udført mirakler, og hvorved verden er skabt, hvorved mennesket er skabt og hvorved det frelses – er så hellige at de skal behandles varsomt og i den største ærbødighed. Som vi læser i en af vor tids åbenbaringer: „Kom i hu, at det, som kommer ovenfra, er helligt og bør omtales med varsomhed og efter Åndens tilskyndelser" (L&P 63:64).

Således er det også med det hellige præstedømme efter Guds Søns orden, som kaldes det melkisedekske præstedømme „af respekt eller ærbødighed for det højeste væsens navn og for at undgå at gentage hans navn for ofte" (L&P 107:3–4).

Det er Satans ønske og arbejde at vildlede og fordærve. Han forsøger at forvirre evangeliets plan, som er den plan Gud har tilvejebragt for at give sine børn mulighed for at opnå evigt liv.

Satan forsøger at stille Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi navn i miskredit, de navne hvorved dette værk består. Det lykkes ham i samme grad som det lykkes ham at påvirke mænd, kvinder, drenge og piger til at gøre disse hellige navne almindelige og sætte dem i forbindelse med grovheder og ondskab. De, som tager disse hellige navne forfængelige, vil derved gå Satans ærinde.

Banden og sværgen er dybt krænkende for dem der tilbeder Gud i hans navn. Vi husker alle hvordan en profet reagerede i sin hospitalsseng, da han blev kørt fra operationsstuen og en portør bandede i hans nærhed. Halvt bevidstløs sagde ældste Kimball „forfærdet og tryglende: ‚Nej! Nej! Det er min Herres navn du spotter!'" (Spencer W. Kimball, *Improvement Era*, maj 1953, s. 20).

De ord vi siger er betydningsfulde. Frelseren lærte os at menneskene vil blive holdt ansvarlige for „hvert unyttigt ord, de taler" på dommens dag. „Thi ud fra dine ord skal du frikendes, og ud fra dine ord skal du fordømmes" (Matt. 12:36–37). Han sagde også: „Det (er) det, der går ud af munden, (der) gør mennesket urent" (Matt. 15:11).

Det er som apostlen Jakob sagde: „Tungen er en ild . . . og er selv sat i brand af Helvede" og at den kan besmitte hele legemet (Jakobs Brev 3:6, 8).

Banden kræver også sit af den der gør det. Som vi læser i Ordsprogenes Bog: „Et livets træ er tungens mildhed, dens falskhed giver hjertesår" (Ordspr. 15:4). Herrens ånd, Helligånden, vidner om Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus (se 2 Ne. 31:18). Når der ikke vises respekt for disse navne, så bliver Ånden som „ikke dvæler i vanhellige templer" (Hel. 4:24) stødt og trækker sig tilbage. Derfor vil de, som tager Guds navn forfængeligt, uundgåeligt give afkald på Åndens ledsagelse.

Som apostlen Paulus lærte Timoteus, at før vi kan „stå (vores) prøve" for Gud skal vi „holde (os) fra den vanhellige, tomme snak;" for ikke at komme længere ud i ugudelighed (2 Tim. 2:15–16). Et dårligt sprog fører til ugudelighed, fordi Herrens ånd vil trække sig tilbage og lade den, der bander stå tilbage uden vejledning.

Vulgære og grove udtryk vil også støde Herrens ånd.

Apostlen Jakob underviste Kristi tilhængere om at de skulle være „sene til at tale, sene til vrede" og „aflægge . . . al urenhed" (Jakobs Brev 1:19–21). I Bibelen forbindes urenhed med seksuelle synder og råt sprog (se Ez. 16:36; 24:13; Ef. 5:3–4). Således fordømte Paulus klart det vulgære, da han skrev til kolossenserne: „nu skal I også aflægge det alt sammen: vrede, hidsighed,

ondskab, spot, skamløs snak fra jeres mund" (Kol. 3:8).

Vi har brug for disse bibelske fordømmelser af det vulgære i vore dage.

Det dårlige og vulgære sprog forurener luften omkring os. Det hellige forhold mellem mand og hustru omtales råt, det ægteskabelige intime forhold nedgøres, og det forbudte gøres almindeligt. Moralske synder, som man ikke burde omtale, er blevet daglig tale.

Menneskelig adfærd forsumper fra bare at være umådeholdenhed til oprørsk overmaling, som råber til os fra murene på gader og stræder. Det er ikke så svært for det tyvende århundredes mænd og kvinder at fornemme hvordan Lot, der flygtede fra Sodoma og Gomorras gerninger og tale, „led under de tøjlesløse menneskers udsvævende liv" (2 Pet. 2:7).

Vi må tage Mormons Bogs lærdomme alvorligt – om at „intet urent kan indkomme i Guds rige; derfor må der nødvendigvis være et urent sted beredt for det, som er urent" (1 Ne. 15:34; se også Alma 7:21).

Banden og sværgen er et åbent bevis på en talers uvidenhed, utilstrækkelighed og umodenhed.

En taler som bander må være uvidende eller ligeglad med Guds strenge befaling om at hans navn ikke må blive taget forfængeligt eller behandlet uærbødigt.

En taler som bander for at understrege hvad han siger, indrømmer sin utilstrækkelighed eller sine manglende evner til at tale sit sprog ordentligt. Hvis vor tids sprog anvendes ordentligt behøver man ikke bruge den slags kunstige udtryk.

En taler, som bander eller taler et grimt sprog for at fange folks opmærksomhed ved hjælp af chokerende midler, anvender barnagtige påfund, og voksne mennesker har ingen undskyldning for at benytte sig af den slags drengestreger. Et sådant sprog er moralsk forkasteligt. Taleren vil også derved stå i vejen for sin egen fremgang, eftersom kendskab til personen gør chokvirkningen mindre, så taleren kun kan bevare en virkning ved yderligere at forstærke sit sprog.

Kirkens medlemmer – hverken unge eller gamle – bør nogen sinde lade stærke ord gå over deres læber. Det sprog vi taler afspejler vore hjerter, og vore hjerter bør være rene. Som Frelseren sagde:

„Thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.

Et godt menneske tager gode ting frem af sit gode forråd; og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd" (Matt. 12:34–35).

I Mormons Bog kan vi læse at når vi kommer for Guds domstol, så vil „vore ord fordømme os . . . og vore tanker . . . ligeledes" (Alma 12:14). Lad os betragte banden og dårligt sprog som det, det i virkeligheden er. Det er synder som adskiller os fra Gud og nedbryder vort åndelige værn, fordi Helligånden vil forlade os.

Vi bør afholde os fra det og lære vore børn ikke at bruge nogen af den slags udtryk.

Vi kan opmuntre vore omgangsfæller til det samme. Når vi har mod til venligt at bede os fritaget fra at høre på det, ligesom ældste Kimball gjorde, så vil folk ofte reagere med respekt og samarbejde. Vores gifte datter, som bor i Illinois, havde en sådan oplevelse. Da det var hendes tur til at hente de 12-årige, som havde været til fodbold, og de sad i bilen på vejen hjem, fløj bandeordene rundt i luften. Hun sagde fast og bestemt til drengene, i en humoristisk tone: „Hjemme hos os bruger vi ikke den slags ord, så vær så venlig heller ikke at være respektløse her i vores bil." Drengene stoppede omgående, og det mest overraskende var at de fleste af dem huskede det næste gang det var min datters tur til at hente dem.

Vi kan selvfølgelig ikke holde styr på alt hvad der foregår omkring os. I vor tids åbenbaringer har vi et forslag til en anden måde at holde sig ren på: „Gå ud fra de ugudelige. Red jer" (L&P 38:42). Somme tider kan vi fjerne os, når nogen bander eller taler et dårligt sprog. Dersom det er muligt kan vi i det mindste tilkendegive at vi er imod det, så de andre ikke tror at vor tavshed betyder at vi godkender eller indvilliger.

I den trettende trosartikel får vi påbud om at tragte efter alt, „hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt".

Sidste dages hellige bør tale et rent og ærbødigt sprog, for vi forstår den hellige betydning af Faderens og Sønnens navne.

Jeg vidner om Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, og jeg beder til at vi trofast vil ære deres hellige navne. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Lykke

Ældste Jack H. Goaslind
De halvfjerds, Præsidium

„Hvis vi er ulykkelige må vi ransage os selv og finde ud af om vi trænger til omvendelse. Hvis vi er i tvivl om hvad vi skal gøre eller ikke gøre, behøver vi blot lytte til vor samvittighed og følge Åndens tilskyndelser."

Sidste sommer så jeg et interessant syn, da jeg kørte bagefter en bil på motorvejen. Det var en stor stationcar, som tilsyneladende havde været gennem mange skærmydsler på landevejen. De havde en masse bagage på taget, og bilen var fyldt med mennesker. Fire bare fødder stak ud af bagvinduet og albuer og arme hang ud af sidevinduerne. På forsædet sad moderen og kæmpede med et uroligt barn samtidig med at hun forsøgte at berolige et spædbarn der græd. Faderen prøvede desperat at navigere sig gennem den voldsomme trafik. Familien var tilsyneladende på ferie. Mens jeg betragtede situationen med en vis medfølelse lagde jeg mærke til et skilt på bilen, hvor der stod: „Har vi det morsomt nu?"

Jeg kan ikke lade være med at le når jeg tænker på dette syn. Jeg tror det er morsomt fordi det giver et skævt billede af den menneskelige natur. Det afslører en realistisk side af menneskelige forhold – den stadige jagt efter lykke. Virkningen af spørgsmålet: „Har vi det morsomt nu?" var dybtgående. Hvor mange mennesker i denne verden er på jagt efter lykke, blot for at opdage at den undslipper dem? De udtænker fornøjelser, opfinder underholdningsformer og investerer i dyre ferier. De rejser vidt omkring, for at finde denne sjældne vare, men de glemmer at se beviserne på den lige omkring sig og at kilden til lykke findes inden i dem selv.

Når jeg ved lejlighed er sammen med forskellige, dejlige mennesker rundt omkring i verden, forundres jeg over hvor mange af dem der søger lykke, uden rigtigt at finde den. De længes, stræber og bliver ved, men ser nærmest ud som om de spørger: „Er jeg lykkelig nu?" Jeg vil gerne forsikre jer om at lykke er noget virkeligt. Vi vil kunne opleve den her, og vi kan opnå en fylde af glæde herefter. Lad mig fortælle jer noget om den form for lykke som Jesu Kristi evangelium giver løfte om.

I Lehis ord til sin søn, Jakob, ligger en dyb sandhed: „Alt er blevet gjort efter hans visdom, som kender alle ting.

Adam faldt, for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde" (2 Ne. 2:24–25).

Vor kloge og kærlige Fader i Himlen er interesseret i sine børns velbefindende. Han ønsker at se os glade. Selve formålet med vort liv kan defineres som glæde og lykke. Profeten Joseph Smith sagde: „Formålet og hensigten med vor eksistens er at vi skal være lykkelige, og det vil vi til sidst blive, dersom vi følger den sti der fører til lykke" (History of the Church, 5:134).

Guddommen har plantet vor længsel efter lykke i vore hjerter. Det er en slags hjemve, for vi har en lille rest i erindring om vor førjordiske eksistens. Vi fik også en forsmag på den fylde af glæde som er lovet de trofaste. Vi kan fuldt ud stole på at vor Fader vil stille vor indre længsel efter glæde. Den plan han har givet os som vejledning kaldes faktisk „saliggørelsens plan" (Alma 42:16). I tidernes midte udbasunerede engelen dette budskab, da han sagde: „Jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket" (Luk. 2:10).

I Mormons Bog står der klart at det er meningen at vi skal blive lykkelige til sidst. Der tales om en bolig „hos Gud i evigvarende salighed (lykke)" (Mosiah 2:41). Vi har også tydeligt fået at vide at „alle ting (skal) genindsættes i deres rette orden . . . oprejses til evig salighed (lykke) for at arve Guds rige, eller på den anden side til evig elendighed for at arve djævelens rige" (Alma 41:4). Vi lærer også at vi skal „oprejses til salighed (lykke), eller efter det gode ifølge (vor) attrå" (vers 5).

Ord som *høste, oprejse* og *ønske,* viser at lykken er en følge og ikke en belønning. Vi *oprejses* til en lykkelig tilstand, når vi vælger at leve i overensstemmelse med lykkens plan. Vor glæde i Guds rige vil være en naturlig forlængelse af den lykke og glæde vi opelsker i dette liv.

Vor lykke beskæres af mindst to ting – synd og modgang. Af disse to ting er synden den mest tragiske. Synden er den mest hårdnakkede årsag til menneskelige lidelser og den af de to ting, der giver størst fortrydelse. Synd, og fristelsen til at gør fortræd, hører med til vor jordiske prøve. Vi bliver prøvet for at vi skal vise om vi vil handle godt eller ondt. Det er en svær prøve og kun de, der ikke lader sig friste, vil se at de bliver stærkere af det. Synd er synd, fordi det ødelægger fremfor at frelse. Det nedbryder i stedet for at opbygge, det er årsag til fortvivlelse i stedet for håb.

I Mormons Bog omtales nogle mennesker

Ældste Jack H. Goaslind, jun. og ældste Carlos E. Asay, begge fra De halvfjerds' Præsidium, giver hinanden hånd, mens ældste Bernard P. Brockbank, emeritusmedlem af De halvfjerds' første Kvorum, ser på.

som befinder sig i en „kødelig tilstand . . . og i syndens bånd; de er uden Gud i verden, og de er gået imod den guddommelige natur; derfor er de i en tilstand, som strider mod salighedens (lykkens) beskaffenhed (natur)" (Alma 41:11). Der står også om lamaniten Samuels formaning til nephiterne: „I alle jeres livs dage har I tragtet efter det, som I ikke kunne få; I har søgt glæde ved at begå synd, hvad der strider mod vort store og evige Overhoveds retfærdighed" (Hel. 13:38). Alma sammenfatter denne lære helt nøjagtigt: „Jeg siger dig, at *ugudelighed har aldrig været lykke*" (Alma 41:10. Fremhævelse tilføjet). Hvis vi ikke er rene, vil vi føle os elendige i Guds og Kristi nærhed, fordi de af naturen er lykkelige og glade, og de kan ikke se på synd med den mindste eftergivenhed.

De lidelser, som kommer af synd, er de mest tragiske, fordi vi har handlefrihed til at kunne undgå dem. Denne magt har vi. Vi har også evner til at omvende os fra vore synder og opleve den søde glæde som tilgivelsen giver. Hvis vi er ulykkelige må vi ransage os selv og finde ud af om vi trænger til omvendelse. Hvis vi er i tvivl om hvad vi skal gøre eller ikke gøre, behøver vi blot lytte til vor samvittighed og følge Åndens tilskyndelser.

Jeg kender en mand som gjorde oprør og kom bort fra kirken da han var ung. Han gjorde nogle fejltagelser i sin tid og tillagde sig nogle vaner. Men han kom omsider til sig selv. Han tog på mission, kom hjem og sad i forskellige ansvarsfulde stillinger i kirken. Men han var aldrig rigtig glad. Han kunne have sagt, som Nephi:

„Jeg er omgivet af de fristelser og synder, som så let besnærer mig.

Og når jeg ønsker at glæde mig, sukker mit hjerte over mine synder" (2 Ne. 4:18–19).

Til sidst indrømmede denne mand, en nat hvor han var åndeligt nedtrykt, at han ikke helt havde aflagt sine synder. Selv om han ikke havde begået nogen synd som skulle for en kirkeret, havde han stadig nogle holdninger og tanker som berøvede ham åndeligheden, og det hele var en ond cirkel for ham – skyldfølelser og fortvivlelse, hvilket gjorde at han ikke kunne være lykkelig. Han besluttede sig til at ændre sig, og det lykkedes ham. Han brød syndens og fortvivlelsens lænker, og for første gang, mindedes han, var han rigtig lykkelig. Hvis nogen havde spurgt ham: „Har vi det morsomt nu eller er du glad nu?" så kunne han svare: „Ja. jeg er mere glad og lykkelig end jeg havde forestillet mig."

Vejen til lykke er lang og besværlig, med mange udfordringer. Det kræver bestandig årvågenhed at sejre. Man kan ikke få succes ved tilfældige anstrengelser engang imel-

Tabernaklet i Salt Lake templets skygge.

lem. Det er nødvendigt hele tiden at være tapper. Det er derfor tålmodighed og tro så ofte nævnes i flæng i skrifterne. Du skal „modstå alle djævelens fristelser ved (din) tro på den Herre Jesus Kristus" (Alma 37:33). Men husk, tro er ikke noget tryllemiddel. Det kræver at du træffer en fast beslutning om at gøre godt og derpå gennemfører din beslutning. Gør det. Du skal bare gøre det, og det længe nok til at opleve succes, uanset hvor svært du synes at det er. Din sejr over dig selv bringer dig i forbindelse med Gud, og resultatet bliver lykke og glæde – en lykke som varer ved, evigt og altid.

Den anden ting, der kan gøre vor lykke mindre, er modgang. Modgang hører med til vor jordiske prøvestand, og er noget alle skal igennem. Det er dog noget helt andet end synd. Vi kan vælge at lade være med at synde, men vi kan som regel ikke vælge om vi vil have modgang. Jeg tror at vi må lære hvordan vi skal bevare lykken, hvis vi skal være lykkelige indvendig, trods prøvelser og modgang. Vi har herredømmet over vores indstilling til modgang. Nogle mennesker bliver slået ned af det, mens andre sejrer over det og opelsker gode karakteregenskaber midt i det hele.

Jeg husker en sand beretning om vore pionerer, og den skildrer hvordan vi kan vælge vor reaktion på modgang. For over 100 år siden rejste en svensk familie, som havde tilsluttet sig kirken, den lange vej over havet til Amerika, de tog toget fra New York til Omaha, og derpå med godsvogn til Salt Lake City. På toget sad de i godsvogne, som var beregnet til at transportere svin i. Vognene var snavsede og fyldt med lus. På turen over sletterne fødte moderen et velskabt barn, men deres 3-årige søn fik kolera. Om natten gik faderen ind i vognen ved siden af og spurgte om han måtte låne et stearinlys, men fik den besked at de ikke havde noget til overs. Faderen blev vred og satte sig rasende med sin lille søns slappe, feberhede legeme i sine arme. Drengen døde samme nat.

Den næste morgen sagde togføreren at han kunne gøre et kort ophold mens drengen blev begravet i en hulning. Det var i et indianerområde og man havde ikke tid til at gøre holdt længere. Faderen insisterede på at blive tilbage og grave en grav, der var dyb nok til at de vilde dyr ikke kunne komme til liget. Familien kom ud for endnu mere modgang før de nåede Salt Lake City.

Se, denne mor og far fik de samme prøvelser, men faderen trak sig tilbage – og blev krakilsk og bitter. Han holdt op med at komme i kirke, fandt fejl ved kirkens ledere. Han blev indfanget i sin egen elendighed, og Kristi lys blev stadig svagere i hans liv.

Men moderens tro blev til gengæld større. Det var som om hun blev stærkere for hvert nyt problem hun fik. Hun blev en barmhjertighedens engel – fyldt med sympati, medfølelse og barmhjertighed. Hun var et lys for sine omgivelser. Hun blev familiens samlingspunkt og de betragtede hende som deres leder. Hun var lykkelig – han havde det elendigt. (Steve Dunn Hanson, *Ensign*, feb. 1981, s. 54–55).

Jeg kan give jer en nøgle til at bevare lykken trods modgang. Kristus sagde: „Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal frelse det" (Luk. 9:24). Hvis I vil finde lykke og glæde, skal I ofre jer for en ædel sag. Præsident Stephen L. Richards har bemærket at livet er en mission og ikke en karriere. (*Where is Wisdom*, s. 74. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1955). Vi kirkemedlemmer har en mission som burde være den største og mest ædle mission i universet – at frelse sjæle. Præsident David O. McKay elskede at citere digteren Robert Browning, der sagde: „Der findes en løsning, så hjertets brændende længsler kan efterkommes, og jeg kender den: Glem dig selv i kærlighed til alt andet, og du vil finde glæde. Det er Guds levevis og det bør også være vores. Han har opnået det fuldt ud og til fuldkommenhed, men alt hvad der er skabt skal lære det lidt efter lidt gennem vanskeligheder" (citeret i *Stepping Stones to an Abundant Life*, samlet af Llewelyn R. McKay, s. 119. Deseret Book Co. Salt Lake City, 1971).

Et liv i tjeneste hjælper os til at glemme vore egne fortrædeligheder. Det udvider sindet og giver os større evner til at udholde vore egne prøvelser.

Jeg har nu talt om vor Faders plan for lykke, den plan som han leder os til evig glæde med. Jeg har talt om at overvinde synd gennem omvendelse og selvbeherskelse, og jeg har talt om at tage brodden af modgang ved uselvisk at tjene andre. Selvbeherskelse og tjenestegerninger er hemmeligheden ved vor Faders plan. Kristus sagde til sine disciple:

„Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed . . .

Dette har jeg sagt til jer, for at min glæde skal være i jer, og jeres glæde kan blive fuldkommen" (Joh. 15:10–11).

Guds bud og befalinger er vejen til lykke. Jeg beder jer indtrængende følge dem.

„Har vi det morsomt nu, er vi virkelig lykkelige?" Jeg er det sandelig. Jeg synes at livet er dejligt, når man adlyder og tjener. Jeg beder til at også I må finde den sande glæde, som er så svær at fange, ved hjælp af de midler som vor Fader har givet os, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Jack H. Goaslind, jun. fra De halvfjerds' Præsidium sammen med ældste David B. Haight fra De tolvs Kvorum.

„Min sjæls inderste"

Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum

„Når I har læst Mormons Bog er I kvalificeret til at adspørge Herren om bogen er sand, på den måde han beskriver det i bogen. Og så kan I modtage personlig åbenbaring, på de betingelser Gud har fastsat."

Jeg taler til dem der aldrig har læst Mormons Bog. Blandt dem er der mange som er begyndt på at læse den adskillige gange, men af en eller anden grund aldrig er blevet færdig med det.

Mit budskab kan være en hjælp for dem, men også for dem der har læst Mormons Bog en enkelt gang, men aldrig mere.

Jeg har valgt en titel – „Min sjæls inderste."

Der er måske ingen bog der er blevet så kraftigt fordømt som Mormons Bog, af mennesker som aldrig har læst den.

Derfor håber jeg at jeg kan præsentere bogen på en sådan måde at I på forhånd kan vide hvad I kan vente jer, dersom I beslutter jer til at læse den.

Mormons Bog er helt anderledes end nogen anden bog I har læst, bortset fra Bibelen. Det er ingen roman. Det er ikke opdigtning. Det meste af den er svært at læse, og den er, ligesom alle bøger af stor værdi, ikke let fordøjelig. Men hvis I bliver ved, så kan jeg forsikre jer for, at det vil være den bog I har fået mest ud at læse af alt hvad I nogen sinde har sat jer for at læse.

Mormons Bog er ingen biografi, for der er ikke en eneste af personerne som er skildret fuldt ud. Det er heller ingen historiebog i ordets egentlige betydning.

Selv om bogen er en optegnelse om et folk, en optegnelse der strækker sig over 1.021 år, så handler den også om et tidligere folk, uden rigtigt at være nogen af disse folks historie. Det er slægtshistorie med et budskab, et vidnesbyrd. Efterhånden som vi sporer dette budskab fra generation til generation, så ser vi at mere end tyve skribenter har skrevet om forskellige menneskers og civilisationers skæbne, når de har antaget eller forkastet dette vidnesbyrd.

Slægtshistorien tager sin begyndelse i Jerusalem 600 år før Kristi fødsel. Det var dengang kong Zedekias regerede i Juda.

Profeten Lehi blev i en drøm advaret og bedt om at forlade Jerusalem sammen med sin familie, før den ødelæggelse fandt sted, som vi læser om i Jeremias' optegnelser i Det gamle Testamente (se Jer. 44:1–8).

Herren befalede Lehi at få fat i sit folks optegnelser og tage dem med. Slægtshistorien i Mormons Bog begynder med disse optegnelser, som var på Labans messingplader.

Lehis søn, Nephi, får fat i optegnelserne for sin far og han sagde: „Det er visdom, at vi skal skaffe disse optegnelser, så at vi kan bevare vore fædres *sprog* for vore børn" (1 Ne. 3:19. Fremhævelse tilføjet).

De opdagede at optegnelserne indeholdt:

• „De fem Mosebøger, som indeholdt en beretning om verdens skabelse og ligeledes om Adam og Eva, vore første forældre" (1 Ne. 5:11).

• Samt „de *ord*, der er blevet talt ved alle de hellige profeters mund, som gaves dem ved Guds ånd og kraft" (1 Ne. 3:20. Fremhævelse tilføjet).

• „Og også jødernes optegnelser fra begyndelsen, indtil Zedekias, Judas konge, begyndte at regere"

• Og „et slægtsregister over (Lehis) fædre" (1 Ne. 5:12, 14).

Lehis lille flok forlod Jerusalem med optegnelsen. Med tiden blev de adskilt fra deres fædreland af det store hav. Men de havde den kostbare, åndelige optegnelse.

En senere profet, Benjamin, sagde om denne optegnelse:

„Havde det ikke været for disse ting, der er blevet ført og bevaret ved Guds hånd, for at vi kunne læse om *hans hemmeligheder* og have hans *bud* for øje, da ville (vi) . . . være nedsunket i vantro" (Mosiah 1:5. Fremhævelse tilføjet).

Der blev føjet en anden optegnelse til denne slægtshistorie, da Lehi begyndte at skrive om sin lille flok og hans medrejsende. Han førte en slags verdslig beretning om deres rejser, og tilføjede ind i mellem sine åbenbaringer, lærdomme og åndelige oplevelser.

Nephi blev sin fars efterfølger som historieskriver, idet han skrev på det vi kender som Nephis større plader.

Nephi skrev at „på de andre *plader* skulle der skrives en beretning om kongernes regering og om mit folks krige og uroligheder" (1 Ne. 9:4. Fremhævelse tilføjet).

Da de senere var blevet et stort og talrigt folk, var det kongerne som førte denne optegnelse.

Der er ingen tvivl om at denne optegnelse var en enorm historisk kilde til oplysning. Da Mormon flere generationer senere forkortede denne optegnelse, skrev han hele seks gange at han ikke kunne skrive „en hundrededel" af det der stod på denne optegnelse (Jakobs Bog 3:13; Mormons Ord 1:5; Hel. 3:14; 3 Ne. 5:8; 26:6; Ether 15:33).

Men det var ikke den mest værdifulde optegnelse, for Nephi fik befaling om at føre endnu en optegnelse – denne gang skulle den ikke være verdslig, men handle om deres præstegerning. Denne optegnelse, som blev skrevet på Nephis små plader, blev ført af profeter og ikke af konger.

Optegnelsen om deres præstegerning blev grundlaget for det der nu er Mormons Bog.

Måske giver Jakob os den bedste indsigt i formålet med at føre denne optegnelse. Han overtog pladerne efter sin bror Nephi.

„Og han gav mig, Jakob, besked om, at jeg på disse (små) plader skulle skrive nogle få af de ting, som jeg antog for at være de ypperligste, og at jeg kun *i forbigående* skulle berøre dette folks historie . . .

Thi han sagde, at hans folks historie skulle optegnes på de andre (større) plader, og at

Ældste Boyd K. Packer fra De tolvs Kvorum hilser på nogle unge konferencebesøgende.

jeg skulle opbevare disse (små) plader og overdrage dem til min sæd, fra slægt til slægt.

Og dersom der fandtes hellige prædikener eller vigtige åbenbaringer eller profetier, skulle jeg indgravere . . . dem på disse (små) plader samt berøre det så *meget* som muligt for Kristi skyld og for vort folks skyld" (Jakobs Bog 1:2–4. Fremhævelse tilføjet).

Lagde I mærke til at han „kun i forbigående skulle berøre" folkets historie, men at han skulle berøre det hellige „så meget som muligt".

Nephi forklarede:

„Og det har ingen betydning, om jeg ikke laver en så fuldstændig fortegnelse over alt det, der angår min fader . . . da jeg ønsker plads til at skrive om det, som hører Gud til.

Thi min hele hensigt er *at kunne overtale mennesker til at komme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud, og blive frelst.*

Jeg vil derfor give mine efterkommere befaling om, at de ikke skal fylde disse plader med ting, som er uden værdi for menneskene" (1 Ne. 6:3–4. Fremhævelse tilføjet).

„Dette (skriver) jeg, for at de *helligste* ting kan opbevares til mit folks kundskab . . . jeg (skriver) ikke noget på plader med undtagelse af det, jeg anser for at være *helligt*" (1 Ne. 19:5–6. Fremhævelse tilføjet).

Bemærk hvorfor han sagde som han gjorde:

„Jeg har . . . fået befaling af Herren til at lave disse plader i den specielle hensigt, at der skulle graveres en beretning på dem om mit folks *religiøse virksomhed*" (1 Ne. 9:3. Fremhævelse tilføjet).

Og derpå dette skriftsted hvorfra jeg har taget min titel:

„Og på disse (små plader) skrive jeg det, der rører sig i min sjæl og meget af skrifterne, der er indgraveret på messingpladerne; *thi min sjæl fryder sig over skrifterne*, og mit hjerte overvejer dem, og jeg nedskriver dem til mine børns lærdom og nytte" (2 Ne. 4:15. Fremhævelse tilføjet).

Disse forkyndelser var hellige, de indeholder store åbenbaringer og profetier, og de vidner alle om Messias' komme.

Vi har profetier om Messias i Det gamle Testamente. Men Mormons Bog er en optegnelse over syn om denne begivenhed, og noget lignende findes ikke i Det gamle Testamente.

Da Lehis folk var ankommet til den vestlige halvkugle havde Lehi en drøm, hvor han så livets træ. Hans søn, Nephi, bad til Gud om han måtte få udlagt drømmen. Som svar fik han en bemærkelsesværdig åbenbaring, hvor han så Kristus.

I denne åbenbaring så han:

• en jomfru med et barn i sine arme.

• ham der skulle berede vejen – Johannes Døber.

• Guds Søn betjene menneskene.

• tolv andre som fulgte Messias.

• Himlene åbne og engle der betjente dem.

• en masse mennesker der blev velsignet og helbredt.

• Kristi korsfæstelse.

• verdens stolthed stride mod hans værk (se 1 Ne. 11:14–36).

Denne åbenbaring er det centrale budskab i Mormons Bog.

Mormons Bog er endnu et sandt vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Den præsenteres somme tider som „en beretning om de fordums indbyggere i Amerika, indianernes forfædre".

Det siger ikke mere om denne hellige bog end man ville få at vide om Bibelen, dersom man præsenterede den som „en beretning om det nære østens fordums indbyggere,

Præsident Ezra Taft Benson hilser på ældste Boyd K. Packer fra De tolvs Kvorum.

vor tids israelitters forfædre". Historien i Mormons Bog er en biting. Der forekommer profeter og anderledes tænkende, og der er genealogiske optegnelser fra den ene generation til den anden, men det centrale formål med bogen er ikke historisk.

Man kan spore slægtshistorien i budskabet. En af skribenterne (Alma) bruger for eksempel 148 sider til at beskrive 38 år, mens syv andre (Enos, Jarom, Omni, Amaron, Chemish, Abinadom, Amaliki) tilsammen kun bruger 6 sider til at dække 300 år. Men vidnesbyrdet overlever i alle tilfælde. Mormons Bog er et helligt skrift. Den er endnu et vidne om Jesus Kristus. Den er skrevet i bibelsprog – profeternes sprog.

Størstedelen er skrevet i samme sprog som Det nye Testamente med ord som – *og det skete, thi, hin dag* og lignende.

Man skal ikke læse mange sider før man vænner sig til sproget og det bliver lettere at forstå. De fleste unge forstår faktisk fortællingerne i Mormons Bog.

Men netop som man synes at det går helt godt støder man på en forhindring. Pludselig ændres sproget til det profeterne anvendte i Det gamle Testamente. For ind imellem er der flere kapitler med citater af profeten Esajas' profetier i Det gamle Testamente. Det virker som en faretruende hindring, ligesom en vejspærring eller en grænseovergang, som en tilfældig læser, der ikke er særlig nysgerrig, ikke vil passere.

I kunne også blive fristet til at stoppe her, men gør det ikke! Hold ikke op med at læse! Gå videre og læs disse vanskeligt forståelige kapitler med profetier fra Det gamle Testamente, selv om I kun forstår en lille smule af det. Bliv ved, selv om I nøjes med at kigge siderne igennem og lade jer fange af noget her og der. Bliv ved, selv om I kun betragter det som ord.

I vil snart komme igennem disse vanskelige kapitler, og atter finde et lettere nytestamenteligt sprog, hvilket er det der karakteriserer resten af Mormons Bog. Når I nu i forvejen er blevet gjort opmærksom på denne forhindring, vil I kunne overvinde den og læse bogen færdig.

I vil derpå kunne følge profetierne om den kommende Messias fra den ene nephitiske generation til den anden, indtil den dag hvor disse profetier går i opfyldelse og Herren viser sig for dem.

I vil, gennem øjenvidners beretninger, være til stede mens Herren betjener de „andre får" som han taler om i Det nye Testamente (se Joh. 10:16).

Derefter vil I kunne forstå Bibelen bedre end nogen sinde. I vil lære at forstå meget i Det gamle Testamente og opdage hvorfor vi, som et folk, sætter så stor pris på det. I vil få ærbødighed for Det nye Testamente og vide at det er sandt. Beretningen om menneskets, Jesu fødsel, liv og død, som står i Det nye Testamente, er sand. Han er Kristus, Guds enbårne Søn, Messias, menneskehedens forløser.

Mormons Bog er endnu et vidne om Jesus Kristus, og den bekræfter Det gamle og Det nye Testamentes sandhed.

Det er måske først efter at I har læst Mormons Bog, og atter læser Bibelen, at I vil lægge mærke til at Herren citerer Esajas syv gange i Det nye Testamente. Apostlene citerer desuden Esajas fyrre gange. Der kommer måske en dag hvor I vil nære ærbødighed for Esajas' profetiske ord i begge bøger. Herren havde et formål med at Esajas' profetiske ord skulle med i Mormons Bog, uanset om de virker som en hindring for en eventuel læser.

De, der aldrig når videre end til kapitlerne med citaterne af Esajas, vil gå glip af de personlige værdier de kan samle op henad vejen. De vil ikke få kundskab om:

• formålet med det jordiske liv og døden.
• visheden om et liv efter døden.
• hvad der sker når ånden forlader legemet.
• beskrivelsen af opstandelsen.
• hvordan man modtager og bevarer forladelse for sine synder.
• hvor afhængige vi er af retfærdighed og barmhjertighed.
• hvad vi skal bede om.
• pagter og ordinanser.
• og mange andre perler, som findes i Jesu Kristi evangelium.

Det er efter forhindringen – næsten sidst i bogen – at I finder et løfte som henvender sig til jer og til enhver anden som vil læse bogen i en oprigtig hensigt.

Lad mig læse dette løfte for jer – det er fra det sidste kapitel i Mormons Bog:

„Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting" (Moroni 10:4–5).

Hverken missionærer eller medlemmer kan opfylde dette løfte – hverken apostlene eller præsidenten kan opfylde dette løfte. Det er et løfte om direkte åbenbaring, som du personlig får på de betingelser som er beskrevet i bogen. Når I har læst Mormons Bog er I kvalificeret til at adspørge Herren om bogen er sand, på den måde han beskriver det i bogen. Og så kan I modtage personlig åbenbaring, på de betingelser Gud har fastsat.

Jeg vidner om at Mormons Bog er sand – den er endnu et vidne om Jesus Kristus. Jeg har læst Mormons Bog af et oprigtigt hjerte, som en ydmyg Guds tjener, og derpå har jeg adspurgt Herren. Jeg har modtaget denne åbenbaring. Sammen med denne åbenbaring fik jeg at vide at Jesus er Kristus, Guds Søn, vor forløser, og jeg vidner om ham i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

En forudseende plan – et prægtigt løfte

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„De hellige skrifter efterlader ingen tvivl om vort ansvar for at drage omsorg for de fattige, nødlidende og nedbrudte."

I dag, den 6. april 1986, er en historisk dag. For 156 år siden blev Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige organiseret. Der var kun seks medlemmer. Forholdene var beskedne. Men fremtiden vinkede forude. Ved en højtidelig forsamling her i eftermiddag vil præsident Ezra Taft Benson blive opretholdt som kirkens 13. præsident, og vi gør det med hjerte og sjæl, såvel som med en oprakt højre hånd. Der vil blive bedt takkebønner, sagt visdomsord og sunget lovsange. Tonerne til „Hav tak for profeten, du sendte" og „Så sikker en grundvold" vil lyde her i tabernaklet og give genlyd ud over alle jordens lande.

Netop i dag er det 50 år siden at Guds profeter skildrede de hovedprincipper som blev den „sikre grundvold" i kirkens velfærdsplan. Til et møde, der var specielt indkaldt til med et øjebliks varsel og som præsident Heber J. Grant og hans rådgivere – J. Reuben Clark jun. og David O. McKay – præsiderede over – blev der givet skelsættende og himmelsk inspirerede råd, som har overlevet gennem tiden, som har bevist deres gyldighed i historien og som er beseglet med Guds godkendelses stempel.

Ved den lejlighed erklærede David O. McKay: „Denne organisation er oprettet ved guddommelig åbenbaring og der er ingen som helst organisation i hele verden der tager sig så effektivt af dens medlemmer" (I Henry D. Taylors: „The Church Welfare Plan", 1984, s. 26).

Præsident J. Reuben Clark angav tonen i dette inspirerede arbejde ved at give følgende råd: „(Herren) har givet os åndelighed. Han har givet os denne aktuelle befaling . . . verdens øjne hviler på os . . . Må Herren velsigne jer, give os mod, visdom og indsigt til at udføre denne storslåede gerning" (Taylor, s. 27).

Halvtreds år er kommet og gået. Verdensøkonomien er gået sin gang. Samfundene har været udsat for utallige omskiftelser. Kirken er vokset og går fra bjergdalene ud til jordens yderste grænser. Medlemstallet er oppe i millioner. Guds ord, som lyder på denne historiske dag, er som en klippeø i et hav af ændringer.

Lad os et øjeblik gennemgå ankerpladserne, forstærkningerne og fundamentet i selve velfærdsprogrammet. Kirkens præsidentskab sagde samme år som programmet blev bekendtgjort: „Hovedformålet er, så vidt muligt at oprette et system hvorved dovenskabens og arbejdsløshedsunderstøttelsens onder kan afskaffes, og flid, sparsommelighed og selvrespekt endnu engang grundfæstes i vort folk. Kirkens mål er at hjælpe folk til selvhjælp" (Conference Report, okt. 1936, s. 3).

De hellige skrifter efterlader ingen tvivl om vort ansvar for at drage omsorg for de fattige, nødlidende og nedbrudte. Organisationen er blevet mere fuldkommen, vore pligter er nærmere defineret og vi har fået retningslinierne.

Jeg er min himmelske Fader dybt taknemmelig for det privilegium jeg har fået at jeg kærligt og til stadighed er blevet belært om dette program og rådgivet af profeterne i den henseende.

Som bogtrykker og udgiver af tryksager har jeg haft mulighed for at hjælpe præsident J. Reuben Clark med at fremstille hans manuskript til den mindeværdige bog *Our Lord of the Gospels* (Evangeliernes Herre). Det var en stor velsignelse for mig dagligt at blive undervist af en sådan læremester og den mand der udformede principperne for velfærdsprogrammet. Han vidste at jeg netop var blevet kaldet til at være biskop for et ward i vanskeligheder, og derfor understregede han nødvendigheden af at jeg kendte mit folk, forstod deres forhold og sørgede for at deres behov blev dækket. En dag mindede han mig om Frelserens eksempel, som står i Lukas-Evangeliet:

„Det skete engang . . . at han gik til en by, som hed Nain, og hans disciple . . . ledsagede ham . . .

Men da han nærmede sig byens port, se, da blev en død båret ud, en moders eneste søn, og hun var enke . . .

Da Herren så hende, ynkedes han inderligt over hende og sagde til hende: ‚Græd ikke!'

Og han gik hen og rørte ved båren . . . Da sagde han: ‚Unge mand, jeg siger dig: stå op!'

Og den døde satte sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans moder" (Luk. 7:11–15).

Da præsident Clark lukkede Bibelen lagde jeg mærke til at han græd. Han sagde lige så stille: „Tom, vær god mod enkerne og sørg for de fattige."

Mens præsident Harold B. Lee var stavspræsident i det område hvor jeg er født og opvokset, og som jeg senere blev biskop for, talte han engang bevægende til det aronske præstedømme om hvordan præstedømmet må være forberedt på at påtage sig deres opgave med at tage sig af de fattige. Han stod på talerstolen, tog Mormons Bog i hånden og slog op på Alma kapitel 17. Derpå læste han for os om Mosiahs sønner:

„Og disse Mosiahs sønner var sammen med Alma dengang, da engelen først åben-

barede sig for ham; derfor frydede Alma sig meget over at se sine brødre; og hvad der gjorde hans glæde endnu større var, at de stadig var hans brødre i Herren; ja, de var blevet stærke i kundskaben om sandheden, thi det var mænd med sund forstand, og de havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud" (Alma 17:2–3).

Her fik vi mønsteret af en inspireret lærer. Han lukkede ærbødigt den hellige skrift. Og han havde tårer i øjnene, ligesom præsident Clark.

Det er kun et par dage siden at jeg besøgte præsident Marion G. Romney, der er kendt over hele kirken for sin brændende indsats for og kendskab til velfærdsprogrammet. Vi talte om de smukke skriftsteder i Esajas om oprigtig faste:

„At bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd" (Es. 58:7).

Og Præsident Romney græd mens han talte, ligesom præsident Clark og præsident Lee havde gjort.

Men som en gylden tråd i velfærdsprogrammets gobelin går den sandhed som apostlen Paulus belærte om: „Bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende" (2 Kor. 3:6).

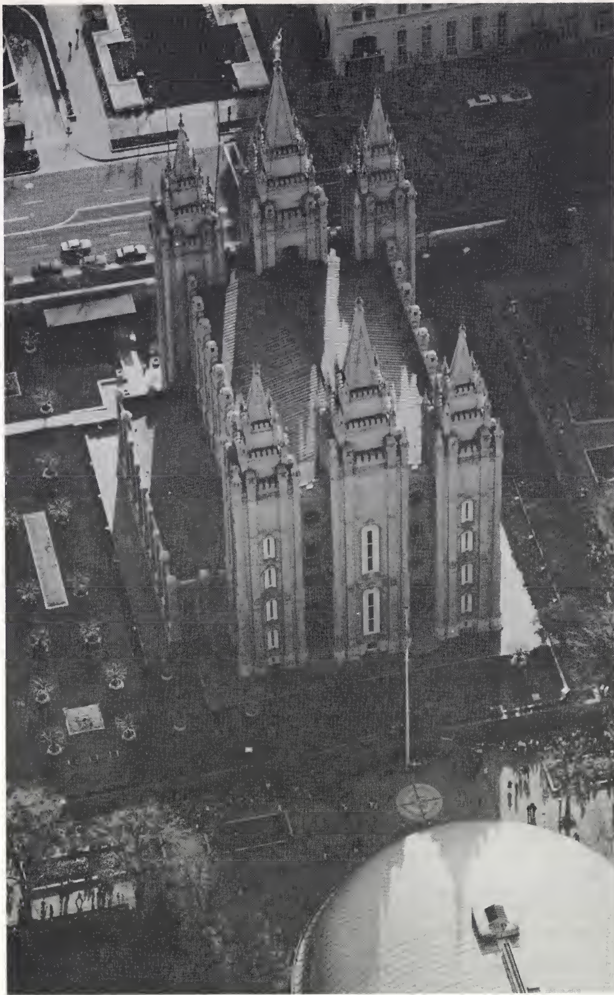
Præsident Ezra Taft Benson har ofte givet denne påmindelse: „Husk, brødre, at det er Ånden i jeres arbejde der tæller."

Hvad har Herren sagt om ånden i dette arbejde? I en åbenbaring til profeten Joseph i Kirtland, Ohio i juni 1831, erklærede han: „Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel" (L&P 52:40).

I Mormons Bog kan vi læse om det forunderlige budskab som kong Benjamin gav: „Og for disse tings skyld, som jeg har talt til jer – nemlig, at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, at I kan vandre uden skyld for Gud, ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang" (Mosiah 4:26).

Hvis vi ikke følger Herren og sørger for de fattige, vil der opstå kaos. John Goodman, der er præsident for Amerikas nationale center for politiske analyser, er i år blevet citeret for følgende i en avis i Dallas, Texas:

„Velfærdssystemet i USA er katastrofalt. Det afskaffer ikke fattigdom, det skaber fattigdom. Det giver næring til skilsmisser, ugifte teenageres svangerskab, at børn bliver ligeglade med deres gamle forældre og til masseopløsning af familier. Hvordan? Vi betaler folk til at blive fattige. Private barmhjertighedstjenester har altid været bedre til at hjælpe, når der virkelig har været brug for det."

Salt Lake Templet

I 1982 havde jeg det privilegium at virke som medlem af præsident Ronald Reagans komité for fremme af det private initiativ. Til mødet i Det hvide Hus, hvor der var fremstående ledere til stede fra hele nationen, roste præsident Reagan kirkens velfærdsprogram. Han bemærkede: „Ældste Monson repræsenterer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvis enhver kirke, under Amerikas store, økonomiske krise, var fremkommet med et velfærdsprogram, der byggede på de rette principper, netop som den kirke

Det øverste Præsidentskab. Fra venstre: præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver; præsident Ezra Taft Benson og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver.

gjorde, så havde vi ikke stået i disse vanskeligheder som vi gør i dag." Præsidenten anerkendte uafhængighedsprincippet, roste vore forrådshuse samt vort produktions- og distributionssystem. Han understregede vort princip for at familiens medlemmer hjælper hinanden. Han lagde vægt på at vi i vor nød ikke henvender os til regeringen, men derimod forsøger at klare os selv.

Ved en anden lejlighed i Det hvide Hus, blev jeg bedt om at fremlægge et eksempel på vort velfærdsprogram i funktion, for en større forsamling af amerikanske religionsledere. Jeg har mange eksempler at vælge imellem, men jeg valgte som et typisk eksempel ulykken ved Teton dæmningen i Idaho. Resultatet var fantastisk. Det er som Det øverste Præsidentskab sagde for 50 år siden: „Verdens øjne hviler på os." Selv om det er nok så vigtigt, så lad os ikke glemme at Guds øjne også hviler på os. Hvad ser han?

Betaler vi gavmilde fasteofre? Det har præsident Spencer W. Kimball opfordret os til at gøre – „Fremfor at betale hvad vi sparer ved at faste for to eller flere måltider, skulle vi give meget, meget mere – måske ti gang så meget, hvis vi er i stand til det" (*Ensign*, nov. 1977, s. 79).

Er vort beredskab i orden, så vi kan klare de ulykker der indtræffer i vort liv? Er vi tilstrækkeligt uddannet? Lever vi sparsommeligt og er vi forudseende? Har vi nok forråd? Adlyder vi Guds bud og befalinger? Reagerer vi positivt på profeternes lærdomme? Er vi forberedt på at give af vore midler til de fattige og nødlidende? Står vi os godt med Herren?

Når vi ser tilbage på de sidste 50 år og på den udvikling, der er sket i velfærdsprogrammet, og når vi tænker på de år der ligger forude, så lad os erindre præstedømmets plads i alt dette, hjælpeforeningens rolle og den enkeltes ansvar. Vi vil også få hjælp fra Himlen.

En kold vinteraften i 1951 bankede det på min dør. Det var en tysk bror fra Ogden i Utah. Han præsenterede sig og sagde: „Er du biskop Monson?" Jeg svarede bekræftende. Så begyndte han at græde og sagde: „Min bror og svigerinde kommer hertil fra Tyskland, sammen med deres børn. De skal bo i dit ward. Vil du komme med og se den lejlighed vi har lejet til dem?"

På vejen derhen fortalte han mig at han ikke havde set sin bror i mange år. Hans bror havde været trofast i kirken gennem alle den anden verdenskrigs rædsler. Han var engang grenspræsident, før han blev sendt til østfronten.

Jeg så på lejligheden. Den var kold og mørk. Malingen skallede af, tapetet var snavset og skabene tomme. Der sad en 40-watt pære i loftet i dagligstuen, og den skinnede ned på et linoleumsgulv, hvor der var et stort hul i midten. Jeg blev syg om hjertet. Jeg tænkte: „Sikke en velkomst til en familie, som havde lidt så meget!"

Jeg blev forstyrret i mine tanker af broderen, der sagde: „Det er ikke så meget, men det er bedre end det de havde i Tyskland." Dermed fik jeg overladt nøglen til lejligheden sammen med en besked om at familien ville ankomme til Salt Lake City i løbet af tre uger – netop to dage før jul.

Jeg fik ikke sovet meget den nat. Den næste dag var det søndag. Til vort velfærdskomitémøde sagde en af mine rådgivere: „Biskop, du ser bekymret ud. Er der noget galt?"

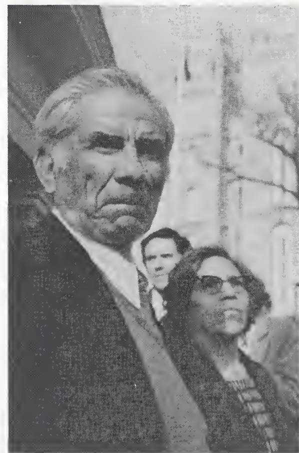
Jeg fortalte de tilstedeværende hvad jeg havde oplevet aftenen før, og beskrev detaljeret hvordan lejligheden så ud. Der blev et øjebliks tavshed. Så sagde bror Eardley, højpræsternes gruppeleder: „Biskop – sagde du at der ikke var meget lys i lejligheden og at der mangler noget at lave mad på?" Jeg sagde ja. Han fortsatte: „Jeg har forbindelse med en elektriker. Må jeg lade højpræsterne her fra wardet hjælpe med at lægge ordentlig lys ind i lejligheden? Jeg vil også gerne bede mine leverandører sætte et nyt komfur og et nyt køleskab ind. Må jeg gerne det?"

Jeg svarede glædestrålende: „Ja, selvfølgelig!"

Så sagde bror Balmforth, halvfjerdsernes præsident: „Biskop, du ved at jeg handler med gulvtæpper. Jeg vil gerne bestille et tæppe hos min leverandør, og så kan halvfjerdserne nemt fjerne linoleumen og lægge tæppet på."

Så talte bror Bowden, ældsternes kvorumspræsident. Han var malermester. Han sagde: „Hvis jeg skaffer materialerne, må ældsterne så male og tapetsere lejligheden?"

Hjælpeforeningspræsidentinden, søster Miller, var den næste der sagde noget: „Vi i hjælpeforeningen kan ikke holde ud at se tomme skabe. Må vi fylde dem op?"

Vi vil aldrig glemme de følgende tre uger. Det var som om hele wardet var involveret i projektet. Dagene gik, og til den aftalte tid kom familien fra Tyskland. Og så stod broderen fra Ogden atter udenfor min dør. Han præsenterede bevæget sin bror, svigerinde og deres børn. Så spurgte han: „Må vi gå hen og se lejligheden?" Mens vi gik op ad trappen til lejligheden sagde han igen: „Det er ikke så meget, men det er bedre end det de havde i Tyskland." Han anede ikke hvilken forandring der var sket, og at de mange som havde deltaget i forandringen sad spændt og ventede på at vi skulle komme.

Døren blev åbnet til et bogstaveligt talt helt nyt liv. Vi blev budt velkommen af duften af nymalet træværk og nytapetserede vægge. Væk var 40-watt pæren og det slidte linoleum. Vi trådte ind på et blødt og smukt tæppe. Da vi gik ud i køkkenet mødte der os også et nyt syn – et nyt komfur og et nyt køleskab. Skabene stod stadig åbne – men denne gang var alle hylder fyldt med mad. Det var som sædvanlig hjælpeforeningen der havde sørget for dette.

Inde i stuen begyndte vi at synge julesalmer. Vi sang: „Stille nat, hellige nat, tavs er nu livets larm" (*Sange*, nr. 167). Vi sang på engelsk og de sang på tysk. Da faderen omsider blev klar over at alt dette var deres, tog han mig i hånden og takkede meget. Han var meget bevæget. Han begravede sit hoved i min skulder og gentog atter og atter: „Mein Bruder, mein Bruder, mein Bruder."

Nu var tiden inde til at forlade dem. Da vi var kommet ned ad trapperne og ud i aftenluften, dalede sneen ned. Ingen sagde et ord. Til sidst spurgte en ung pige: „Biskop, jeg har aldrig nogen sinde før følt mig så godt tilpas. Kan du fortælle mig hvorfor?"

Jeg svarede med Mesterens ord: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40). Pludselig kom jeg til at tænke på noget i teksten til „O Betlehem, du lille by".

Ej hører vi ham komme,
men stille glad og let
han træder ind, når i vort sind
vi åbner for ham ret.

På julesalmens toner
min bøn jeg bærer frem;
din fred mig giv og hos mig bliv,
du barn fra Betlehem.

Han kom stille til os med sin forunderlige fred. Mennesker blev velsignet i deres liv, nogle behov blev dækket, hjerter blev rørt og sjæle frelst. Det var en forudseende plan der blev fulgt. Og et prægtigt løfte blev opfyldt.

Jeg vidner om at Gud lever, at Jesus er Kristus, at vi bliver ledet af en profet og at Himlens velsignelser vil blive udøst over os, dersom vi ofrer os. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Mødet søndag eftermiddag
den 6 april 1986

Vær ved godt mod

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum

„Vi har modets frugter i os, side om side med beslutsomhed, prioritering og ønsker. Det kan ikke komme udefra."

Jeg har i de sidste mange uger tænkt over denne begivenhed. Jeg har følt mig stærkt inspireret til at fortælle jer om mine tanker med hensyn til Herrens anmodning om at vi skal være ved godt mod. At være ved godt mod, uden at frygte. Verdens uroligheder, oprør, oprustning, krige og rygter om krige, mistillid, fattigdom, skuffelser, terrorisme, katastrofer osv. gør, at der aldrig har været noget tidspunkt i historien hvor vi har haft mere brug for at antage endnu et af Herrens evige løfter.

„Se, dette er Herrens forjættelse til jer, o, I mine tjenere.

Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, thi jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi, og I skal vidne om mig, Jesus Kristus, at jeg er den levende Guds Søn, at jeg var, at jeg er, og at jeg kommer" (L&P 68:5–6).

Godt mod er en sindsstemning som frembringer lykke eller glæde. Nogle elsker at forbinde godt mod med en flaske, eller flere, med sprøjter, en pris tobak, ræsonnementer eller selvbedrag. Jeg har tilfældigvis gennem årene lagt mærke til nogle der forsøgte at drukne deres sorg i alkohol, blot for at være syge dagen derpå. Med Guds hjælp kan godt mod hæve os over øjeblikkelige depressioner eller vanskeligheder. Det kræver gentagne positive forsikringer og opbyggelse. Det lyser op, når skyerne går for solen.

For nylig besøgte jeg en dame, som pludselig havde mistet et barn ved en tragisk ulykke. Jeg blev rørt, da denne ensomme dame fra Washington i Utah sagde: „Mit hjerte er tungt, men min sjæl er ved godt mod." Hun havde et magtfuldt indre mod, som dominerede over sorgen. Løftet om at „Herren er med dig", sejrede over sorg og fortvivlelse. Folk, som er ved godt mod, mildner andres sorg såvel som den der tynger dem selv så dybt.

Ingen af os slipper for ulykker og lidelser. Vi reagerer sikkert forskelligt. Men hvis vi husker Herrens løfte om at „jeg, Herren, er med jer", kan vi imødegå vore problemer med værdighed og mod. Vi får styrke af at være ved godt mod, fremfor at blive fornærmede, kritiske eller nedslåede. Så vil vi kunne møde livets ubehageligheder med et klart blik, styrke og kraft.

Overalt i verden har vi medlemmer som går ud med evangeliet til mennesker som vil lytte til dem. De, som antager og efterlever vor Frelsers lærdomme, vil finde styrke til at være ved godt mod, for Herren sagde: „Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal bjærge det" (Matt. 16:25). Når vi anvender dette princip i vort liv og giver det videre til vore medmennesker, er det muligt at ændre mismod, fortvivlelse og tungsind til håb og mod.

Vi har modets frugter i os, side om side med beslutsomhed, prioritering og ønsker. Det kan ikke komme udefra. Det kan ikke købes eller stjæles. Det er ubetaleligt.

Når jeg tænker på de af os som er veldisciplinerede og ivrigt optaget af at være ved godt mod, kommer jeg i tanke om mange gode eksempler. De opløfter os med deres glæde og håb. Det ser ud som om deres glæde giver dem ekstra styrke og kærlighed.

Lad mig fortælle jer et par eksempler. En smuk dame „ved godt mod", som jeg har holdt meget af gennem årene, er noget helt specielt. Hendes mand har i over 35 år lidt af Parkinsons syge.

De har opdraget 6 dygtige børn. Hun har med sit gode humør gjort det muligt for ham at virke som en god far, ægtemand, biskop, højrådsmedlem og entrepenør. Når hans humør næsten var på nulpunktet, så opmuntrede hun ham. Alle dem hun kender har opdaget, at hun er den første der kommer, når der opstår et usædvanligt behov. Hendes mod kender ingen grænser. Hun bringer fred i sindet og trøster alle hun omgås. For hver gang jeg ser hende bliver jeg mere klar over at godt mod giver en smittende begejstring.

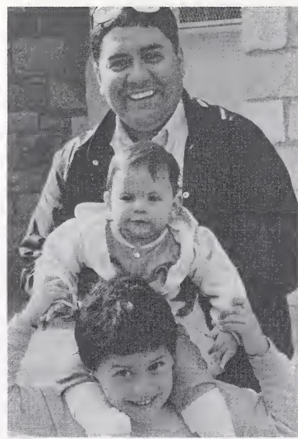
Hvor er det dejligt at møde én som er ved godt mod – når andre på grund af ubehageligheder er vrede, tavse eller bruger mund – så tager de situationen med godt humør, tålmodighed og en god ånd.

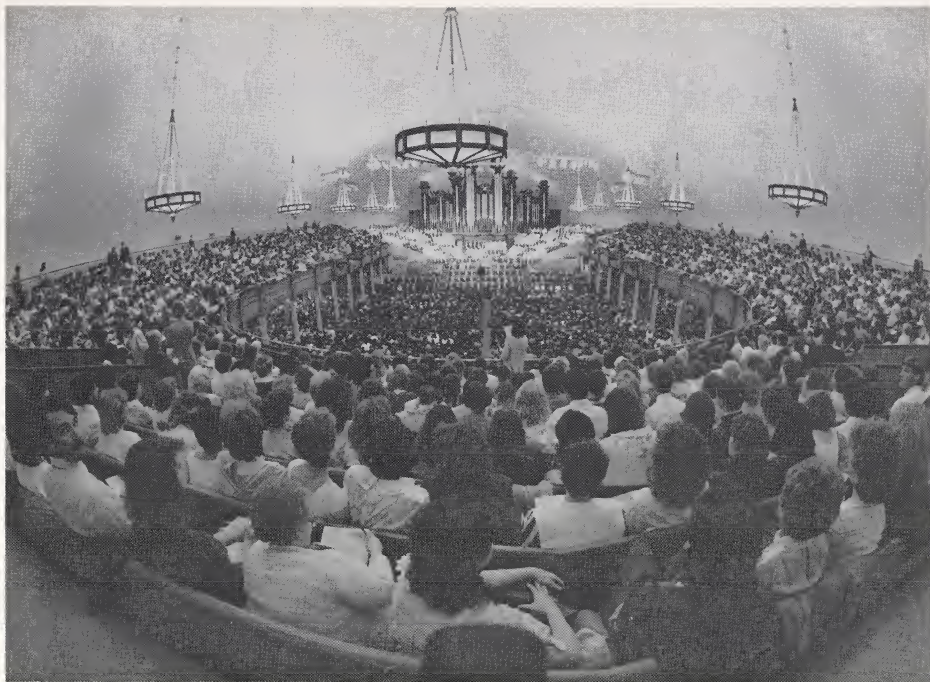
Vore missionærer rundt omkring i verden møder ofte mennesker som gerne vil døbes og antage Jesu Kristi evangelium, men frygter hvad der vil ske. Mange frygter forandringen. Andre, passive kirkemedlemmer, afslår indbydelsen til at komme tilbage, fordi de er bange for ikke at falde til på Herrens veje og med nye bekendte.

Vi beder alle om ikke at frygte, men være ved godt mod, fordi den levende Guds søn, Jesus Kristus, vil stå ved deres side.

Det er kun et par uger siden, mens jeg var i Bangkok, Thailand, at vi blev dybt rørt over en ung dame, som nu er ved så godt mod, som hun aldrig havde drømt om. En meningsfyldt ændring har bragt hende og hendes familie stor glæde. Lad mig fortælle om hendes mod, med hendes egne ord.

„I 1975 boede en familie i nærheden af hovedvejen i en lille landsby. Mine forældrene var temmelig fattige. Min far arbejdede

på det lokale posthus, mens min mor gik hjemme og tog sig af børnene.

Som tiden gik blev min mor træt af livet som husmor og gik ud for at finde sig en mere spændende måde at leve livet på. Hun begyndte at drikke, ryge og spille. Ofte spillede hun kort hele dagen og natten med, og kom ikke hjem for at tage sig af sine børn.

I mellemtiden arbejdede min far hårdt for at forsørge sin familie. Det gik ikke for godt derhjemme, og min far og mor skændtes ofte.

En dag kom min far hjem og fortalte min mor at han ville skilles, hvis hun blev ved med at spille og forsømme børnene. Det var en stor ulykke for familien. På det tidspunkt hjalp jeg med at forsørge mine tre små brødre. Mine forældre spurgte børnene hvem de ville være hos – mor eller far. Det var en vanskelig beslutning at skulle vælge mellem sin far og mor. Vi led meget og havde mange sorger.

Det var på det tidspunkt at min storesøster første gang mødte missionærerne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hun undersøgte kirken, antog lærdommene, og tilpassede sin levevis efter dem. Hun spurgte om jeg ville med hende i kirke. Jeg var meget bedrøvet og vred i begyndelsen, fordi hun havde skiftet religion. Jeg kendte kun til Buddhas lære og var kommet til at holde af dens skikke.

Men jeg lagde mærke til en ændring hos min søster. Hun var mere kærlig og god, og gjorde meget for at hjælpe vores familie. Jeg besluttede mig til at blive undervist af missionærerne. Min mor lyttede også. Inden længe var vi begge klar over hvad vi gjorde forkert og at vi måtte ændre livsførelse. Vi omvendte os fra vore synder og blev døbt. Da min far og mine to ældre brødre så den forandring der var sket, besluttede de sig også til at undersøge kirken. Min far havde været en betydningsfuld leder og lærer i buddhistkirken. Han tilbragte megen tid med at studere standardværkerne. Han bad ofte oprigtigt, for at kende sandheden. Til sidst blev hans ydmyge bønner besvaret. Han vidste, ligesom vi, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige var sand.

Det sande evangelium ændrede vort liv, og lykken holdt atter sit indtog i det næsten ødelagte hjem og i familien. Vi er alle meget taknemmelige og glade fordi vi nu tilhører Herrens kirke og har lært at adlyde budene."

I dag er denne unge pige missionær i kirken. Hun og hendes familie er levende vidnesbyrd om at når folk har opdaget at „jeg, Herren, er med jer", så kan en hel familie gå fra fortvivlelse til godt mod.

I modsætning til denne familie i Bangkok, så kan nogle af os, som er glade og ved godt mod, miste det og blive indviklet i uretfærdighed og bedrag. Noget af det mest ødelæggende bedrageri er selvbedrag.

Vor tids profeter har bedt os så inderligt om at sige nej til tilbudet om „hurtigrigdom", hvis vi vil undgå økonomiske sorger og slaveri. Måske har vi, ikke sagt nok om den kendsgerning, at alt for mange af os i et øjebliks drøm om storhed har sået sæden til økonomisk ulykke. Når vi så på et senere tidspunkt lider tab, skyder vi skylden på dem som gik med på det. Det er svært at være ved godt mod, når vi lider af selvbedrag. Når vi frivilligt udsætter os for svindel og fiduser, bør det ikke overraske os at vi havner i bedragerisk ulykke. Når jeg gennem årene har lyttet til de mange, som har lidt store økonomisk tab, har jeg hørt dem desperat sige: „Jeg blev taget ved næsen." Jeg er ofte af Ånden blevet tilskyndet til at sige: „Ja, du blev taget ved næsen af dig selv." Vi har alle

brug for opmuntring, for at kunne rette os og se hvor vore tanker og prioriteringer bedrager os. Selvbedrag gør at vi giver andre skyld for vore fejltagelser.

I mange år har præsident Ezra Taft Benson fremhævet sine kærlige ord til vore unge, om sandheden i at ugudelighed aldrig har været lykke. Jeg har selv hørt ham sige det – han har haft så megen omgang med unge i over fyrre år. Drenge og piger må beslutte sig til at opføre sig ordentligt når de er sammen og gør kur til hinanden, inden de fristes og lokkes udefra. Alt for ofte kommer umoralitet af selvbedrag. Vi tillader os at give andre skylden for vor dårlige opførsel, selvom sagen er den at vi ikke syntes at det var betydningsfuldt at træffe beslutningerne i forvejen. Tanken, om at ondskab skulle give mod, ligger udenfor rimelighedens grænser.

Det kræver daglige anstrengelser at hæve sin opførsel til et niveau, som falder i tråd med vor kundskab om sandhed og vore standarder. Vor selvbeherskelse er nødt til at sejre over selvbedrag, for at vi kan nyde frugten af godt mod.

Rationalisme (dvs. at søge erkendelse alene ved fornuftens hjælp. Ordbog over det danske sprog 17. bind, sp. 469) er en form for selvbedrag. Vi hindrer Herren i at være med os, fordi vi afviger fra hans veje ved bevidst eller ubevidst at give undskyldninger for vor opførsel. Vi siger til os selv: „Jeg gjorde det kun for at se hvordan det var." „Alle andre gør det." „Jeg vil ikke være anderledes." „Jeg kunne ikke gøre andet end tage pænt imod det" eller „han fik mig til det."

Det er muligt at være ved godt mod, hvis man holder Guds bud uden at bortrationalisere. Vi må forpligte os overfor principperne, fremfor at sammenligne eller undskylde. Horace Mann sagde klogt: „De taler forgæves om lykke, fordi de aldrig undertrykker deres lyster, for at adlyde et princip."

Selvbedrag vil højst føre til midlertidig succes. Når afstanden mellem sandhed, og vor kundskab om det rette, og vor opførsel, bliver for stor, tvinges vi til sidst til at bortrationalisere. Den egentlige prøve er hvorledes vi i virkeligheden måles, når vi anvender standarder for kristen adfærd.

Godt mod kan aldrig blive en blanding af selvbedrag og rationalisme. Er vi ved godt mod kan vi hæve os over nuet og situationen. Rationalisme foregår som regel ubevidst. Vi optages gradvist og ubevidst af det. Det bliver en krykke for dem der vandrer ad krogede stier.

Det største ansvar for at være ved godt mod er den enkeltes.

Godt mod opnås bedst ved at afvise frygt, med glæde acceptere hvad der kommer og bruge det klogt, omvende sig, adlyde Guds bud og undgå selvbedrag og rationalisme.

Med godt mod kan vi vende alle vore solnedgange til solopgange.

Med godt mod kan kors blive stiger til lykke. Da Jesus kom ind i vort liv gav modet lys på vejen. Hvilken magt og trøst der ligger i Frelserens ord: „I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden" (Joh. 16:33).

Han lover at være med os. Han beder os vidne om ham. Det er en glæde og ære for mig, frimodigt og uden frygt at kunne sige at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, Faderens enbårne, som vil komme igen i Guds navn. Jeg takker Gud for Frelserens liv, kærlige mod og eksempel. „Frygt er ikke i kærligheden, men den fuldkomne kærlighed driver frygten ud" (1 Joh. 4:18).

Jeg vidner frimodigt for alle mennesker om at vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, er vor Forløser. Han vil støtte os nu og altid, hvis vi vil gå ad hans stier, være ved godt mod og ikke frygte. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Og de underviste og tjente hinanden"

Ældste James M. Paramore
De halvfjerds' første Kvorum

*Må vi være sande tjenere, og undervise **alle** mennesker, men især hjælpe alle som i deres hjerter og lange bønner bønfalder om hjælp – vore enker, fraskilte, ikke-medlemmer, ældre og mindre aktive.*

Mine kære søskende, jeg støtter præsidentens rådgivere af hele mit hjerte og hele min sjæl, og jeg støtter præsident Benson. Mine 16 år med profeterne har lært mig at de er Guds sande profeter, Herren, Jesu Kristi sande tjenere, jeg ved at de elsker mig, og jeg ved at jeg elsker dem.

For få år siden da jeg var stavspræsident fik jeg nogle særdeles åndelige oplevelser, og jeg vil gerne fortælle om en af dem i dag. Til en stavskonference stod en af mine gode venner, en bror som havde været passiv, og bar sit vidnesbyrd om den kraft han havde fået i sit liv, på grund af Jesu Kristi lærdomme og dem der havde hjulpet ham i kirken. Hans hjerte var fyldt. Han havde tårer i øjnene, da han stod foran forsamlingen med armene om sine to sønner. Han sagde: „Min taknemmelighed kender ingen grænser, mit liv er blevet totalt ændret på grund af evangeliet og mennesker der virkelig holdt af mig. Jeg skal bruge resten af mit liv til at tjene og undervise andre, hvis jeg skal tilbagebetale blot noget af det jeg har modtaget."

Og det gjorde han lige præcis, i kærlighed og uendelige anstrengelser og med stor omsorg. Han fik som hjemmelærer tildelt nogle helt specielle familier, der ligesom han selv havde holdt sig fra kirken, og fået udfordringer som næsten var for store.

Han gik ærligt ind for sagen, da han begyndte som deres ven og tjener – en virkelig Guds tjener. Han besøgte dem og hjalp dem på alle måder. De ville i begyndelsen (ligesom han selv engang), ikke tale med ham eller høre hans budskab, og de forlod tit stuen når han kom. Men min ven forstod, for han havde gjort det samme hundredvis af gange, og overladt det til sin hustru at høre på dem. Han forstod deres følelser, og denne engang passive mand, som nu er biskop i kirken, sagde:

„Jeg levede ikke retfærdigt og derfor så jeg ned på andre ... når man mister Herrens ånd, fejlbedømmer man. Man ser kun efter det negative og finder fejl. Man forpupper sig så at sige, og ræssonerer. Men da jeg begyndte at samarbejde med disse mennesker, opdagede jeg at nogle af dem holdt af at gøre de samme ting som jeg gjorde. Jeg opdagede at de gjorde mange ting ligesom jeg gjorde ... jeg opdagede at disse mennesker accepterede mig. De lagde armen om mig og accepterede mig for det jeg var og den jeg var. Vi arbejdede sammen og vi spiste sammen hjemme hos dem. Og så begyndte jeg at fange Ånden."

Min ven bad meget om vejledning og besøgte oftere familierne og opmuntrede dem til at bede om hjælp for at overvinde deres problemer. Han blev deres tjener – deres præst – deres ven, og så kunne han begynde at undervise dem.

En af de fædre han underviste havde, mente man, et uløseligt alkoholproblem. Han havde hver dag efter arbejdstid i 20 år købt spiritus og drukket, indtil han næsten ikke kunne finde hjem. Han fik en ven og blev opfordret til at bede Himlen om hjælp. Så en dag på vej hjem fra arbejde, da han standsede sin bil i vejkanten for at drikke af sin flaske, hørte han en stemme. Han gik ind på en mark og knælede ned for at bede vor Fader i Himlen om hjælp. Hans enkle bøn blev hørt af vor himmelske Fader og da han havde rejst sig og var på vej hen til sin bil, forsvandt ethvert ønske om nogen sinde mere at drikke spiritus. Himlens kræfter var dalet ned over ham og han vidste at Gud lever og elsker ham.

Jeg har senere hørt ham bære vidnesbyrd for medlemmerne om den kærlighed som Gud, min ven og andre, som hjalp ham, nærede til ham. Jeg bliver rørt når jeg tænker på hvilken magt og betydning der ligger i de ord – „og de underviste og tjente hinanden" (3 Nephi 26:19).

Præsident Spencer W. Kimball gav os følgende indsigt i Frelserens tjenestegerninger: „Frelseren gav aldrig for at få noget igen. Jeg kender intet tilfælde i hans liv, hvor han fik noget til gengæld. Det var altid ham der gav, han modtog sjældent. Han gav aldrig sko, strømper eller køretøjer. Han forærede aldrig parfumer, en skjorte eller en pels. Hans gaver var af en art som modtageren næppe kunne gengælde eller betale for. Hans gaver var af en sjælden art. Øjne til den blinde, øre til den døve og ben til den lamme. Renhed til den urene, styrke til den svage og ånde til den livløse. Hans gaver var muligheder til den nedtrykte, frihed til den undertrykte, lys i mørket, tilgivelse til den omvendte, håb til den fortvivlede. Hans venner gav ham husly, mad og kærlighed. Han gav dem af sig selv, af sin kærlighed, sin hjælp og sit liv. Vismændene bragte ham guld og røgelse. Og han gav dem, og alle andre på jorden, opstandelse, frelse og evigt liv. Vi må bestræbe os på at give som han gav. Selvopofrelse er en hellig gave." (The Wondrous Gift, Salt Lake City : Deseret Book Co., 1978, s. 2).

En af de skønneste beretninger om tjenestegerninger har vi i Alma, i Mormons Bog. (Se Alma 17–19). Ammon – en af Mosiahs sønner – ofrede sig virkelig for at undervise og hjælpe folk i mere end 14 år. Han havde fået stor kundskab om sandheden, ved flittigt at ransage skrifterne, gennem megen

bøn og faste, han fik profetiens og åbenbaringens ånd, så han kunne undervise med magt og myndighed fra Gud. Han bad til at han måtte være et redskab i Guds hånd til at bringe lamaniterne til kundskab om sandheden; de var et hårdhjertet og blodtørstigt folk.

Da han kom til Ishmaels land, bandt lamaniterne ham og førte ham frem for kongen, for at han kunne blive kongens slave. *Og her begynder hjælpen og undervisningen.*

Kongen spurgte om han ønskede at blive blandt lamaniterne. „Ja," svarede han, „en tid – måske indtil jeg dør."

Kongen blev glad for Ammon og løste ham, og han tilbød ham en af sine døtre til hustru.

Men Ammon tilbød i stedet kongen at blive hans tjener. Han vogtede kongens hjord sammen med andre, lige til en dag hvor nogle lamaniter kom og spredte deres hjorde. Det vakte bekymring, for kongen plejede at dræbe dem der mistede sine flokke. Men Ammon blev glad, for han sagde: „Nu kan jeg vise dem hvilken magt jeg har." Han fik magt over fjenden, samlede hjorden, og alle forbløffedes over hans magt, for ingen af fjenderne kunne røre ham.

Da tjenerne vendt hjem og fortalte om den mirakuløse hændelse, søgte kongen at komme til at tale med Ammon som var ved at fodre kongens heste og ordne hans vogne. Kongen blev endnu mere forbløffet og sagde: „Han husker at udføre alle mine ordrer."

Efter denne tjenestegerning og interesse for andre, fik han endnu større muligheder for at „undervise og tjene" kongen og andre. Da han kom til kongen sagde han: „Jeg er et menneske, og jeg er din tjener, og hvad du ønsker, som er ret, det vil jeg gøre" (Alma 18:17). Og da kongen fornemmede Ammons ånd og store magt spurgte han: „Er du den store ånd, som kender alle ting?" For Ammon gennemskuede hans tanker.

Da kongen følte denne magt, sagde han til Ammon at han ville skænke ham hvad som helst han ønskede sig. Nu fik Ammon stor mulighed for virkelig at øve indflydelse på kongen og hele folket, så han kunne lære dem om Gud, hans sandheder og store velsignelser. Der var allerede sket mirakler og der skulle komme flere, da kongen blev oprejst fra sit sygeleje af Ammon. Så mange som troede, blev døbt og det blev et retfærdigt folk, og de oprettede en menighed blandt sig. (Alma 19:35).

Tænk over følgende, mens I fornemmer hvilken indflydelse Ammons lærdomme, mission og storslåede eksempel fik:

1. Hans hjertes ønske var at bringe mennesker til Gud.
2. Han forblev Guds tjener. Han var ude blandt mennesker.
3. Han beredte sig ved at faste, studere skriften og bede.
4. Han gik ud, i troen på at han kunne ændre noget med Guds hjælp.
5. Han var ivrigt opmærksom på enhver mulighed for at hjælpe.
6. Han holdt alle budene.
7. Som et resultat af alt dette underviste han med magt og myndighed, og oprettede Guds kirke.

Det store løfte til alle Guds børn, som tjener, hjælper og underviser folk, er at de en dag kan sidde ved Frelserens højre hånd og være i hans nærhed.

Må Herren gøre os „duelige til at være tjenere" ligesom Ammon og min ven (2 Kor. 3:6). Dette skulle blive resultatet af ethvert sandhedsprincip vi lærer i evangeliet. Det er faktisk evangeliet i funktion.

Må vi være sande tjenere, og undervise *alle* mennesker, men især hjælpe alle som i deres hjerter og lange bønner bønfalder om hjælp – vore enker, fraskilte, ikkemedlemmer, ældre og mindre aktive, og lad dem kende vor omsorg, vor kærlighed og Guds kærlighed, indtil der ikke findes et lykkeligere folk i hele landet. Fordi „de underviste og tjente hinanden" (3 Nephi 26:19) – i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Den største nyhed er til enhver tid at Jesus lever

Ældste Jacob de Jager
De halvfjerds' første Kvorum

„Jeg er kommet til den erkendelse at det gengivne evangelium spiller en enkel melodi, som hele verden kan høre, og jeg ved at tiden vil komme, hvor hele verden vil reagere ivrigt på denne melodi."

Kære søskende – det er en stor glæde at stå her i dag. Men lad mig fortælle ældste Ashton at jeg har fulgt hans råd og er ved godt mod.

Min opgave i dag er, så vidt jeg forstår, at tale, og jeres opgave er, så vidt jeg forstår, er at *lytte.* Hvis I bliver færdige med *jeres* opgave før mig, så vær venlig at række hånden op.

Desuden ønsker jeg at I skal vide at det er en opgave „jeg fryder mig ved", som Alma den yngre ville have sagt. Jeg er rejst helt fra Japan mod øst til Utah, for at være med til denne konference, og hvad der gør „min glæde endnu større" som Alma sagde, „er at se at I stadig er mine brødre i Herren; ja, at I er blevet stærke i kundskaben om sandheden" (Alma 17:2).

Må jeg også indledningsvis tilføje at når udlændinge, som jeg, skal lære engelsk, råder deres lærere dem til at undgå ethvert vanskeligt og indviklet ord, fordi det kan lyde forkert med en fremmed accent og som et forsøg på at imponere, fremfor at meddele sig. Sproglærere giver dog dispensation fra reglen når det drejer sig om medicinske vendinger, hvis de anvendes rigtigt. Jeg vil derfor gerne tale lidt om det medicinske begreb *logokophosis,* som betyder *orddøvhed* eller i evangelisk betydning: „Manglende evne til at høre eller forstå mundtlige anvisninger."

Skrifterne er fyldt med anvisninger som de hellige profeter har givet i alle uddelinger, fordi „. . . Herrens røst (lyder) over hele jorden, så alle, som vil, kan høre" (L&P 1:11). Tid efter anden bliver vi bedt om at høre bedre efter. Præsident Marion G. Romney har somme tider udtalt sig undrende: Hvor mange gange skal det siges? Hvor mange gentagne råd? Hvor mange personlige irettesættelser skal der til?

Ligesom forældre måske ofte stiller disse spørgsmål til deres børn, gør vor himmelske Fader måske det samme med hensyn til *sine* børn. Hvor mange af os vender det døve øre til når vi formanes af vor tids profeter – og forbliver passive, uengagerede, mens vi lytter halvt til radioen?

Vi kender alle salmen: „Kom, lytter til profetens røst." Hvorfor er nogen så hårdt angrebet af *logokophosis,* manglende evne til at høre og forstå? Jeg henvender mig selvfølgelig ikke til dem der er fysisk døve. Det er ofte *dem* der er de mest trofaste i kirken.

Apostlen Paulus var en inspirerende lærer, og han gav mange anvisninger til folk, når han rejste rundt som apostel. Men han måtte ofte senere minde dem derom i sine breve, fordi mange som *hørte* ham, åbenbart ikke forstod helt, og ikke handlede efter de guddommelige principper han belærte om.

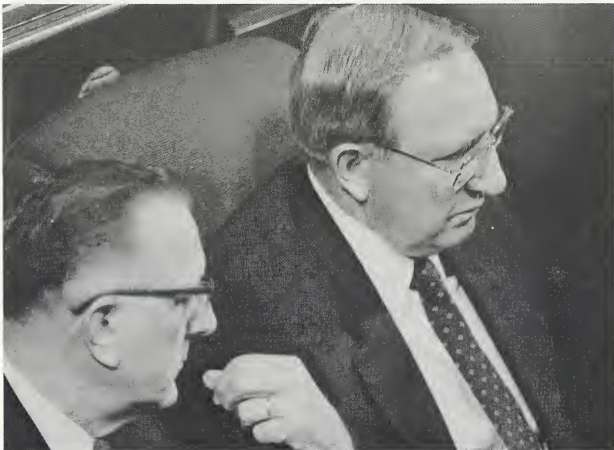
I sit første brev til korinterne minder Paulus derfor grækerne, som var kirkens medlemmer i Korint, om de evangeliske sandheder han havde forkyndt for dem. Han skrev atter til dem at Kristus døde for vore synder, blev begravet og opstod på den tredie dag, hvorpå han viste sig for Simon Peter og de tolv apostle (1 Kor. 15:3–4).

Siden da har disse ord mindet, ikke blot et par hundrede grækere i et udstrakt område, men også 100 millioner af mennesker rundt omkring i forskellige situationer, gennem 60 generationer, om disse vigtige begivenheder i menneskehedens historie.

Paulus, der selv blev omvendt, vidste hvordan det var at synde til døden. Gennem sin omvendelse lærte han hvad det vil sige at blive levendegjort, at vide og acceptere at Kristus var opstået.

I dag, som på Paulus' tid, har ethvert menneske brug for et nært trosforhold til Gud Faderen, gennem Jesus Kristus, hans Søn og vor Forløser.

Jeg vidner om at vi, gennem lydighed mod

Ældste Jacob de Jager og Vaughn J. Featherstone fra De halvfjerds' første Kvorum.

Jesu Kristi evangeliums bud og ordinanser, kan udarbejde vor frelse, og vi kan endda gå i kompagni med Herren og frelse andre. Et kompagniskab med Herren for at frelse andre, er for mig blot andre ord for at missionere. Jeg ville ønske at enhver ung mand, som forbereder sig til en mission, ville læse Mormons Bog som indledning til et helt personligt kompagniskab med Herren for at frelse andre, og holde ud på sin mission og derefter.

Og det samme gælder enhver ung pige som forbereder sig til sin mission.

Den største nyhed til enhver tid er at Jesus lever og hans sonoffer var for alle mennesker. Og når vi sætter vor lid til ham og vandrer i lydighed mod hans bud, har vi fundet vejen til frelse og ophøjelse.

Vi er velsignet at vi lever i den sidste uddeling, hvor det gengivne præstedømme, Mormons Bog og det verdensomfattende Jesu Kristi evangelium bliver udbredt. Sidste dages hellige overalt er Herrens pagtsfolk, og de spiller en vigtig rolle for dets fremgang.

Satan, eller den uhelbredelige søvnløse som ældste Neal Maxwell somme tider taler om, modarbejder naturligvis vore anstrengelser for at missionere. Jeg kan bære vidnesbyrd om at jeg, under mit arbejde i de asiatiske lande, kan se hvilken enorm fremgang Herrens værk har. Ånden bærer gentagne gange vidnesbyrd for mig om sandheden i de profetiske ord, som præsident Brigham Young sagde om modstanden i kirken:

Han sagde: „Riget vil fortsat vokse, brede sig og øge sin velstand, mere og mere. Hver gang dets fjender beslutter sig til at vælte det, vil det blive endnu stærkere; fremfor at blive mindre, vil det brede sig, og blive endnu mere forunderligt og iøjnefaldende for nationerne, indtil det opfylder hele jorden."

Ældste Jacob de Jager smiler varmt til to konferencebesøgende.

Jeg er kommet til den erkendelse at det gengivne evangelium spiller en enkel melodi, som hele verden kan høre, og jeg ved at tiden *vil* komme, hvor hele verden vil reagere ivrigt på denne melodi. Og da, men først da, vil uoverensstemmelserne nationerne og folkene imellem forsvinde, og verden vil blive ét, når Frelseren kommer tilbage for at herske og regere i 1000 år.

Før denne store begivenhed, skal evangeliets herlige budskab udspredes og accepteres i hele verden, hvilket er yderst nødvendigt for vor himmelske Faders børn overalt.

Præsident Kimball skrev i sin artikel i Den danske Stjerne, juni 1983: „Gør vi alt hvad vi kan?" så tydeligt og smukt om dette: „Vort største behov og vor kaldelse er at bibringe folk i denne verden forståelsens lys, så de kan finde vej ud af mørket, ind til evangeliets glæde, fred og sandheder." Det var profetens ord til os allesammen.

gMen trods de formaninger vi fik af en profet om at missionere, er vi somme tider for *complacent*, hvilket i henhold til min engelsk-hollandske ordbog vil sige „selvtilfredse eller fuldstændig tilfredse".

Kære søskende, lad os derfor bede og revidere vort regnskab med Herren i den retning.

Mens jeg har boet i Det fjerne Østen, har jeg lært to ordsprog, som passer godt i denne sammenhæng. Det første lyder: „Vi kan ikke fuldt ud vurdere vort liv før tiden er forpasset." Det andet er: „Vi kan se hvem der er vore sande venner om 100 år." På baggrund af den viden jeg har fået om frelsesplanen og de netop citerede ordsprog, er jeg fast overbevist om at vore gode gerninger skal udføres *straks*, men altid med livet på den anden side af sløret og fremtidige generationer i tankerne.

Vi sidste dages hellige er forpligtet til at gøre det som fører til meget godt i denne og den kommende verden. Det var præcist af denne grund at præsident Kimball havde det så ofte citerede skilt på sit skrivebord: „Gør det!"

Må de, der for tiden lider af *logokophosis*, manglende evne til at høre eller forstå mundtlige anvisninger, ved selv at bede og under guddommelig inspiration, finde helbredelse og nyde større lykke i dette og det kommende liv.

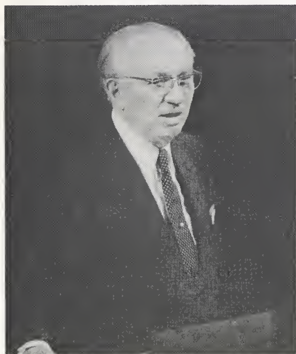
Og når Herren kalder kan vi som Samuel, oprigtigt sige: „Tal Herre, din tjener hører!" Og vigtigst af alt, så vil vi være i stand til frivilligt at være ordets *gørere* og ikke blot dets hørere.

Disse store velsignelser beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Den højtidelige forsamling og opretholdelse af kirkens ledere

præsenteret af præsident Gordon B. Hinckley
førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Proceduren for opretholdelse af præsident Ezra Taft Benson og reorganisering af Det øverste Præsidentskab, og for opretholdelse af alle de andre generalautoriteter og ledende embedsmænd i Jesu Kristi kirke af Sidste Dages Hellige.

Præsident Benson har bedt mig ordne kirkens forretninger i denne højtidelige forsamling. Det er en meget betydningsfuld og hellig handling for medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige over hele verden.

Lige fra den 10. oktober 1880, hvor John Taylor blev opretholdt som Brigham Youngs efterfølger som profet, seer, åbenbarer og præsident for kirken, er denne handling foregået formelt ved en højtidelig forsamling af kirkens medlemmer, så de kan høre kirkens røst tale. Det er foregået 10 gange tidligere. Ved hver af disse lejligheder har de forskellige embeder indenfor præstedømmet været forsamlet i dette tabernakel og siddet i kvorummer eller grupper, i de forskellige områder i bygningen, og hver har afgivet deres stemme som et kvorum eller gruppe, til støtte for kirkens ledere, efterhånden som de blev nævnt.

Vi er nu nået til det punkt hvor vi har mange gange det antal som sidder her i tabernaklet, andre steder i De forenede Stater og Canada, såvel som andre steder i verden. Der sidder også mange i deres hjem og lytter til konferencen. I er allesammen velkomne til at deltage i denne højtidelige og hellige handling sammen med de andre embedsmænd, når vi nu opretholder en ny præsident for kirken. Under de nuværende omstændigheder, er det ikke muligt at lade kvorummerne sidde samlet i tabernaklet eller nogen af de mange andre steder. Vi vil dog alligevel stemme i kvorummer og grupper. Hvor I end befinder jer, må I rejse jer, når vi beder jer om det, og vise med en oprakt hånd om I vil støtte dem hvis navne blive fremlagt, eller I ikke vil det.

Der er generalautoriteter i Assembly Hall som vil overvære afstemningen der. I stavscentrerne vil et medlem af stavspræsidentskabet overvære afstemningen og advisere os om enhver negativ stemme.

Vi vil nu gå over til forretningerne i denne store forsamling. Denne højtidelige forsamling her i Salt Lake City er udvidet til mange andre områder i verden.

Vil Det øverste Præsidentskab venligst rejse sig. Det er foreslået at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vil alle som er for, venligst vise det? Nogen imod, samme tegn.

Det er foreslået at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab i kirken og Thomas Spencer Monson som andenrådgiver. Vil de som er for, vise det? Nogen imod, samme tegn.

Det er foreslået at vi opretholder Marion G. Romney som præsident for De tolv apostles Råd og Howard W. Hunter som fungerende præsident for De tolv Apostle. Dem der er for? Nogen imod?

Det er foreslået at vi opretholder som medlemmer af De tolv apostles Råd: Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks og Russell Ballard. De der er for, bedes venligst vise det. Nogen imod?

Det er foreslået at vi opretholder rådgiverne i Det øverste Præsidentskab og De tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De der er for, bedes venligst vise det. Nogen imod? Vil Det øverste Præsidentskab venligst sætte sig.

Det øverste Præsidentskab afgiver deres stemme ved den højtidelige forsamling.

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab. Fra venstre: Søster Joy F. Evans, førsterådgiver; præsident Barbara W. Winder og søster Joanne B. Doxey, andenrådgiver.

Primarys hovedpræsidentskab. Fra venstre: Søster Virginia B. Cannon, førsterådgiver; præsident Dwan J. Young og søster Michaelene P. Grassli, andenrådgiver.

Vil medlemmerne af De tolv apostles Kvorum venligst rejse sig?

Det er foreslået at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De tolvs Råd, som de netop er blevet præsenteret og som Det øverste Præsidentskabs har opretholdt. Alle som er for, bedes vise det. Nogen imod? I kan sætte jer.

Vil følgende venligst rejse sig: Alle ordinerede patriarker og alle ordinerede højpræster, deriblandt medlemmerne af De halvfjerds' første Kvorum og Det præsiderende Biskopråd. Alle andre halvfjerdser og alle ordinerede ældster hvor de end befinder sig. Det er foreslået at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De tolv apostles Råd, som er til stede og som er opretholdt. Alle som er for, bedes vise det. Alle som er imod, bedes vise det. Vær venlig at sætte jer.

Vil alle fra det aronske præstedømme venligst rejse sig. Det er alle ordinerede præster, lærere og diakoner. Det er foreslået at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De tolv apostles Råd, som tidligere nævnt og opretholdt. Alle som er for, bedes vise det med en oprakt hånd. Nogen imod, samme tegn. I kan sætte jer. Vil hele forsamlingen, blandt andet de som før rejste sig, rejse sig. Det er foreslået at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer, åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med sine rådgivere og medlemmerne af De tolv apostles Råd, som tidligere nævnt og opretholdt.

Alle som er for, bedes vise det med en oprakt hånd. Nogen imod, samme tegn.

Tak. I kan sætte jer. Vi bliver siddende mens vi opretholder de andre generalautoriteter og ledere i kirken. Det er foreslået at vi opretholder præsidiet for De halvfjerds' første Kvorum: Carlos E. Asay, Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks, William Grant Bangerter, Jack H. Goaslind og Robert L. Backman. Som medlemmer af De halvfjerds' første kvorum: A. Theodore Tuttle, Franklin D. Richards, Theodore M. Burton, Paul H. Dunn, Hartman Rector jun., Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, Rex D. Pinegar, J. Thomas Fyans, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, James M. Paramore. Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Rex C. Reeve, F. Burton Howard, Ted E. Brewer-

ton, Angel Abrea, John K. Carmack, Russell C. Taylor, Robert B. Harbertson, Devere Harris, Spencer H. Osborn, Philip T. Sonntag, John Sonnenberg, F. Arthur Kay, Keith W. Wilcox, Victor L. Brown, H. Burke Peterson, J. Richard Clarke, Hans B. Ringger, Waldo P. Call, Helio R Camargo.

Endvidere er følgende brødre kaldet som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum, for at arbejde i en periode på ca. tre år, en praksis der blev indført til aprilkonferencen i 1984. Hans Verlin Anderson, George I. Cannon, Francis M. Gibbons, Gardiner H. Russell.

Som præsiderende biskopråd: Præsident Robert D. Hales, førsterådgiver Henry B. Eyring og andenrådgiver Glenn L. Pace.

Som emeritus-brødre, Eldred G. Smith, patriark emeritus. Og følgende brødre som halvfjerdser emeritus: Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, John H. Vandenberg, O. Leslie Stone. Alle som er for bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Søster Patricia T. Holland, der har virket som førsterådgiver i præsidentskabet for Unge Piger, er gift med præsident Jeffrey R. Holland ved Brigham Young universitetet. Hendes mange tidskrævende opgaver i forbindelse med sin mands ansvar, såvel som ansvaret for familien og de mange rejser til og fra Provo, har gjort det tilrådeligt at afløse hende med værdighed. Vi vil ligeledes afløse søster Maurine J. Turley som andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab. Alle som ønsker at takke disse søstre for deres hengivne indsats i deres respektive kaldelser, bedes vise det med en oprakt hånd.

Præsidentinden for Unge piger, søster Ardeth G. Kapp, har bedt søster Maurine J. Turley være hendes førsterådgiver og søster Jayne Broadbent Malan være hendes andenrådgiver. De som stemmer for, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det er foreslået at vi opretholder alle andre generalautoriteter og bestyrelsesmedlemmer som de nu fungerer og alle regionalrepræsentanter som de nu fungerer. Alle som stemmer for, bedes vise det. Nogen imod?

Præsident Benson, så vidt jeg har bemærket er forsamlingen her i tabernaklet gået enstemmig ind for forslagene. Enhver negativ stemme i andre forsamlinger vil vi blive gjort bekendt med.

Tak til alle søskende for deres støtte. Vi føler at I har opretholdt os – ikke kun med jeres oprakte hånd, men også af hjertet og med jeres tro og bønner, som vi har så inderligt brug for at I fortsat vil gøre.

Vi vil nu bede ældsterne Anderson, Cannon, Gibbons og Russell komme op og indtage deres pladser blandt De halvfjerds' første Kvorum. Og vi beder også søster Malan komme op og sætte sig ved siden af søster Kapp. □

Unge Pigers hovedpræsidentskab. Fra venstre: Søster Maureen J. Turley, førsterådgiver; præsident Ardeth G. Kapp og søster Jayne B. Malan, andenrådgiver.

Seksten år som et vidne

Francis M. Gibbons
De halvfjerds' første Kvorum.

„I 16 år har jeg haft den store velsignelse næsten hver dag i ugen at møde Guds profet. De har hver især udvist særlige egenskaber. De spiller hver især en særlig rolle. Vi holder af dem alle."

Kære søskende. Det væsentlige ved livet er ændringer. I dag for kun 16 år siden sad jeg her i forsamlingen som biskop og opretholdt præsident Joseph Fielding Smith som kirkens præsident, og hans rådgivere – præsident Harold B. Lee og præsident N. Eldon Tanner. Ved samme konference blev også ældste Boyd K. Packer opretholdt som medlem af De Tolv, og nu sidder også han på forhøjningen, så I kan se hvilken enorm forandring der er sket på kun 16 år. Til den konference opretholdtes også ældste William Bennett, Joseph Anderson og David B. Haight. Ældste Bennett er jo død nu, ældste Haight er medlem af De Tolv og ældste Anderson, som vi stadig har hos os, er nu i sit 97. år.

Ældste Anderson var medlem af det ward hvor jeg var biskop engang, og på grund af en række særlige omstændigheder, som jeg ikke vil nævne her, befandt jeg mig tre dage efter hans kaldelse til det første møde med Det øverste Præsidentskab, som jeg havde det privilegium at være til stede ved. Og i de 16 år har jeg haft den store velsignelse næsten hver dag i ugen at møde Guds profet. De har hver især udvist særlige egenskaber. De spiller hver især en særlig rolle. Vi holder af dem alle og støtter og påskønner dem, og jeg kan i dag ubetinget række min hånd op i kærlig støtte for præsident Ezra Taft Benson, præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson. De er den levende Guds sande profeter, seere og åbenbarere. Det er en stor velsignelser for os medlemmer af kirken, at vi ledes på denne måde, gennem direkte åbenbaring fra Gud i det høje.

Jeg tror at man i en sådan stund uvilkårligt tænker tilbage på sine rødder. Min tipoldefar, Vinson, var medlem af biskoprådet i Kirtland ward – kirkens første ward. Han sad sammen med biskop Newell Whitney. Senere virkede han som biskop p.t., som det hed dengang, i Adam-ondi-Ahman ward, og hans datter, Rispah, min oldemor, fortalte at hun plukkede bær på Grand River flodens bredder, der hvor den løber gennem Adam-ondi-Ahman.

Vinson Knight blev senere biskop i Lower ward i Nauvoo, i det ward hvor både præsident Joseph Smith og præsident Brigham Young hørte hjemme, og hans hustru, Martha McBride Knight, havde ansvar i hjælpeforeningen.

Jeg tænker på disse dejlige mennesker, deres hengivenhed og tro. Vinsons og Marthas datter giftede sig med en ung mand der hed Andrew Smith Gibbons. De var teenagere i Kirtland. De giftede sig og fik først Rispah i Omaha, Nebraska, i nærheden af Winter Quarters. Andrew kom med i den pionergruppe i Brighams Youngs kompagni, der ankom hertil den 24. juli 1847. De havnede på den anden side af floden i Arizona, hvor jeg er født i en lille by der hedder St. Johns. Gennem årene har jeg sagt til mine venner: „Hvis du ikke ved hvor, skal du bare tænke på at det er godt 20 km øst for Concho." For mange er det verdens ende, men for os som er født der, er det verdens centrum. Jeg respekterer og ærer disse vidunderlige forfædre, samt min kære hustru og vore børn og børnebørn og alle vore venner og slægtninge og de mange bekendte, som jeg har haft den ære at arbejde sammen med gennem årene.

I forstår måske at jeg går til min opgave med frygt og bæven. Jeg gør det i ydmyghed og uden forbehold. Jeg ønsker at tjene Herren. Jeg vil arbejde trofast og flittigt. Og jeg lover præsident Benson og hans dygtige rådgivere at de aldrig behøver være bange for at jeg ikke vil bestræbe mig på at udføre min opgave efter allerbedste evne.

Til slut vil jeg sige at jeg som ung missionær for mere en 40 år siden fik et vidnesbyrd gennem Ånden. Lige fra den tid har Ånden ladet mig vide at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Søn og at han er kirkens overhoved, at kirken ledes af profeter, seere og åbenbarere. Derfor støtter jeg alle dem som gik forud for det nuværende øverste præsidentskab, som jeg selvfølgelig også støtter.

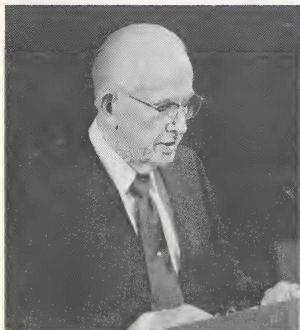
Og lige til sidst vil jeg sige at selvom jeg, da jeg blev indsat i denne stilling for 16 år siden, nøjagtigt kendte kirkens betydning og dens lederes status, så har jeg ikke i de mellemliggende år set noget som har givet mig grund til at betvivle noget i den retning, hverken i kirkens lærdomme, kirkens funktion og fremfor alt, de hengivne mænds retskaffenhed, i deres kald til at undervise i evangeliets principper og af al kraft berede folk til at kirkens overhoved, Jesus Kristus kommer igen – det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Et helligt ansvar

Præsident Ezra Taft Benson

Vi har et helligt ansvar for at udfylde kirkens trefoldige mission – 1) at forkynde evangeliet for verden, 2) at styrke kirkens medlemmer hvor de end bor og 3) at fremme arbejdet til frelse for de døde.

Kære søskende, jeg ønsker at vidne for jer at Herren Jesus Kristus står som overhoved for sin kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi er hans jordiske forvaltere. Vi har hans præstedømme, administrerer hans ordinanser, forkynder hans evangelium og opbygger hans rige.

Jeg har ikke ord til at udtrykke min taknemmelighed for Gud, vore ånders Fader, for vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, og Helligånden, bevidneren.

Jeg ønsker at I skal vide at jeg påskønner alle der har rakt deres hånd op for at indgå pagt med Herren om at støtte mig. Jeg fornemmede jeres inderlige forpligtelse overfor Herren, da jeres hænder pegede mod Himlen.

Jeg mindes hvordan Moses på bjerget hævede sine arme under de israelitiske hæres sejre. Så længe hans arme var hævede havde israelitterne overtaget. Men da han lod dem falde i træthed, fik fjenden overtaget. Men så støttede Aron og Hur begge hans arme, en på hver side, og Israel sejrede. (2 Mos. 17:12). Vi vil også sejre så længe vi rækker vores hænder op for Herrens salvede tjenere.

Jeg har lagt mærke til dem, der har siddet i kirkens præsidentembede før mig. Jeg har følt mig meget nær dem i min afhængighed af Herren, og synes at det er absolut nødvendigt at stole på Herren og hans ledelse af kirkens anliggender, således som lederne altid har gjort.

Jeg er blevet velsignet her på jorden med respektable forældre og 11 søskende som har givet deres støtte. Gud har givet mig en udsøgt livsledsager. I sit arbejde for Herren har hun overgået sig selv i kærlighed, ved at være en hjælpsom hustru og ædel mor. Vore børn har også været loyale overfor Herren.

Jeg er taknemmelig for de stærke rådgivere, Herren har givet mig – præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson. De er begge beredt af Herren til det arbejde de udfører. De har været og er hver især til stor velsignelse for Guds rige, og jeg takker for dem.

Jeg elsker medlemmerne af De tolvs Råd, som jeg har haft det privilegium at arbejde nært sammen med gennem årene. Det har også været en glæde at arbejde sammen med medlemmerne i De halvfjerds' Kvorum og Det præsiderende Biskopråd.

Der er en god ånd og sammenhold mellem kirkens generalautoriteter. Denne enhed som eksisterer er meget vigtig, for Herren har sagt: „Hvis I ikke er ét, er I ikke mine." (L&P 38:27).

Vi skal fortsat samarbejde som brødre – ét i hensigt – for at hjælpe Herrens værk fremad.

Vi påskønner meget den loyale støtte vi får fra kirkens ledere og medlemmer over hele verden. Mange har skrevet og forsikret os om deres kærlighed og bønner. Vi har brug for denne støtte hver eneste dag.

Det har været et stort privilegium at tjene i Guds Rige. I dette arbejde er det ånden der tæller.

Hvor vi end arbejder, så ved jeg at vi må stole på Ånden. Lad os sørge for at have denne ånd og være trofaste medlemmer af kirken – hengivne børn og forældre, effektive hjemmelærere, dygtige instruktører, inspirerede wards- og stavsledere. Gud velsigne alle jer i jeres ædle arbejde for at opbygge riget.

Skulle der være noget som skiller os, så lad os glemme al den slags og forene vore tropper i det store ansvar det er at hjælpe Herrens værk frem. Skulle der være nogen oprørske, vil vi komme til jer i Kristi rene kærlighed og være rede til at hjælpe jer, og vi byder jer velkommen tilbage til fællesskabet i Kristi kirke.

Vi har et helligt ansvar for at udfylde kirkens trefoldige mission – 1) at forkynde evangeliet for verden, 2) at styrke kirkens medlemmer hvor de end bor og 3) at fremme arbejdet til frelse for de døde.

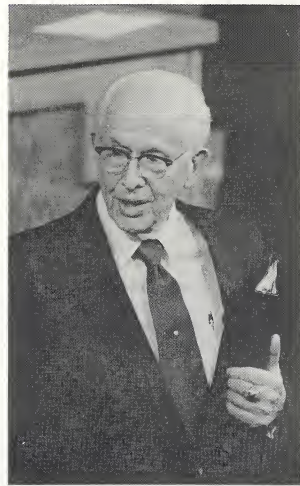
Lad os se på disse ansvar hver for sig, mens jeg taler kort om dem.

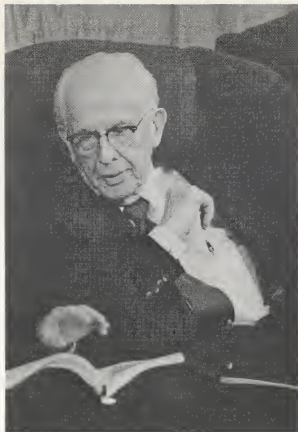
Verden har brug for evangeliet, og Herren har befalet os – Abrahams slægtslinie, at bringe det ud. Enhver ung mand i denne kirke bør kvalificere sig til en mission og tage afsted. Mange søstre kan også udføre en mission. Jeg er taknemmelig fordi min hustru tog på mission og at vi har børnebørn – piger som drenge – der er på mission i dag.

Der findes ingen større glæde end at bringe sjæle til Kristus. Dette storslåede arbejde er til velsignelse for de omvendte, for missionærerne og for dem der støtter missioneringen.

Ældre ægtepar kan udføre en mission. Gør de det vil de opdage at en mission er til velsignelse for deres børn, børnebørn og oldebørn. Jeg ved hvad jeg taler om. De kan derved vise deres efterkommere et godt eksempel, som på ingen anden måde.

Jeg er så glad fordi min far sagde ja til et missionskald. Min mor var alene med syv børn og fik nummer otte, mens han var på mission. Hans breve, som min trofaste mor læste for os børn, bragte missionæránden

ind i vort hjem, og den forlod os aldrig. Alle sønnerne var på mindst en mission, og det endte med at også alle døtrene udførte en mission.

Kirkens anden mission er at styrke kirkens medlemmer.

Vi må kende Herrens vilje med os og efterkomme den, som præsident Kimball understregede. Gud bekendtgør sin vilje i standardværkerne og til sine salvede tjenere ved personlig åbenbaring.

Der findes en bog vi dagligt må studere, både personligt og i familien, nemlig Mormons Bog. Jeg elsker den bog. Ved hjælp af den bog og ved at adlyde dens forskrifter, kan man komme Gud nærmere, end ved hjælp af nogen anden bog. (Se indledningen til Mormons Bog). Præsident Romney har anbefalet at læse i den en halv time om dagen. Jeg anbefaler jer det. Jeg har altid nydt at læse i skriften, og jeg gør det hver dag både personligt og sammen med min elskede hustru.

Børn, støt jeres forældre i deres anstrengelser for at få familien til dagligt at læse skriften. Bed for dem, ligesom de beder for jer. Modstanderen ønsker ikke at skrifterne skal findes i vort hjem, og han vil skabe problemer, dersom han kan. Men vi må være udholdende.

Hvert familiemedlem kunne skiftes til at læse et vers ad gangen, som I kunne tale om bagefter. I kunne f.eks. studere emnevis. I kunne også uddele opgaver.

Kirkens tredie mission er at fremme arbejdet til frelse for de døde.

Som barn nød jeg de ærbødige samtaler jeg havde med min mor, mens hun strøg sit tempeltøj. Jeg nyder de ugentlige tempelsessioner søster Benson og jeg kan gå til sammen.

Templet er Herrens hus. Vor tilstedeværelse dér er til velsignelse for de døde og for os selv, for det er et åbenbaringens hus.

Vi må samarbejde i udførelsen af disse tre store, altomfattende pligter.

Til denne konferences indledningsmøde blev der talt om at rense karret indvendig, og det skal vi gøre.

Herren inspirerede sin tjener, Lorenzo Snow, til påny at lægge vægt på tiendeprincippet, så kirken kunne blive løst fra økonomisk slaveri. I vore dage bringer generalautoriteterne dette budskab ud til kirkens medlemmer.

I vor tid har Herren åbenbaret at vi påny skal lægge vægt på Mormons Bog, for at kirken og alle Zions børn kan blive renset og ikke komme under fordømmelse (se L&P 84:54–58). Dette budskab skal kirkens medlemmer også ud med til hele verden.

Nu, hvor vi står ved afslutningen af denne store konference, vil jeg gerne sige jer at jeg ved at Kristus står ved roret. Jorden er hans. Kirken er hans. Hans hensigter kan gennemføres.

Kristus er vort ideal. Han er vort eksempel. Hvad slags mænd og kvinder bør vi da være? Som han er (se 3 Ne. 27:27). Den bedste målestok for storhed er hvor kristuslignende vi er.

I Mormons Bog erklæres det tydeligt at alt det som frister til at gøre godt og til at elske og tjene Gud er inspireret af Gud. Og alt det som overtaler folk til at gøre ondt og ikke tro på Kristus og fornægte ham og ikke tjene ham, kan vi med sikkerhed vide kommer fra den onde, djævelen (Moroni 7:13, 17).

Lad os benytte denne standard til at bestemme hvad vi vil læse, musikken og underholdningen vi vil nyde samt vore tanker. Lad os blive mere kristne.

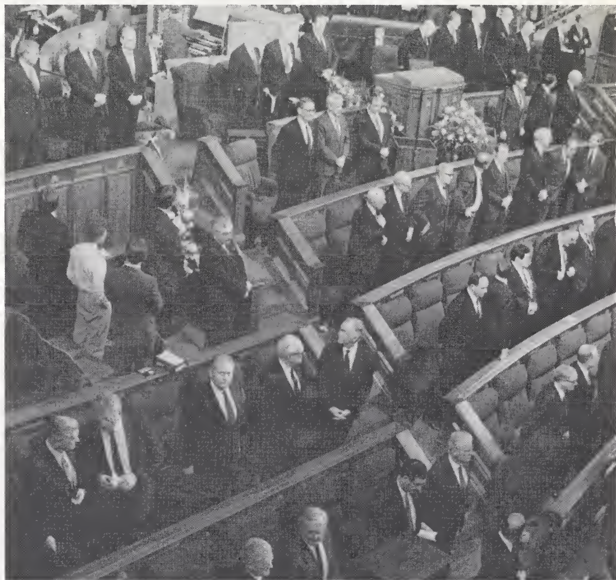
Jeg forsikrer jer om min og Guds kærlighed til alle hans børn overalt i verden.

Med det hellige præstedømmes myndighed, som jeg nu har fået tildelt, udbeder jeg mine velsignelser over sidste dages hellige og alle gode mennesker hvor som helst.

Jeg velsigner jer med større evner til at skelne mellem kristne og anti-kristne. Jeg velsigner jer med stadig større magt til at gøre godt og til at modstå det onde. Jeg velsigner jer at I bedre kan *forstå* Mormons Bog. Jeg lover jer at hvis I, fra dette øjeblik, dagligt vil nyde denne bog og holde jer til dens forskrifter, så vil Gud skænke os – ethvert af Zions og kirkens børn – en hidtil ukendt velsignelse.

Og vi vil bønfalde Gud om at begynde at rense os og hæve forbandelsen, det vidner jeg ydmygt om.

Jeg vidner om at Mormons Bog er Guds ord. Jesus er Kristus. Joseph Smith er hans profet. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Det øverste Præsidentskab og andre generalautoriteter.

Præstedømmets lederskabsmøde
den 4. april 1986

Ordets magt

Præsident Ezra Taft Benson

Denne tale, som præsident Benson havde bestemt sig til at holde fredag den 4. april 1986 til præstedømmets lederskabsmøde, holdt han delvis. Hele talen er trykt her efter hans opfordring.

Kære brødre, det er en fornøjelse at se ud over hele denne forsamling af præstedømmeledere, og tænke på hvor mange tusinde hellige I betjener, hvilken hengivenhed I lægger i det og hvilken trofasthed I tilsammen repræsenterer! Der findes ingen anden forsamling i hele verden i dag, som imødekommer det samme retfærdige formål som denne gruppe – hverken politisk, religiøst eller militært – eller som har samme magt som I her i aften.

Vi lever i en tid med store udfordringer. Vi lever netop i den tid som Herren talte om, da han sagde: „Fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige" (L&P 1:35). Vi lever i den tid som Johannes Åbenbareren forudså, hvor „dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd" (Åb. 12:17). Dragen er Satan. Kvinden repræsenterer Jesu Kristi kirke. Satan fører krig mod kirkens medlemmer, som har et vidnesbyrd og som forsøger at holde budene. Og selv om mange af vore medlemmer forbliver trofaste og stærke, så er der også nogle som vakler. Nogle falder fra. Nogle er med til at opfylde Johannes' profeti om at nogle hellige vil blive overvundet i krigen med Satan (se Åb. 13:7).

Profeten Lehi så også vor tid i sin forunderlige drøm om livets træ. Han så en masse mennesker som gik vild i den mørke tåge, der symboliserede djævelens fristelser (se 1 Ne. 12:17). Han så at nogle gik på „forbudte stier", mens andre druknede i flodens snavs eller vandrede på „fremmede veje" (1 Ne. 8:28, 32). Når vi læser om narkotikamisbrugets udbredte forbandelser eller om pornografiens og umoralitetens smuds, er der så nogen af os der er i tvivl om hvad disse forbudte stier og det snavsede vand som Lehi beskriver, er?

Ikke alle dem Lehi så gå til grunde var af verden. Nogle kom og fik del i frugten. Det vil med andre ord sige at nogle af kirkens medlemmer i vore dage hører til de sjæle som Lehi så gå tabt.

Apostlen Paulus så også vor tid. Han beskrev den som en tid hvor menneskene ville være spottelystne, ufromme, ukærlige, uforsonlige, opblæste og søge efter verdslige fornøjelser (se 2 Tim. 3:1–7). Han advarede også mod „onde mennesker og bedragere (som) kommer længere og længere ud i det onde; de fører vild og farer selv vild" (2 Tim. 3:13).

Sådanne forfærdelige forudsigelser, som de gamle profeter kom med, kunne blive årsag til stor frygt og mange skuffelser, dersom de ikke samtidig havde givet løsningen. Vi kan i deres inspirerede råd finde løsningen til vor tids åndelige krise.

I samme drøm så Lehi en jernstang som førte ud af den mørke tåge. Han så at dersom folk ville holde fast i jernstangen, så kunne de undgå at falde i den snavsede flod, undgå at komme på de forbudte stier og slippe for at vandre på de fremmede veje, som fører til forfald. Senere forklarede hans søn, Nephi, tydeligt hvad jernstangen symboliserede. Da Laman og Lemuel spurgte: „Hvad bety-

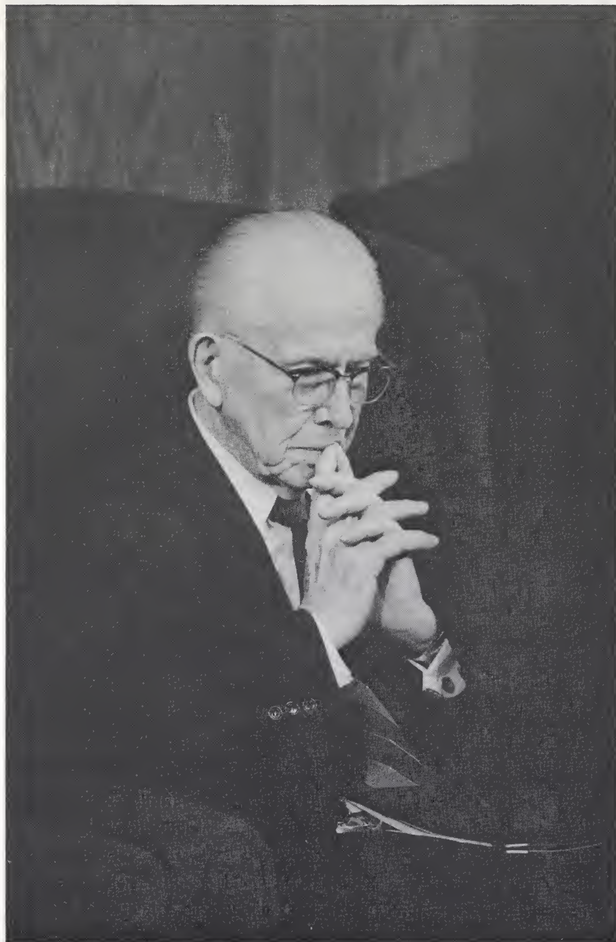
Præsident Ezra Taft Benson og ældste James E. Faust fra De tolvs Kvorum.

der jernstangen?" så svarede Nephi: „Det var Guds ord, og ... *enhver, der ville give agt på Guds ord og holde fast derved, (ville) aldrig ... omkomme, ej heller kunne Satans fristelser eller gloende pile overvinde dem og slå dem med blindhed og lede dem bort til fordærvelse*" (1 Ne. 15:23–24). Fremhævelse tilføjet). Guds ord vil ikke alene føre os hen til den frugt som er mere ønskværdig end nogen anden, men vi kan i Guds ord og gennem det få magt til at modstå fristelse samt magt til at bekæmpe Satans værk og hans medhjælpere.

Paulus gav det samme budskab som Lehi. Først skildrede han den forfærdelige ugudelighed som ville komme i fremtiden – i hans fremtid, men vores nutid! Han sagde til Timoteus: „Bliv ved det, som du har lært og er blevet overbevist om ...

du kender fra barndommen de hellige skrifter, *som kan gøre dig viis til frelse*" (2 Tim. 3:14–15. Fremhævelse tilføjet).

Kære brødre, her har vi løsningen på den store udfordring vi står overfor i vore dage. Guds ord, som findes i skrifterne, i de levende profeters ord og som vi får i personlig åbenbaring. De har magt til at styrke de hellige og give dem Ånden, så de kan modstå det onde, holde fast ved det gode og finde glæde i dette liv.

Præsident Ezra Taft Benson mediterer under et konferencemøde.

Vi siger nu til jer præstedømmeledere at I skal undersøge de profetiske råd som Lehi, Paulus, og andre som dem, har givet. I sådanne råd kan I finde løsningen til de udfordringer I kommer ud for, mens I vogter jeres hjord mod de „glubske ulve" som omgiver dem (se Matt. 7:15 og Ap.G. 20:29). Vi ved at også I er meget bekymrede for medlemmerne i jeres ward og stave, og at I bruger megen tid og mange kræfter på dem. Det er meget vi beder vore udvalgte ledere om. Vi lægger mange byrder på jer. I bliver bedt om at køre kirkens programmer, afholde interview med medlemmerne og give dem råd, at se til at økonomien i stave og ward fungerer retsmæssigt, at lede velfærdsprojekter, opføre bygninger og engagere jer i en masse andre tidkrævende aktiviteter.

Selv om ingen af disse aktiviteter må ignoreres eller tilsidesættes, så er det ikke det allervigtigste I kan gøre for dem I betjener. I de senere år har vi tid efter anden vejledt jer om at visse aktiviteter giver større åndelighed end andre. Allerede i 1970 sagde præsident Harold B. Lee til regionalrepræsentanterne:

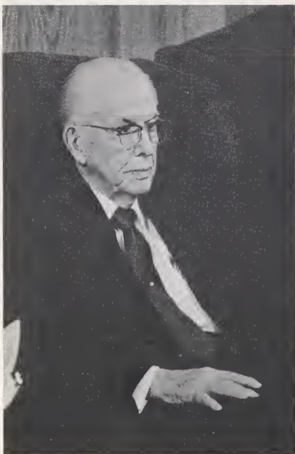
„Vi er overbevist om at vore medlemmer hungrer og tørster efter det ubesmittede evangelium, med dets rigdom af sandheder og indsigt ... det ser ud til at der er dem som har glemt at det mest virksomme våben, Herren har givet os mod alt det onde, er hans ord, de enkle og jævne lærdomme om frelse, som findes i skrifterne" (Regionalrepræsentanternes seminar, 1. okt. 1970, s. 6).

I et budskab fra Det øverste Præsidentskab i 1976 sagde præsident Kimball:

„Jeg tror at vi allesammen hver især må opdage skrifterne for os selv – i det mindste på et eller andet tidspunkt i vort liv – og ikke bare en enkelt gang, men atter og atter påny at opdage dem ...

Herren mener det alvorligt når han giver os disse ting, for ‚enhver, som har fået meget givet, af ham skal man kræve meget' (Luk. 12:48). Når vi har fået adgang til skrifterne, så betyder det også at vi har et ansvar for dem. Vi må studere skrifterne i henhold til Herrens befaling (se 3 Ne. 23:1–5) – og lade dem styre vor livsførelse" (*Ensign*, sep. 1976, s. 4–5).

I april 1982 talte ældste Bruce R. McConkie til regionalrepræsentanterne om hvor højt vi bør prioritere skrifterne. Han sagde: „Vi er så engageret i programmer og statistikker og begivenheder, i huse, jord og penge, og i at nå forskellige mål, som kan kaste glans over vort arbejdes fortrinlighed, ‚at vi glemmer det der er vigtigere' ... Uanset hvor dygtige menneskene er til at administrere, hvor veltalende de er til at udlægge deres synspunkter, hvor lærde de er i det verdslige – så vil de gå glip af Åndens søde hvisken, som de kun-

ne have fået dersom de ville betale prisen for det – nemlig meditere og bede mens de studerer skrifterne" (Regionalrepræsentanternes seminar, 2. apr. 1982, s. 1–2).

Samme dag talte ældste Boyd K. Packer til stavspræsidenter og regionalrepræsentanter. Han sagde: „Byggerier og budgetter, rapporter og programmer og fremgangsmåder er altsammen meget vigtigt. Men de kan i sig selv ikke tilføre os den nødvendige åndelige næring, og gennem dem vil vi ikke kunne udrette det som Herren har bedt os gøre . . . Det rigtige, det som giver den sande, åndelige næring, er koncentreret i skrifterne" (ved mødet med stavspræsidenter og regionalrepræsentanter den 2. apr. 1982, s. 1–2).

Jeg vil gerne tilslutte mig disse kloge og inspirerede brødre og sige til jer, at noget af det vigtigste I præstedømmeledere kan gøre er at fordybe jer i skrifterne. Søg dem flittigt. Mæt jer med Kristi ord. Tilegn jer lærdommene. Behersk de principper der findes i dem. I kan ikke bruge jeres kræfter på meget andet som kan give jer større udbytte i jeres kaldelse. Der findes ikke mange andre måder at opnå større inspiration på, mens I tjener Gud.

Men hvor værdifuldt det end er, så er det alene ikke nok. I er nødt til at indrette jeres arbejde og aktiviteter således at I kan motivere kirkens medlemmer til meningsfyldt at studere skriften. Vi bruger ofte en masse kræfter i vore forsøg på at øge aktivitetsniveauet i vore stave. Vi arbejder ihærdigt på at hæve procentdeltagelsen ved nadvermøderne. Vi arbejder på at få en højere procentdel af vore unge mænd til at tage på mission. Vi bestræber os på at få flere viet i templet. Det er altsammen rosværdigt og vigtigt for rigets vækst. Men når det enkelte medlem og familierne regelmæssigt og konsekvent selv fordyber sig i skriften, så vil aktiviteten på de andre områder automatisk stige. Vidnesbyrdene vil blive flere og større. Forpligtelserne vil blive styrkede. Familierne vil blive stærkere. De personlige åbenbaringer vil tilflyde os.

Profeten Joseph Smith sagde at „Mormons Bog var den mest korrekte af alle bøger på jorden og slutstenen i vor religion, og *at et menneske ville komme nærmere Gud ved at følge dens principper* end ved nogen anden bog" (Book of Mormon, Introduction. Fremhævelse tilføjet). Er det ikke det vi ønsker for vore wards- og stavsmedlemmer? Ønsker vi ikke at de skal komme Gud nærmere? Men så må de opfordres til på enhver mulig måde at fordybe sig i vor tids forunderlige vidne om Kristus.

I må hjælpe de hellige til at indse at det ikke er en byrde Herren har pålagt dem, når han siger at de skal studere og ransage skrifterne, men at det er en pragtfuld velsignelse og mulighed. Bemærk hvad Herren selv har sagt om fordelene ved at studere hans ord. Han sagde til den store profet og leder, Josua:

„Denne lovbog skal ikke vige fra din mund, og du skal grunde over den dag og nat, for at du omhyggeligt skal handle efter alt, hvad der står skrevet i den; thi *da vil det gå dig vel i al din færd, og lykken vil følge dig*" (Jos. 1:8. Fremhævelse tilføjet).

Herren lovede ikke Josua materiel velstand og berømmelse, men at han i dette liv ville gå fremad i retfærdighed og at han ville få succes med det der betyder mest i livet – nemlig finde den sande glæde (se 2 Ne. 2:25).

Har I i jeres stave medlemmer, som lever en tilværelse i synd eller ulykke, som er fortvivlede og uden håb? Har I længtes efter at finde en måde at hjælpe dem med at hele deres sår på og berolige deres betrængte sjæle? Profeten Jakob siger lige hvad der skal til i sit bemærkelsesværdige løfte: „De er kommet herop for at høre Guds behagelige ord, *det ord, der læger den sårede sjæl*" (Jakobs Bog 2:8. Fremhævelse tilføjet).

I vore dage er verden fyldt med besnærende og tiltrækkende ideer, som kan føre selv de bedste af vore medlemmer ud i fejltagelser og bedrag. Studenterne ved universiteterne bliver somme tider i den grad fyldt med verdslige lærdomme at de kommer til at tvivle på evangeliets lære. Hvordan hjælper I præstedømmeledere jeres medlemmer til at værne sig mod sådanne bedrageriske lærdomme? Frelseren gav løsningen i sin storslåede bjergprædiken, da han lovede: *„Og den som har bevaret mit ord, vil ikke blive bedraget"* (Joseph Smiths Skrivelser, 1:37. Fremhævelse tilføjet).

Skrifterne er fyldt med lignende løfter om ordets værdi. Har I medlemmer som længes efter at få vejledning i deres livsførelse? I Salmerne står der: „Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti" (Sl. 119:105), og Nephi lover at når I mætter jer med Kristi ord, så vil de „fortælle jer alt, hvad I skal gøre" (2 Ne. 32:3).

Er der medlemmer i jeres hjord der er så dybt involveret i synd at de ser sig nødsaget til at holde sig væk? Helaman har også et løfte til dem: „Ja, vi ser, at (himlens port er åben) for enhver, som vil modtage Guds ord, som er levende og kraftigt og vil tilintetgøre alle djævelens snarer, bedragerier og rænker" (Hel. 3:29).

Succes i retfærdighed, magt til at undgå bedrag og til at modstå fristelser, vejledning i vort daglige liv, helse for sjælen – det er blot nogle få af de løfter Herren har givet dem, der vil komme til hans ord. Vil Herren love noget uden at holde det? Hvis han siger at vi vil få disse ting, så vil vi selvfølgelig også få dem, hvis vi holder os til hans ord vil vi få disse velsignelser. Men gør vi det ikke vil vi miste velsignelserne. Uanset hvor flittige vi er på andre områder, så er der visse velsignelser man kun kan finde gennem skrifterne, kun ved at komme til Herrens ord og holde fast ved dem på vor vej gennem den mørke tåge til livets træ.

Og dersom vi ignorerer det som Herren har givet os, kan vi miste lige netop den kraft og de velsignelser vi søger efter. Herren gav til de første hellige disse advarselsord om Mormons Bog: „Jeres sind har tidligere været formørket af vantro, fordi I har behandlet det letsindigt, som I har fået,

hvilken letsindighed og vantro har bragt hele kirken under fordømmelse.

Og denne fordømmelse hviler over alle Zions børn.

Og de skal forblive under den, til de omvender sig og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog" (L&P 84:54–57).

Kære brødre, lad os ikke være letsindige med de storslåede ting, vi har modtaget fra Guds hånd! Hans ord er noget af det mest værdifulde han har skænket os. Jeg vil kraftigt tilskynde jer til påny at forpligte jer til at studere skrifterne. Fordyb jer i dem dagligt, så I kan have Åndens kraft hos jer i alle jeres kaldelser. Læs dem i familien og lær jeres børn at elske og værdsætte dem. Bed derpå omhyggeligt og når I rådgiver kirkens medlemmer, så forsøg på enhver mulig måde at opmuntre dem til at følge jeres eksempel. Gør I det, så vil I opdage det samme som Alma gjorde, nemlig at „ordets forkyndelse (kan gøre) meget til at få folket til at gøre det, der (er) retfærdigt; ja, det (vil) øve større indflydelse på folkets sind end sværdet eller noget andet, der (er) hændt dem" (Alma 31:5).

Og jeg siger som Alma til jer: „Det (er) nødvendigt at forsøge Guds ords kraft" (Alma 31:5), i Jesu Kristi navn. Amen. □

Nogle velfærdsmål for den enkelte og familien

Hvad bør jeg gøre lige nu?

1. Lære principperne for mit eget og familiens velbefindende

- ☐ Gør jeg noget for at lære velfærdsprincipperne at kende – som f.eks. om arbejde, uafhængighed, forudseenhed, ydelser og omsorg for de fattige – ved at studere skrifterne (se standardværkernes stikordsregistre), generalkonference-talerne og hvad kirken ellers publicerer?
- ☐ Gør jeg noget for at anvende velfærdsprincipperne, ved at komme til kirkens møder og klasser, ved at passe mine kirkekaldelser og deltage i tjenesteprojekter?
- ☐ Lærer jeg min familie disse principper til familieaftener?
- ☐ Har vi planer om at indføre velfærdsprincipperne ved at tale om dem ægtefællerne indbyrdes og til familieråd?
- ☐ Hvor godt anvender vi det vi lærer?

2. Blive uafhængige og være forudseende

- ☐ Beder jeg mine personlige bønner og deltager jeg i familiebønner, for at få Herrens hjælp til at kunne klare mig selv, min familie og hjælpe andre?
- ☐ Styrer jeg min økonomi klogt?
- ☐ Producerer og oplagrer jeg fødevarer og andre nødvendigheder?
- ☐ Holder jeg mig sund og rask?
- ☐ Arbejder jeg på at være social, følelsesmæssig og åndelig stærk?
- ☐ Har jeg en god uddannelse? Kunne jeg forbedre den?
- ☐ Har jeg forberedt mig tilstrækkeligt til at få succes indenfor min karriere? Kan jeg forbedre den?
- ☐ Er jeg beredt til at klare uventede begivenheder?
- ☐ Påtager jeg mig ansvaret for at forsørge mig selv og min familie, og sørge for at vi har de godt?

3. Forøge mit fasteoffer til gavn for de nødstedte

- ☐ Betaler jeg gavmilde fasteofre?
- ☐ Burde jeg betale mere?

4. Stadigt engagement i barmhjertighedstjenester for familie, medmennesker, kirke og samfund

- ☐ Har jeg bedt Herren om vejledning til hvem og hvordan jeg skal hjælpe?
- ☐ Hvad kan jeg gøre for at være noget mere for min familie?
- ☐ Hvad kan jeg gøre for mine medmennesker?
- ☐ Hvem kan jeg hjælpe i mit ward og min stav?
- ☐ Hvad kan jeg bidrage med i mit samfund?

Efterlevelse af velfærdsprincipperne i familien

De ønskede at deres børn skulle forstå hvor vigtigt det er at studere skriften, at yde barmhjertighedstjeneste og værdien ved at arbejde. De ønskede også at gøre indtryk på dem ved at gøre noget ud over det sædvanlige.

Da en af døtrene derfor foreslog at de afholdt en familiekonference, i lighed med en stavsworkshop, var Carl og Sherrie Johnson straks med på ideen. Mor, far og de fem ældste døtre forberedte hver en 5-minutters lektie om barmhjertighedstjeneste. (Selv de to små piger forberedte en historie på flonelstavlen). De forskellige workshops blev afholdt i hver sit værelse. Familien gik fra værelse til værelse og sluttede i spisestuen med et vidnesbyrdmøde og forfriskninger.

„Det var morsomt at gå ind i de forskellige værelser og se hvilke plakater og billeder der var hængt op," siger den 14-årige Breana. „I hvert værelse fik vi noget som kunne hjælpe os til at huske hvad vi havde lært dér – et skriftsted, et billede eller et digt." Vidnesbyrdmødet var „noget helt specielt. Jeg fornemmede stærkt min kærlighed til min familie, og jeg kunne mærke at de andre i familien havde det på samme måde" (*Friend*, aug./sep. 1985, s. 20–22).

Sidste dages hellige over hele kirken kan se behovet for at vi forstår velfærdsprincipperne – såsom, arbejde, uafhængighed, forudseenhed, ydelser og omsorg for de fattige – og ligeledes for at lære vore børn om dem. De kan se hvor vigtigt det er at de ved *hvad* de skal gøre i deres liv, for at kunne forsørge sig selv og sin familie – og *hvordan* disse principper skal anvendes.

Kirkens organisationer er i sig selv fortrinlige til at lære om velfærdsprincipperne. Her lærer vi at forstå disse lærdomme, når vi deltager i nadvermøder og klasser. Vi lærer nye færdigheder ved at deltage i kvorums- og hjælpeforeningsprojekter. Vi oplever glæden ved at give og hjælpe, når vi har stillinger i kirken. Vi udvikler barmhjertighed og nærer kærlighed, når vi villigt og kærligt virker som hjemmelærere og besøgslærerinder.

Personlige bønner og familiebønner er nødvendige for at vi kan lære hvordan vi klarer os selv og tager os af vores familie. Når vi beder om den hjælp vi og vores familie har brug for, vil Herren vejlede os til at vide hvad der er bedst for os på netop det tidspunkt og under vore forhold. Den vejledning vi modtager er måske anderledes end den vores familie og bekendte får. Den kan også ændre sig fra år til år, alt efter vort eget livs omskiftelser. Men vi kan altid stole på at det svar vi modtager netop er det vi har brug for.

Skrifterne og de levende profeters ord, som f.eks. dem der findes i *Stjernen* er meget vigtige hjælpekilder. Forældre underviser ofte deres børn i velfærdsprincipper under deres daglige studium af skriften og til deres familieaften om mandagen. Andre gør det

måske til deres søndagslektie og når de læser sammen i skriften.

Man kunne for eksempel bede én i familien læse en konferencetale og fortælle om den sidst på ugen. Man kunne også lade alle læse den samme tale og forberede sig på at drøfte den. (De ældste i familien kan tilpasse talerne, så de yngste kan forstå dem). Yderligere hjælp til skriftstudium gives i de illustrerede bøger der handler om skriften, i *Stjernen, Familieaften Idé- og Håndbog* og *Håndbog i Evangeliske Principper.*

Forældrene kan til deres egne planlægningsmøder forberede sig på at hjælpe hinanden med at fokusere på familiens og den enkeltes behov i familien. Forældre/barn-interviews kan ofte give forældre mulighed for at høre om individuelle behov, og hvor godt børnene forstår skrifterne og anvender dem.

Familieråd, hvor alle kan fremkomme med ideer og meninger, kan motivere til at sætte familiemål og gå i gang med projekter.

Ved hjælp af disse fundamentale midler kan familien finde frem til vellykkede, kreative metoder til at undervise i velfærdsprincipperne og i anvendese af dem. Familien Romney opdagede for eksempel at familievedtægter virkede godt for dem. Først prioriterede de deres mål, så benyttede de en parlamentarisk metode til at blive enige om følgende „som ikke kunne rokkes":

„(1) Sande og retfærdige lærdomme, (2) kærlighed og forståelse, (3) rimelig selvdisciplin, (4) sund mad, (5) et ordentligt og hyggeligt hjem, (6) rent tøj, (7) tilstrækkeligt privatliv, (8) uddannelse som fører til uafhængighed.

Vi holdt endvidere på at rettigheder er uadskilleligt forbundet med ansvar, både i familien og ude i livet. Indenfor vores familie havde hver enkelt ansvar for -

(1) at bestræbe sig på at efterleve Jesu Kristi evangelium, (2) respektere de andres rettigheder, (3) være et loyalt medlem af familien, (4) bidrage til familiens fortsatte velfærd, ved at udføre sin nødvendige del af arbejdet."

Dernæst kommer „det egentlige arbejdsafsnit i vedtægterne" – det er familiereglerne, siger søster Victoria Romney. „I vore

familieregler står sådan noget som pligter, sengetid, særlige privilegier, opførsel og tv-programmer." Andre familier har naturligvis andre retningslinier og andre familieregler. Hemmeligheden ved denne metode er at alle i familien får mulighed for at være med til at opstille reglerne, og de vil være mere villige til at adlyde regler som de selv har været med til at opstille. (Ensign, juni 1976, s. 71–72).

Scott og Angelle Anderson havde en anden vellykket metode, idet de organiserede familie-velfærdskomiteer. Den 2–årige er familiens solskinskomité, som skal sørge for knus, kys, smil, tak og en glad indstilling. Den 6–årige er familiens uddannelseskomité. Han opmuntrer alle til at komme velforberedt til familieaftenen og være med til at finde frem til værdifulde tv-programmer. Den 9–årige er familiens forberedelseskomité, som assisterer ved morgenens andagt og læsning i skriften, opfordrer til at samle forråd, til at være beredt på uforudsete begivenheder og til at missionere.

Den 12–årige er familiens aktivitetskomité. Han minder familien om kommende fødselsdage og andre begivenheder, han opmuntrer til hemmelige vennetjenester overfor andre i familien. Den 13–årige er familiens arv-komité, som står for familiens historie, genealogi og besøg hos slægtninge. Søster Anderson er familiens åndelige komité. Hun har ansvaret for at familiens omgivelser er harmoniske, sunde, forenede, kunstneriske og ordentlige. Bror Anderson er familiens fuldkommenhedskomité, han forsørger, beskytter og lægger planer for familien.

„Disse komiteer har knyttet os meget mere sammen," siger søster Anderson. „Til familieråd aflægger hver enkelt rapporter om arbejdet i hans eller hendes komité, og fortæller hvad vi hver især må gøre. Vi måtte eksperimentere lidt for at få komiteerne til at passe til vores familes behov, men nu fungerer de godt og de kunne måske også fungere i andre familier."

Bill og Shelley Davies har om søndagen familieandagter, hvor de studerer evangeliet, så de kan bruge mandag aften til velfærdsaktiviteter. Den første mandag i måneden er tjenesteaften. Da luger vi bedstemors have, besøger en enke eller udfører en anden tjenestegerning. Den anden mandag i måneden er kultur- og uddannelsesaften. Da leger vi enten med vandfarver, går til koncert, kører en tur eller taler om forskellige emner. Den tredie mandag har vi fysiske aktiviteter – det kan være en hinkekonkurrence, crocketspil, svæveflyvning eller gyngeture i parken. Den fjerde mandag er den aften hvor familien samarbejder på et projekt. Alle arbejder sammen. Hvis der er fem mandage i måneden, inviterer vi en anden familie til en komsammen. Det er ofte venner som ikke er medlemmer af kirken eller passive medlemmer.

„Der er to store fordele ved dette," siger søster Davies. „Familien involveres i de samme interesser, så vi kan udvikle os sammen, fremfor at gå hver sin vej. Og denne form har gjort at vi er konsekvente med at holde familieaften. Vi glæder os alle til mandag aften, fremfor at det bliver noget tilfældigt."

Måderne, hvorpå vi kan lære vores familie om velfærdsprincipperne – arbejde, uafhængighed, barmhjertighedstjeneste og så videre – er ubegrænsede. Og hvis vi beder, studerer og undersøger, vil Herren hjælpe os til at finde og indføre de ideer som er mest vellykkede for vores familie.

Undervisning i velfærdsprincipper: Sådan kommer vi i gang!

Her følger nogle ideer til hvordan man kommer i gang med de fire ovennævnte metoder:

1. *Hold et forældreplanlægningsmøde.* (Mand og hustru mødes og taler om familien og dens behov). Beslut:

• hvornår I skal holde mødet (søndag morgen eller aften? Mandag aften før eller efter familieaftenen? Fredag aften som led i en aften hvor I går ud alene sammen?)

• hvor ofte vi skal afholde det? (Hver dag? En gang om ugen? En gang om måneden?)

• hvad vi skal drøfte? (Hvert enkelt barns styrke og svagheder? Hvordan kan vi opbygge styrke, og indskrænke svagheder? Hvordan kan vi skabe mere harmoni i familien? Hvornår er det bedst at bede familiebøn, læse sammen i skriften, holde familieaften? Hvor gode er vi til at deltage i kirkens tresidige mission: Fuldkommengøre de hellige, forkynde evangeliet og forløse de døde? Hvilket mål har vi i vores egen familie? Hvad kan vi gøre for at skabe et bedre familieliv? Fornemmer vi at vi har Herrens ånd i vort hjem? Hvordan kan vi gøre det bedre?)

2. *Hold familieråd.* (Et tidspunkt hvor hele familien taler om familiens velfærd). Beslut:

• hvornår og hvor ofte vi skal mødes? (Efter familieaftenslektien? Efter søndagsmiddagen? Hver fastesøndag? Før eller efter mandag aftens aktivitet?)

• hvad der skal på dagsordenen til familierådet? (Bønner og salmer? Aktivitetskalender? Drøftelse af problemer og løsninger? Målsætninger? Hjælpe hinanden med andre mål? Anerkendelse af familiemedlemmers resultater? Drøftelse af familiebudget? Planlægning af familieaktiviteter og tjenesteprojekter?)

3. *Familiestudium af skriften.* (Et tidspunkt hvor hele familien studerer skrifterne sammen). Beslut:

• hvornår vi skal gøre det? (Hver morgen? Hver aften? Ved middagsbordet?)

• hvad vi skal studere? (Skrifterne? Forenklede historier fra skriften for børnene? Generalkonferencetaler?)

• hvor meget vi skal læse hver dag? (Et kapitel? En side? To sider? Fem vers? Ti minutter? Tyve minutter?)

• hvad vi skal gøre i den tid? (Bede bøn? Synge en salme? Have en kort tanke? Drøfte det vi har læst og nævne baggrunden for det vi læser?)

4. *Afhold familieaften og familieaktiviteter.* (Et tidspunkt hvor familien samles og underviser hinanden i evangeliet i ord og gerning).

Beslut:

• hvornår vi skal afholde dem? (Søndag aften efter kirketid? Mandag aften? En anden aften?)

• hvad der skal på dagsordenen til familieaftenen? (Bøn, salme, talentnummer, lektie, forfriskninger?)

• hvilke aktiviteter vi skal have? ☐

Det er et verdensomfattende princip at familien bør oplagre fødevarer, så de har noget når der bliver knaphed. Men måderne at gøre det på er forskellige, de forskellige steder i verden.

Fugtighed, megen varme eller andre problemer med klimaet, kan betyde at kornprodukter eller konserves ikke kan holde sig ret længe, hvorfor nogle familier måske hellere vil lægge vægt på „levende forråd". Det vil sige dyrke deres have eller marker med vekslende afgrøder, således at den ene høst kan afløse den anden.

Familien vil måske også hellere oplagre fødevarer der er nemt tilgængelige, som holder sig godt og giver god næring.

Medlemmerne bør vide hvordan de skal tilberede de fødevarer de oplagrer, og de skal kunne anvendes til en acceptabel kost.

Familien bør kort og godt bruge visdom, så de anvender metoder der er praktiske i henhold til klimaforhold, deres lands love og de midler familien har til rådighed.

Forstå vigtigheden af selvforsyning

En aften ringede telefonen hjemme hos Russell Hakes, som på det tidspunkt var stavspræsident. „Præsident Hakes," lød en herrestemme resolut, „jeg nægter at gemme tørmælk. Kirken siger at jeg skal have tørmælk i mit forråd, men det vil jeg altså ikke!"

Præsident Hakes kunne høre at manden var i affekt, og forsikrede ham at kirken ikke forlangte at han skulle have tørmælk i sit forråd, hvis han ikke ønskede det. „Du kan have hvad som helst i dit forråd. Det er op til dig selv," sagde han, og forsøgte at berolige manden der ringede op.

„Jeg vil hellere hænge mig end have tørmælk i mit forråd," sagde manden, stadig let ophidset, „jeg har seks køer!"

Vi kan alle se det morsomme i den situation. Når vore ledere tilskynder os til at være uafhængige, at anvende vore midler klogt og være beredt på uventede situationer, så går de ikke ind for bestemte varer i forrådet eller siger at det er indbegrebet af efterlevelse af evangeliet. De beder os blot antage uafhængighedens ånd og være forudseende i vor levevis i hjemmet.

Forudseenhed betyder at man har det godt nu, mens man sørger for også at have det godt fremover – så vil man ikke opleve at skulle løse problemet når ulykken er sket. Den enkeltes og familiens mål bør være at lægge fundamentet til et beredskab på følgende seks områder: Læsefærdighed og uddannelse, udvikling af karriere, økonomisk styring, produktion og forråd, social, følelsesmæssig og åndelig styrke og fysisk sundhed.

Kirken har givet retningslinier, midler og ideer, til at hjælpe os med at afstemme vort beredskab og derved få fred i sindet. Uanset om du er alene eller lever i en familie, går udfordringen ud på at benytte grundreglerne og tilpasse det dine egne behov. Hvis du aldrig bruger tørmælk skal du ikke have det i dit forråd. Men tilrettelæg under bøn og bed Herren vejlede dig, så du kan være forudseende og lydig.

Lad os se på to store områder – hjemmeproduktion og forråd, og økonomisk styring – og finde ud af hvordan nogle sidste dages hellige nærmer sig målet for at være forudseende.

Hjemmeproduktion og forråd

Præsident Ezra Taft Benson har opfordret os kraftigt til at producere fødevarer og oplagre det vi producerer: „I behøver ikke sætte jer i gæld . . . for at have et års forråd. Opbyg et forråd ved planlægning, på samme måde som I laver en opsparing. Spar op ved at købe lidt hver gang I får løn. Konservér frugt og grøntsager, som I dyrker i haven. Lær hvordan man kan tørre og fryse disse ting. Sæt forråd på jeres budget. Opbevar frø og sørg for at have det nødvendige værktøj, så I kan dyrke jeres have. Hvis I sparer op til et farve-tv eller andre ting, for fornøjelsens skyld, kommer I måske til at prioritere om. Vi opfordrer jer kraftigt til at at gøre dette under bøn – og at *gøre det nu*" (Conference Report, okt. 1980).

Det er forskelligt hvilken slags fødevarer I

foretrækker, alt efter hvor i verden I bor – og det samme gælder mulighederne for at producere selv. Kirken har udgivet en fortrinlig håndbog – *Noget Væsentligt om Hjemmeproduktion og Forråd* (kan købes på Distributions Centret. PGWE 1125). Denne bog er en hjælp, idet den indeholder mange forskellige praktiske forslag.

Nogle vil måske spørge: „Hvorfor skal vi dyrke have, når vi kan købe friske frugter og grøntsager så billigt?" Noget af det vigtigste ved selv at producere og oplagre er at man lærer noget af det. Somme tider kan vi måske nok købe billig mad, men det vi lærer og den visdom vi får ved selv at dyrke en køkkenhave og fremstille andre ting selv, er langt mere værd end den tid og de kræfter det kræver. I krisetider er det værdifuldt at kunne dyrke havebrug, sy, reparere og bygge til husbehov. Hvis vi er forudseende vil vi udvikle sådanne færdigheder – og derved skabe familiesammenhold – før ulykken indtræffer.

Nathan og Hazel Calder, som er midt i halvfjerdserne, er eksempler på hvilken opfindsomhed og uafhængighed de har opnået ved at følge rådet om at være forudseende. For ti år siden flyttede de ind i et lille hus, med en lille have hvor der kun var stedsegrønne buske og græs. De fjernede 22 store buske, hvorved de fik plads til mere have. De fældede også to kæmpe-træer, som skyggede for solen i deres have. Træet skar de op til vinterbrændsel. Nu kunne solen nå ned til deres fjorten frugttræer, deres mange buske og vinranker, forskellige lækre grøntsager og et smukt blomsterbed.

Søster Calder har konserveret mere end 100 glas fisk, som de har fanget på deres sommer-udflugter. Om efteråret og vinteren quilter de tæpper sammen og laver en masse gaver, som de giver til jul, bryllupper og fødselsdage. Deres evner til at producere betyder at de kan spare enormt meget på gaver, som folk bliver overordentlige glade for.

„Vi har en meget lille indtægt," siger bror Calder, „derfor gør vi alt hvad vi kan for at være selvforsynende og uafhængige."

Familien Miller lærte at dyrke deres have, som er ca. 1,5 x 5 m, „lige nok til at vi kan dyrke de grøntsager vores familie skal bruge". Sommeren igennem spiser de deres friske, hjemmedyrkede frugter og grøntsager og om vinteren nyder de det de konserverer. (Ensign, feb. 1979, s. 27).

Opfindsomhed er ofte nøglen til succes, når det gælder hjemmeproduktion og forråd. Da Linda Greenfield og hendes familie blev enige om at passe naboens have i tre uger, til gengæld for at få de grøntsager de høstede i den pågældende periode, anede de ikke hvilken velsignelse disse grøntsager ville blive for dem i den sidste ende. Den første aften kom de hjem med seks store indkøbsposer fyldt med grønne bønner. To dage senere kom de hjem med tre vaskekurve fyldt med bønner. Børnene hjalp med at plukke dem, gøre dem i stand og henkoge dem.

21 dage og 216 henkogningsglas bønner senere, kom naboen hjem for selv at passe sin have. Det var med blandede følelser Linda stod og kiggede på sin lange række glas med bønner. „*Så* glade er vi alligevel heller ikke for bønner," tænkte hun.

De næste par måneder skete der forskellige ting i familien – de fik familieforøgelse, nyt arbejde og måtte flytte et andet sted hen i landet. „Vi sled hårdt i det, men forretningen ville ikke gå. Vi lærte at klare os og satte pris på det vi havde – og vi spiste grønne bønner.

Hvor mange forskellige måder kan man servere grønne bønner på? Man kan lave supper, salater, sammenkogte retter og gratiner. Vi fik dem sammen med hvede, ris og alt muligt andet. Hvis der blev noget til overs blev de moset og bagt med i brød. Vi er tilfældigvis ikke blevet trætte af bønner efter to år. De smagte virkelig godt og var mere nærende end jeg anede" (Ensign, juli 1983, s. 48).

Der er nogle ting som du og din familie må overveje, med hensyn til jeres mål for hjemmeproduktion og forråd, og det er: Anlægning og pasning af en have. Hvordan man konserverer, tørrer eller fryser fødevarerne. Passende opbevaring af de fundamentale fødevarer, tøj og dersom det er muligt, brændsel – og kendskab til hvordan det anvendes – en nødhjælpskasse med førstehjælpsremedier. Opbevaring af frø. Passende værktøj.

Økonomisk styring

Den enkeltes og familiernes budgetter er forskellige. Men nogle ting er grundlæggende: Tiende, opsparing og omhyggelig planlægning, for ikke at leve over evne. En anden vigtig ting er styringen af de opsparede midler, for at være timeligt uafhængig.

Da Jim og Rosalie Cooper flyttede ind i deres hus for 23 år siden havde de kun to værelser, foruden stuen – det var ikke meget til en familie, som endte med at have 12 børn. Men familien Cooper var aldrig bange for at gå i gang med større projekter – som for eksempel at grave en kælder ud under deres hus. Hele familien var med til at grave, lægge cementgulv og støbe vægge. Selv de mindste børn var med til at bære jord væk i små spande.

„Man skal bare have mod på at gå i gang," siger søster Cooper. „Vi gav os tid til at finde frem til de bedste bøger på biblioteket, og vi studerede dem for at se hvordan tingene skulle gøres. Det er et stort arbejde, men det lykkedes os at lære vore børn værdifulde færdigheder, og udføre et fint stykke arbejde for en brøkdel af hvad det ellers ville koste."

Lige fra begyndelsen af deres ægteskab har søster Cooper forøget sin mands indtægter, i sine anstrengelser for at spare i hjemmet. „Jeg har aldrig tænkt på at det kun var Jims ansvar at forsørge os," siger hun. „Det er desuden sjovt at bruge sin fantasi!"

Søster Cooper er for eksempel så klog at hun køber vintertøj sidst på foråret, og sommertøj sidst på efteråret, når der er udsalg. Hun er opmærksom på tilbud og køber somme tider masser af mad. Hun har lært sine børn at sy. Og hun har lært at høste. Mange landmænd giver hende med glæde lov at samle nedfaldsfrugt, som er lidt stødt. „Det er nemt at skære det stødte fra," siger hun, „og frugten er lækker og moden."

Linda Duerig, der er alene med sine fire børn, bruger også sin fantasi når hun styrer sine midler. Hun og hendes børn står op før daggry hver dag for sammen at dele aviser ud. Selv den 6-årige hjælper med at folde og stable aviserne. Børnene betaler tiende, sparer sammen til mission og uddannelse, og betaler det meste af deres personlige udgifter af de penge de tjener ved at dele aviser ud. „Det er hårdt, men det er det værd for os," siger hun. „Vi har sat os nogle økonomiske mål i familien, og vi er fast besluttet på at nå dem."

En anden enlig mor, søster Dolia Rodriguez fra Guasave i Mexico, lærer også sine 6 børn velfærdsprincipperne om uafhængighed og opfindsomhed. Da hendes ældste søn, Martin, besluttede sig til at tage på mission, begyndte hun at lave yoghurt, som hun solgte. Lige nu er dette med til at betale for Martins mission, og de andre børn, som er gamle nok til at hjælpe, lærer noget værdifuldt.

Der er andre økonomiske mål som du og din familie kunne drøfte: Betaling af tiende og offerydelser, ordentlig budgetlægning, ikke at leve over evne, planer om større indkøb og så vidt muligt undgå at købe på konto, arbejde på at få sin egen bolig, komme ud af gæld, lægge planer for opsparing, forsikringer i tilfælde af sygdom og til pension, og ordentlig vedligeholdelse af jeres ejendele.

„Livet består af små daglige gerninger," sagde søster Barbara B. Smith, tidligere præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse. „Besparelser i husholdningen sker på ørerne, ikke på kronerne. Tøjbudgettet

kan skæres ned ved at reparere – sting for sting, søm for søm. Huset bevares i god stand søm for søm. Forudseenhed og besparelser opnås ikke ved påbud eller brede penselstrøg, men ved små ting der udføres godt dag for dag. Når vi i tankerne kan se det storslåede i det, kan vi disciplinere os ved standhaftige, små skridt, som får tingene til at ske" (Ensign, nov. 1980, s. 86).

Et vigtigt led i vort ansvar for at være forudseende og hjælpe andre i disse sidste dage, er at vi har forstået betydningen af at være uafhængig. Dertil er Herren bestemt vor største og bedste hjælpekilde. Hvis vi vil bede ham om hjælp og vejledning – og handle derefter – så vil vi være beredt.

„Er I beredt, behøver I ikke at frygte" (L&P 38:30). □

Flere barmhjertighedstjenester fra vor side

Da børnene endelig var i seng, sank Steven sammen i en stol og stirrede tomt på væggen, i et forsøg på at tænke på morgendagens gerning. Han følte sig overbebyrdet. Eleverne i hans fjerdeklasse krævede ekstra kræfter og barmhjertighed i år, og hans nye kaldelse i præsidentskabet for en lille gren, tog en hel del af hans tid. Grenspræsidenten havde for nylig givet wardets medlemmer en udfordring til at engagere sig mere i samfundstjeneste, og Steven ville også gerne være mere sammen med sin familie! Hvordan skulle han kunne klare alt dette eller overhovedet kunne sige hvad der var vigtigst?

Den 80-årige enke, Louise, sad i sin ensomhed og så ud på gaden. Hun kunne så at sige ikke komme udenfor en dør – hende der engang havde været så energisk, måtte finde sig i at hun var berøvet sine fysiske kræfter til at hjælpe andre. Bevidstheden om at hun da havde gjort noget godt i verden var den største glæde i hendes liv, men nu syntes hun ikke at hun kunne bidrage med ret meget mere.

Steven og Louise havde det samme problem, skønt deres forhold var vidt forskellige. Hvordan skal man efterkomme Herrens befaling om at være kærlig og hjælpsom mod sin næste, og hvor skal man få tiden og kræfterne fra? Vores familie, vor næste, kirken, samfundet og selv fremmede mennesker – har allesammen brug for vor hjælp. Hvornår skal vi hjælp og hvordan? Hvordan skal vi hjælpe, når vore evner begrænses af vore omstændigheder?

Vi har forskellige evner, og Herren ved bedst hvordan vi kan bruge dem til velsignelse for vore omgivelser. Efterhånden som vi kommer Herren nærmere vil han hjælpe os til at vide hvordan vi kan benytte vore talenter under vore særlige omstændigheder.

Følgende spørgsmål og forslag kan måske hjælpe jer til bedre at forstå hvordan I kan hjælpe:

1. Jeg har så mange omkring mig – i min familie, kirken, nabolaget og samfundet – som trænger til hjælp. Hvordan skal jeg få tid til det, og hvordan kan jeg vide hvem der trænger mest til min hjælp?

Eftersom vi alle har begrænset tid, er vi nødt til hele tiden at afgøre hvordan vi bedst kan bruge den. Vi er kort og godt nødt til at prioritere. Gør vi det, kan vi bedre udnytte følgende inspirerende råd.

Læreren, som nævnes i begyndelsen af denne artikel, løste sit problem ved at anvende noget af den tid kirkelederne har foreslået os at afsætte til familien om søndagen og mandag aften, til at engagere sin familie i barmhjertighedstjeneste, som for eksempel at besøge ældre og syge. Han opdagede og-

så, som skriften siger, at når han lyttede til bekymrede eller lagde en arm om den der fortalte en personlig oplevelse, så gjorde han barmhjertighedsgerninger. Det behøver ikke at tage lang tid at „styrke de svage, støtte de nedhængende hænder og styrke de matte knæ" (L&P 81:5).

Med hensyn til at vide hvem man skal hjælpe og hvornår, så er hemmeligheden åndelig fornemmelse, en følelsessag. En mand, der stilles store krav til, er Arnold R. Augustin. Han er gift, har fire små børn, er biskop for et stort ward og en travl forretningsmand.

Arnold har omhyggeligt tilrettelagt sin tid, så han på bedste måde kan imødegå behov og kanalisere sin hjælp. Men det vigtigste er at han lytter til Ånden, når han hjælper. „Jeg ved at Herren vil lede os i livet," siger han. „Hvis vi er parate til at lytte til Ånden, vil den fortælle os hvem der trænger til vor hjælp og hvor vi bør være. Jeg har lært at når den lille, stille stemme, taler, så skal man smide hvad man har i hænderne, og følge den.

En dag mindede Ånden mig pludselig om at en kvinde i wardet skulle opereres. Det havde jeg glemt. Ånden dikterede mig: ‚Tag ind på hospitalet nu!'

Idet jeg greb mine nøgler, tænkte jeg: ‚Hun er allerede på operationsbordet. Hvorfor tager du så afsted? Du kan jo besøge hende når hun har det lidt bedre.' Jeg fulgte Åndens tilskyndelser og tog afsted.

Der var en forsinkelse. Hun lå stadig på stuen, så vi fik os en dejlig samtale og bad en bøn. Hun kom på operationsbordet, og døde under operationen. Jeg er så taknemmelig fordi jeg fulgte Åndens tilskyndelser, fremfor min egen logik."

Selv om Arnie er travlt optaget, føler han sig sjældent overbebyrdet. „Herren leder mig i min planlægning. Når han siger at jeg skal besøge et bestemt menneske, må de andre ting sættes til side, så jeg frit kan besøge den pågældende. Gud pålægger os ikke mere end vi kan klare. Han vil hjælpe os til at klare det nødvendige."

2. Hvordan kan jeg hjælpe andre, hvis jeg ikke har større stillinger i kirken eller samfundet, så jeg har ansvaret for nogen?

Der er langt flere muligheder for at hjælpe rundt omkring os, end vi benytter os af. Men mange af os er ikke så grundige, som vi burde være, til at udsøge muligheder for at vise kærlighed og hjælpe i de kaldelser vi har. Joe J. Christensen, der er tilknyttet seminar- og institutprogrammerne, har sagt: „Jeg tror ikke der findes nogen stilling i Guds tjeneste der er større end vi selv er, der findes intet større talent end det vi lægger i opgaven, hvad enten det er som hjemmelærer, sekretær, vejleder, besøgslærerinde, lærer af hvilken som helst art, rådgiver, biskop eller noget andet, *dersom* vi forstørrer vor kaldelse" (som citeret af Neal A. Maxwell i Ensign, juli 1975, s. 5).

Sarah E. Hinze, mor til seks børn, har fundet mulighed for at hjælpe i sin kaldelse som besøgslærerinde, ved Åndens tilskyndelser. Hun havde til opgave at besøge en enke med to voksne børn – en søn og en datter – begge boede hjemme, fordi de var evnesvage. Efter flere måneders besøg havde Sarah stadig ikke set datteren, Laura. En lørdag hun var til hjælpeforeningens seminar spurgte en af talerne: „Når I går ud som besøgslærerinder, gør I jer så alvorlige anstrengelser for at hjælpe jeres søstre, eller er I bare ivrige efter at krydse deres navn af på listen hver måned når I har besøgt dem?"

Efter seminaret besluttede Sarah sig til at besøge enken og bad til at Laura måtte være hjemme. Det var hun og Sarah blev tilskyndet til at invitere hende til hjælpeforeningen. Da Laura sagde at hun ikke kunne, fordi hun havde stærke smerter i sin fod, følte Sarah sig tilskyndet til den selv samme dag

at følge hende til lægen.

Sarah så til, mens Laura gjorde sig i stand til at tage afsted, og da følte hun Ånden endnu kraftigere end før. Hun fik tårer i øjnene. Ånden vidste besked med at Laura fik denne hjælp! I ét nu blev Frelserens liv og lærdomme så enkle. ‚Vogt mine får,' sagde han. ‚Elsk hverandre.'

Det lykkedes søster Hinze at få Lauras fod behandlet, få hende indskrevet i en skole for retarderede, så hun kunne få undervisning og begynde at tjene penge, blot fordi søster Hinze lyttede til Åndens tilskyndelser. Fordi en besøgslærerinde opdagede muligheden for at hjælpe i sin kaldelse og gjorde sig en anstrengelse, begyndte Laura at gøre ting, som lå langt over hendes evner blot få måneder før. (Den danske Stjerne, sep. 1982).

Men vi behøver ikke at vente med at tilbyde vores hjælp til vi får besked på det. Michael Rasmussen, som er højpræst og far til syv børn, fortæller om naboernes godhed, engang han havde brug for hjælp: „Den første sommer vi boede i vores hus, ejede vi ikke midler til at anlægge en græsplæne. Den næste sommer, da tiden var inde til at så græs, kom vores søn på hospitalet og skulle igennem en alvorlig operation. Min hustru og jeg havde nok at gøre med at forsørge ham og vore andre børn. Så en lørdag morgen ankom seks mand fra nabolaget med deres skovle. En af dem gik rundt i nabolaget og indsamlede græsfrø, og i løbet af 20 minutter havde de gravet haven. De jævnede jorden, sående græsfrøet, og var færdige med det hele næsten før vi blev klar over hvad der var sket. Vi har altid været dem taknemmelige for deres villighed til at velsigne os på den måde."

Dette er blot et par eksempler på de mange måder vi kan være til velsignelse for hinanden. Selv om vi måske ikke har det vi betragter som vigtige stillinger, hverken i kirken eller samfundet.

3. Jeg vil så gerne hjælpe andre, men jeg synes at jeg har så lidt at give. Hvordan kan jeg hjælpe?

Herren sagde: „Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne" (L&P 18:10). Vor himmelske Fader elsker alle sin børn og er taknemmelig når vi velsigner hinanden i livet. Vi synes måske ikke vi gør noget af betydning, men Herren og dem vi hjælper kender den sande værdi af vore anstrengelser.

Elizabeth Morgan er 30 år og enlig. Hun helliger for tiden sit liv til sin karriere og til at hjælpe udenfor sit hjem. „Da jeg blev klar over at jeg ikke, som de fleste kvinder, fik mulighed for at være noget for mand og børn," forklarer hun, „bad jeg oprigtigt Herren om at hjælpe mig til at virke på andre måder. Som svar på mine bønner har Herren ført mig ind i samfundstjeneste."

Somme tider førte Ånden hende hen til mennesker som boede i nærheden – ældre kvinder som ingen hjælp havde, fysisk og mentalt handicappede mennesker i nabolaget, og familier med økonomiske problemer. Andre gange blev hun ført hen til samfundsorganisationer, hvor hun sammen med folk fra andre trossamfund fik lov at velsigne mennesker i nød.

„Når jeg i det små har kunne hjælpe nødstedte mennesker omkring mig, har jeg opdaget hvor meget Gud elsker sine børn. Jeg er vokset ham nærmere og har lært at lytte omhyggeligt til hans vejledning, så jeg kan vide hvem der har mest brug for min hjælp."

Frank og Donna Taylor har mange slægtninge, som de har hjulpet på utallige måder. De synes at meget af det de har gjort var ubetydeligt, men deres hjem har været et kærligt tilflugtssted for mange af deres slægtninge. Familien Taylor bor i nærheden af en storby, og derfor kan de åbne deres hjem for niecer og nevøer som kommer til byen for at gå i skole eller arbejde, når de manglede et sted at bo. Hver uge til familieaftenen inviterer de en ugift niece, som bor langt væk fra sin egen familie. De har også en stor have og har ladet slægtninge, som bor i lejligheder, have en køkkenhave hos dem.

Mary Pratt Parrish, som havde helliget sig aktiv tjeneste for Herren, har i de senere år været tvunget til at blive hjemme på grund af et svigtende syn og smerter. Men hun har besluttet sig til at skrive sin og sine forfædres historie, fremfor at bruge sine sidste år på at føle sig nytteløs. Det vil være en skattet arv for hendes efterkommere, en arv som de ikke havde fået dersom hun ikke havde været parat til at virke på den måde hun nu bedst kan.

Herren har givet os muligheder for hver især at arbejde i hans rige. Vi bør ikke tøve med at være til velsignelse på de måder vi kan. Vi vil kunne udføre det som Herren ønsker af os.

At tjene andre: Hvordan man begynder

Tænk over følgende spørgsmål, når du lægger dine planer alene eller sammen med din ægtefælle. Lad sådanne spørgsmål stå permanent på familiens dagsorden:

1. Hvordan føler du det når nogen giver sig tid til at opbygge og hjælpe dig – selv i det små? Synes du nogen sinde at det er spildt arbejde? Hvem har brug for lignende tjenester af dig?

2. Synes du at mulighederne for at hjælpe ikke er så store for dig som for andre? Har du bedt Herren hjælpe dig med at vide hvem og hvordan du skal hjælpe?

3. Tænk på hvert medlem i din familie. Hvad kan du gøre for at hjælpe eller opmuntre dem hver især? Giv dig tid til med det samme at søge Herrens hjælp, for at få at vide hvilken hjælp de har brug for, og hvordan du kan imødekomme deres behov.

4. Hvad med dine andre slægtninge – forældre og bedsteforældre, søskende, kusiner, nevøer og niecer, onkler og tanter. Hvem trænger til din hjælp – timeligt, følelsesmæssigt, åndeligt? Hvad kan du gøre lige nu for at begynde at hjælpe dem?

5. Hvordan kan du blive bedre til at hjælpe medlemmerne i dit ward og din stav og vise dem kærlighed gennem din kaldelse i kirken? Hvad med de mennesker du er hjemmelærer eller besøgslærerinde for? Kan du på nogen måde være til større velsignelse for dem?

6. Har du mulighed for at gøre noget i dit nabolag, noget som du før har overset?

Har du bedt Ånden vejlede dig til at vide hvordan du skal nærme dig dem og hjælpe dem?

7. Hvordan kan du hjælpe de nødstedte i dit samfund? Har du overvejet at arbejde i samfundsorganisationer der er i harmoni med evangeliets standarder? □

Privilegiet ved at give et gavmildt fasteoffer

Gud gav mig husly, omsorg mad og kærlighed, jeg glæder mig når der er nogen jeg kan dele med. Min indre glød, min mad, mit brød, mit hus kan skærme dem mod nød, så også de kan finde trøst. (Hymns, 1985, s. 219).

Gennem fasteofre kan vi dele vore velsignelser med andre. Det mindste vi bør give beløbet for de to måltider vi ikke spiser, når vi faster. Men præsident Spencer W. Kimball bad os give „meget, meget mere – ti gange så meget, hvis vi er i stand til det". (Aprilkonferencen 1974).

Fasteofrene er til velsignelse for folk i nød. En enke med tre små børn, havde ingen penge til at betale sine regninger med. Hendes biskop, som så hvor galt det stod til, skrev til hendes kreditorer – og flere af dem nedsatte beløbet på hendes regninger væsentligt. Derpå blev resten af regningerne betalt af fasteoffer-pengene. Denne økonomiske hjælp og præstedømmeledernes vejledning hjalp hende til at blive uafhængig. Begge sønnerne kom senere på mission og alle tre børn blev senere gift i templet (se Den danske Stjerne, jan. 1980, s. 15–17).

Der er også velsignelser i vente for giveren. Mange, som betaler deres tiende og fasteydelser, vidner om at Herren har åbnet Himlens sluser for dem og udøst velsignelser over dem (se Mal. 3:10).

Nogle af disse velsignelser er materielle. En mand, som fordoblede sine fasteydelser – motiveret af sit ønske om at tjene Herren og hjælpe andre – har opdaget at „han fik uventede muligheder på sit arbejde. Året efter var hans indtægt steget betydeligt. Vi følte virkelig at det var en velsignelse fra Herren" (se Den danske Stjerne, jan. 1980, s. 15–17).

Profeten Esajas belærte om at nogle af de mest udsøgte velsignelser ved oprigtig faste er åndelige:

„Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: ‚Her er jeg!' . . .

Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter" (Es. 58:9–11).

Opbyggende faste: Sådan begynder man

Vi kunne jo overveje at anvende følgende ideer, for at få et større udbytte af fastens privilegium.

- Tal til en familieaften om hvorfor vi faster og betaler fasteofre. (Henvisningsmaterialer findes i konferencetalerne om faste i dette nummer. Se også Familieaften Idé- og Håndbog samt *Håndbog i Evangeliske Principper*).
- Giv børnene en opmuntring – men tving dem aldrig – til at faste. Nogle forældre gør det ved at give deres børn lov til at undvære et måltid om måneden, når de er fyldt 8 år, og derpå to måltider når de er fyldt 12 år.
- Vælg et særligt formål at faste for næste gang, og tal om troens betydning. Begynd og afslut fasten med bøn.
- Lad familien følges ad til faste- og vidnesbyrdmøde på fastesøndage.
- Fast ind imellem på andre tidspunkter end fastesøndage.
- Undervis i vigtigheden af at „mætte sig" med Kristi ord, under fasten – det vil sige at studere skriften og nutidsprofeternes ord, tale om evangeliet, synge salmer, hjælpe sin næste og bede. De som ikke kan faste (mindre børn, syge, gravide eller mødre som ammer) kan også få del i fastens ånd på denne måde.
- Giv jeres børn – unge som ældre – en opfordring til at betale fasteoffer. Selv små beløb kan bringe glæde.
- Selv om fasteofre kan betales til biskoppen sammen med tiende, så overvej at give det i den kurvert som I får af det aronske præstedømme – hvis den anvendes i jeres område. På den måde kan bidragene blive et familieprojekt.
- Meditér og tal om den opfordring vi har fået til at give „mere, meget, meget mere" end to måltider koster.
- Lær familien at ofre villigt og med glæde, og erkende at et modvilligt offer ikke gavner os (se Moroni 7:6–8). □

Velfærdstjenesten: En arv af omsorg, ydelser, udvekslinger

Selv om behovene er enorme og arbejderne få, så giver vores generation ny indsigt og tilfører nye metoder til den testamentariske arv, som vore forfædre har efterladt os. I velfærdstjenestens 50. år, får de sidste dages hellige mulighed for at gennemgå denne arv og overbevise sig om to sandheder: Grundprincipperne er forblevet uforandrede gennem tiderne, men de anvendte metoder ændres efter behov, for at imødekomme de forskellige mangler og omstændigheder.

Herrens plan for ydelser

Vi kan sammenfatte de velfærdsprincipper som er blevet åbenbaret gennem tiderne således:

1. I begyndelsen befalede Gud mennesket at tjene til føden ved at arbejde (se 1 Mos. 3:19).
2. Mennesket skal forsørge sine husfæller ved sit arbejdes frugter (1 Tim. 5:8).
3. Mennesket skal give af sin overflod, og ofte ved at ofre sig, for at brødføde fattige og nødstedte (se Mosiah 4:16–19).
4. Mennesket skal leve i harmoni med sine omgivelser, sætte andre lige så højt som sig selv, forsøge at ligestille alle mennesker i det timelige, så alle kan modtage Åndens velsignelser (se L&P 78:5–6).
5. Mennesket skal benytte det, Herren skænker dem, til at fremme Guds værk (se L&P 104:11–12).

Disse principper er en uvurderlig arv. Når de efterleves efter hensigten, vil de sætte os i stand til at lette lidelser, opbygge mennesker og skabe enighed blandt de trofaste.

Forberedelser til et zions samfund

De hellige, som i tidligere uddelinger har efterlevet disse principper, har afsløret hvilke muligheder vi har indenfor vores rækkevidde.

Enoks stad blev for eksempel et Zion, og Gud boede iblandt sit folk (se Moses 7:16). „Og Herren kaldte sit folk Zion, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem" (Moses 7:18). De historiske optegnelser fortæller kun om resultaterne – ikke metoderne – som Enok og hans folk anvendte. Men deres eksempel har gennem tiderne inspireret trofaste mennesker med disse to vigtige sandheder:

1. Det er muligt at opnå en tilstand hvor timelig adfærd giver næring til åndelig frelse. I skrifterne kan vi ydermere læse om eksempler på mennesker som opnåede den nævnte tilstand: Melkisedeks folk på Abrahams tid (Joseph Smiths inspirerede oversættelse af 1 Mos. 14:26–36). Det nye Testa-

mentes hellige efter Frelserens jordiske mission (se Ap.G. 2:44–45; 4:32–37), og nephiterne, som havde haft besøg af den opstandne Kristus (se 4 Ne. 1:2–18).

2. Velfærdsprincipperne fører til den tilstand som er karakteristisk for Zion: „De var af ét hjerte og ét sind" (Moses 7:18). „Der forekom ingen stridigheder blandt befolkningen i hele landet" (4 Ne. 1:13). „De rettede sig efter . . . de bud, som de havde fået af Herren, deres Gud" (4 Ne. 1:12). „Guds kærlighed boede i folkets hjerte" (4 Ne. 1:15). „De havde alle ting til fælles" (4 Ne. 1:3). „Der fandtes ingen fattige blandt dem" (Moses 7:18).

Budskabet i historien er tydeligt, og betids i denne periode, lige før tusindårsriget. Gud har åbenbaret grundprincipperne for sine børns velfærd og frelse, og disse principper har ikke ændret sig siden Enoks dage. Andre civilisationer har efterlevet dem og modtaget de lovede, herlige belønninger. Det forventes at vi vil hæve os til den samme standard i vor uddeling.

Metoderne ændres efter forholdene

Når som helst inspirerede mænd og kvinder har søgt passende udvej for at anvende velfærdsprincipperne, har Herren åbenbaret metoder som svarede til deres forhold. I historien kan vi finde forbavsende mange måder at løse timelige behov på, men to metoder står over dem alle: barmhjertighedstjeneste og uafhængighed.

1. *Barmhjertighedsydelser og -tjeneste.* „Du må ikke være fortrydelig over at skulle give" (5 Mos. 15:8). „Bring din gave" (Matt. 5:24). „I skal . . . dele af jeres gods med de fattige" (Mosiah 4:26). „I skal besøge de fattige og nødlidende og yde dem hjælp" (L&P 44:6). „Den rige kan ikke blive frelst uden han viser barmhjertighed, giver de fattige mad, når og sådan som Gud kræver det" (History of the Church, 4:608).

Barmhjertighedsydelser og -tjeneste sikrer at (1) den fattige ikke skal lide (Mosiah 4:16–21), (2) de som Herren har gjort rige ofrer tilstrækkeligt og (3) Herrens folk kan blive ligestillet i det jordiske, så de kan have Åndens åbenbarelse i dens fylde iblandt sig (se L&P 70:14). Ligestilling i det timelige betyder at alle er ligestillede med hensyn til de fundamentale nødvendigheder – mad, husly og tøj.

De hellige har i enhver uddeling anvendt metoder, hvorved de gav og hjalp på passende måde efter forholdene. På Det gamle Testamentes tid blev der betalt tiende af ejendom, dyreflokke og høst i naturalier. Tiende gik til at forsørge Levis stamme som var præster, samt de fremmede, enker og faderløse (se 3 Mos. 27:30; 5 Mos. 26:12). De hellige i det fordums Israel høstede ikke helt ud til kanten på deres marker, i vingårde og olivenlunde, for at der kunne blive noget tilbage til de fattige (se 3 Mos. 19:10; 23:22; 5 Mos. 24:19–22). I sabbatsåret (hvert syvende år) tilfaldt høsten på marken eller i vingården de fattige, som fik dette at spise (se 2 Mos. 23:11).

De hellige har både i fordums og nyere tid indviet nogle af deres ejendele til de fattige. Det nye Testamentes hellige samlede penge ind for at hjælpe de forarmede, og delte deres offergaver ud blandt kirkerne (se Rom. 15:26). De solgte også deres ejendele og gav pengede til kirken (se Ap.G. 4:32–37). De hellige i Kirtland, Missouriområdet, hvor kirken skrev historie, skænkede kirken deres ejendomme, og fik til gengæld en forvaltning i form af et skøde, „efter landet love" (L&P 51:6).

Sidste dages hellige bevarer denne arv, at drage omsorg, og bidrager til den, ved at betale et gavmildt fasteoffer og hjælpe mennesker i nød.

2. Selvforsyning. „I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden" (1 Mos. 3:19). „Ja, og at alle deres præster og lærere skulle arbejde med hænderne for deres underhold i alle tilfælde, undtagen i sygdomstilfælde, og når de var i stor trang, og ved at gøre dette vil de i stor udstrækning finde nåde hos Gud" (Mosiah 27:5).

Uafhængighed er den nemmeste vej til at få det godt. „Arbejde er en åndelig såvel som en økonomisk nødvendighed," sagde præsident Spencer W. Kimball (Aprilkonferencen 1981). Vor fornuft siger os at evnen til at yde barmhjertighed forringes betydeligt når vi er afhængige af andre.

Der er ikke ofret mere opmærksomhed på nogen hjælpemetode i denne uddeling end der er på at skaffe sidste dages hellige jobmuligheder, så de kan forsørge sig selv og hjælpe andre. Den forenede orden giver fuld beskæftigelse, eftersom enhver får tildelt en forvaltning og et arbejdsområde (se L&P 104:11–12). I Nauvoo blev de, der ikke kunne finde arbejde, sat til at bygge templet, Nauvoo House eller arbejde med andre offentlige projekter. (Bruce D. Blumell: „Remember the Poor": A History of Welfare in The Church of Jesu Christ of Latter-day Saints, 1830–1980, apr. 1981, s. 16. Ikke offentliggjort manuskript).

Brigham Young rådede lederne til at „sætte de fattige til at arbejde – anlægge frugtplantager, lave rækværker, flække træ, grave grøfter, lave stakitter eller andet nyttigt, så de kunne købe sig mad og mel og andre af livets nødvendigheder" (*Journal of Discourses*, 12:6).

Der blev lagt lige så stor vægt på beskæftigelsen efter depressionen i 1896, i 1920 og sidste gang i 1930–erne. Hver gang har kirkens medlemmer og ledere fungeret som initiativtagere til at imødegå arbejdsløshedsproblemet, og derved opmuntret til uafhængighed.

Kirkens sikkerhedsplaner – et forbillede for dens tid

Efterhånden som den verdensomspændende depression i trediverne lidt efter lidt satte industriens hjul i stå, stod tusindvis af sidste dages hellige uden midler til at forsørge sig selv. Kirkens ledere over hele verden forsøgte at finde måder hvorpå de kunne hjælpe medlemmerne med at finde arbejde.

Omkring 1935 begyndte et arbejdsmønster at tage form, efterhånden som præstedømmets ledere i kirkens mange områder blev åbne for nye ideer. Det mest kendte som udvikledes i de efterfølgende år, blev påbegyndt under ledelse af præsident Harold B. Lee i Pioneer staven. Stavens medlemmer restaurerede en gammel bygning og aftalte med de hårdtarbejdende landmænd at de ville arbejde for dem, hvis de fik del i høsten. Stavens andel blev enten solgt, for at hjælpe de fattige, eller konserveret og uddelt til dem (Henry D. Taylor: „The Church Welfare Plan", ikke udgivet manuskript fra 1984, s. 10. „Golden Jubilee History of Liberty Stakes 1904 to 1954", ikke udgivet manuskript, Church historian's office).

Den 6. april 1936 fremlagde Det øverste Præsidentskab en sikkerhedsplan for udvalgte præstedømmeledere. De bad om ekstra fasteydelser og fuld tiendebetaling. Og de opfordrede enhver biskop „til inden næste oktoberkonference at have indsamlet tilstrækkeligt med mad og tøj, så enhver familie i deres respektive wards kunne blive forsørget i den kommende vinter. Hjælpeforeningen måtte deltage i dette arbejde" (som citeret i *The Church Welfare Plan*, s. 23).

Til oktoberkonferencen i 1936 kom Det øverste Præsidentskab med følgende udtalelse: „Hovedformålet var så vidt muligt at oprette et system hvorved vi kunne komme dovenskab og arbejdsløshedsunderstøttelsens onde til livs, og endnu engang få indført uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt blandt vort folk. Kirkens mål er at hjælpe folk til selvhjælp. Arbejdet skal atter være et ledende princip i kirkemedlemmernes tilværelse" (Oktoberkonferencen 1936).

Udfordringerne i vor tid

Kirken, som engang stort set kun befandt sig i det vestlige Amerika, er nu verdensomspændende. En generation som engang hovedsagligt var beskæftiget med landbrug og forretning, har nu opfostret en ny generation som tjener til livets ophold på kontorer, fabrikker og i laboratorier med indviklet, verdslig teknologi. Kirkens medlemmer, som engang kunne styre sig selv i et isoleret grænseområde, er nu nødt til at leve under forskellige love og regeringer.

Når vi nu taler om aktuelle og fremtidige velfærdsbehov til dette verdensomspændende samfund, så lad historiens velfærdsarbejde minde os om at (1) de åbenbarede velfærdsprincipper kan anvendes både under kriser og når der er overflod; (2) Herren har åbenbaret løsninger for kirkemedlemmer, som anvender de rette principper for at imødekomme deres behov; (3) fremgang indenfor velfærdsarbejdet vurderes efter hvor dybtgående og godt den enkelte efterlever evangeliet og yder sit og (4) det kræver lokale initiativer og lokale problemløsninger at dække medlemmernes behov i en verdensomspændende kirke. Kirken kan ikke skænke alle midlerne og systemerne til at imødekomme lokale behov.

Planen forbliver uforandret

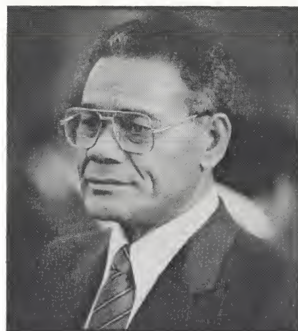
I sin tale om velfærdsarbejdet, som indledtes den 6. april 1936, sagde præsident Harold B. Lee: „Vi har ikke eksperimenteret, vi har planlagt. Vi har gennem alle årene haft skrifterne og de er blevet godkendt, nu er det op til os at forsøge at skabe vore modeller efter planen" (som citeret af Henry D. Taylor i *The Church Welfare Plan*, 1985, s. 84).

Lad os nu, mens vi bereder et folk til Frelserens andet komme, have tillid til vore forfædres succes. Hvert eneste skridt mod uafhængighed, hver eneste barmhjertighedsgave og -tjeneste, den opfindsomhed vi anvender for at efterkomme vore dages behov, falder sammen med de anstrengelser som millioner af Guds andre børn gør sig og de vil en dag omslutte verden med den barmhjertighed der vil frembringe det Zion, som vi er blevet lovet. ☐

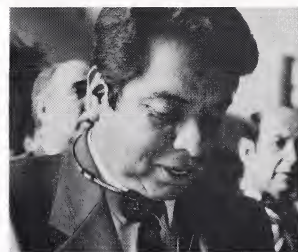

Og se, nu giver jeg jer en befaling: Når I kommer sammen, skal I belære og opbygge hinanden, for at I kan vide, hvorledes I skal ordne og lede min kirke, og hvorledes I skal forholde jer med hensyn til de forskellige punkter i mine love og befalinger, som jeg har givet jer.

Således skal I blive undervist i min kirkes lov og blive helliggjort ved det, I har fået; og I skal forpligte jer til at handle i al hellighed for mig.

(L&P 43:8, 9)